

Giới thiệu *Nắng Hạ Đầu Mùa*

Ngoài tình yêu ra thì tình bạn cũng đáng quý không kém. Nếu trên đời này không thể nào có được một người bạn thân có thể chia sẻ mọi điều thì thật sự là một điều đáng tiếc.

Thanh xuân cũng không còn tươi đẹp nếu không có một người có thể cùng nhau tâm sự, cùng nhau học tập, cùng nhau vui đùa...

Tình bạn giữa Nhật Hạ và Khánh Chi từng rất tuyệt vời. Cả hai gắn bó với nhau suốt quãng đời sinh viên sôi nổi.

Khánh Chi là người đã giúp Nhật Hạ lột xác từ một cô nàng mọt sách xấu xí trở nên xinh đẹp, nhờ vậy Nhật Hạ đã được Crush tỏ tình. Tuy nhiên cũng chính Khánh Chi là người đẩy Nhật Hạ đến bước đường cùng và cướp đi mối tình đầu của cô.

Liệu cuộc đời có còn mỉm cười với cô gái đầy nghị lực Nhật Hạ. Khánh Chi có bị quả báo hay không và Nhật Hạ có tìm thấy tình yêu đích thực của đời mình?

Hãy đọc để được chìm đắm trong tuổi thanh xuân tươi đẹp đầy hoài niệm với câu chuyện tình yêu ngọt ngào, xen lẫn đắng cay nhưng không kém phần hấp dẫn.

Câu chuyện dựa theo mối tình có thật nên những cảm xúc trong truyện rất chân thực. Hãy theo dõi và cảm nhận các bạn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Fall in love

Mình yêu nắng hạ đầu mùa, nó không quá gay gắt và khiến cho vạn vật như tràn đầy sức sống. Chắc bố mẹ cũng muốn mình luôn mạnh mẽ và rực rỡ như ánh nắng mùa hạ nên đã đặt tên cho mình là “Nhật Hạ”.

Mình hiện là sinh viên năm thứ ba của một trường đại học danh tiếng, nhiều người bảo nhìn kỹ thì mình rất dễ thương nhưng mình cũng vào dạng mọt sách, không biết làm đẹp và chăm sóc bản thân nên lúc nào tóc tai cũng bù xù, mặt mũi phờ phạc, quần áo toàn kiểu rộng thùng thình chẳng khác gì tên con trai, chính vì thế đến nay mình vẫn ế.

Qua thi nên chơi với Cú đừng đủ mà chơi với Công. Nhưng thật trớ trêu mình có cô bạn thân không những xinh mà còn duyên dáng đã thế tên lại đẹp: Khánh Chi. Nó học hành tâng tâng thôi, nếu không nói là kém xa mình nhưng nó có khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt trong veo cực thu hút. Không những thế thân hình nóng bỏng với ba vòng tuyệt mỹ nên mặc cái gì cũng đẹp long lanh.

Mình và nó ở trọ cùng nhau trong một khu trọ sinh viên. Ở cùng nó nhiều khi cũng chạnh lòng lắm. Đơn giản như việc đổ rác hàng ngày, cứ hễ nó cầm túi rác đi ra là ngay lập tức ba, bốn anh chạy tới tranh nhau giúp. Còn hôm nào tới phiên mình là lại được khuyến mãi thêm vài túi cùng lời nhắn nhủ: “Tiện thể em nhé” cùng cái mặt cười nhăn nhó.

Tối nào mà nó không đi chơi là chỉ có nằm ôm cái điện thoại, cứ vài giây lại có tiếng báo tin nhắn, liếc qua điện thoại nó thấy cơ man nào là anh Air Blade, anh SH, anh Fotoner, anh Ford anh Audi, anh BMW...

Và rồi sau ba, bốn mối tình kiểu sinh viên trẻ con, yêu đương chớp nhoáng Khánh Chi cũng tìm được một người mà theo nó sẽ là bến đỗ bình yên. Đó là một anh chàng hơn nó tám tuổi, nghe đâu chủ của một doanh nghiệp lớn, vừa đẹp trai, phong độ lại vừa lắm tiền nhiều của. Sau khi yêu anh này, nó chìn chu hẩn, không đi chơi hay trò chuyện với tên con trai nào khác nữa. Tuy nó khá thực dụng nhưng được cái nó không phải hạ con gái ăn chơi, lăng nhăng, đua đòi. Mình cũng thầm vui cho nó.

Duyên đến với nó, không ngờ duyên cũng đến với mình. Mình khá nổi tiếng trong lớp vì kỳ nào cũng đạt học bổng. Khả năng thuyết trình của mình cũng tốt nên mỗi lần có Seminar là mình lại gây được ấn tượng đối với thầy cô và các bạn.

Bài tập nhóm lần này cô giáo phân ra mỗi nhóm bốn người. Nhóm mình ngoài mình thì có thêm hai bạn nữ và một bạn nam. Cả nhóm hẹn nhau chiều thứ bảy sẽ cùng ra quán chè gần trường thảo luận về đề tài.

Tuy nhiên cái nắng bốn mươi độ C khiến hai đứa con gái kia không chịu ra khỏi nhà để đến chỗ hẹn. Đứa thì nhắn tin là có việc gấp phải về quê, đứa thì báo ốm nhưng mình biết tổng là bọn nó sợ nắng sợ nóng, sợ da đen. Thế là buổi thảo luận nhóm hôm đó có mỗi mình và tên con trai duy nhất trong nhóm.

Lâu giờ mình chỉ lo học không để tâm đến bất kỳ đứa con trai nào trong lớp. Hôm nay, lần đầu tiên mình mới nhìn rõ cậu bạn này, cậu tên Quân, đáng người cao ráo, khuôn mặt rất bánh. Vừa thấy cậu ta bước vào, mình thoáng bối rối. Cậu ta cười cười: “Có mối tư với cậu thôi à?”

Mình vội cầm bọc tài liệu đứng lên: “Vậy thì về đi, đề hôm khác cũng được.”

Quân vội xua tay: “Đã đến thì làm thôi, mất công vượt qua cái nắng bốn mươi độ đến đây mà”.

Nói rồi cậu gọi hai cốc chè và ngồi xuống đối diện mình. Thế rồi bọn mình ăn chè ngon lành, sau cảm giác ngại ngần ban đầu bọn mình bắt đầu nói chuyện rôm rả. Hóa ra bọn mình khá là hợp nhau, cả hai đều thích nghe nhạc Âu Mỹ, thích đọc sách đặc biệt là tiểu thuyết Kim Dung và các thể loại trinh thám, phiêu lưu mạo hiểm

Hai đứa ngồi bàn luận về mấy nhân vật Kim Dung say sưa đến nỗi quên cả bài tập nhóm. Đến lúc ra về Quân còn hẹn hôm nào sẽ dẫn mình đi đến một hiệu sách có rất nhiều truyện trinh thám hay mà giá lại rẻ.

Sau lần đó mình và Quân trở nên thân thiết. Nó bảo thích chơi với mình vì tính mình thoải mái và không hay làm màu như các cô gái khác.

Quân kém về môn toán cao cấp, thấy thế mình rủ nó đi thư viện, tiện thể phụ đạo thêm cho nó. Chỉ sau một thời gian ngắn, nó tự tin hơn hẳn về môn toán. Lúc rảnh rỗi hai đứa lượn lờ quanh các phố Hà Nội để ăn uống và chém gió rất vui vẻ. Dần dần trong mình hình thành nên một cảm xúc rất mơ hồ đối với Quân.

Người đầu tiên phát hiện ra thứ cảm xúc đó của mình chính là Khánh Chi. Nó bảo chỉ cần nhìn thái độ của mình lúc nhận điện thoại hay tin nhắn của Quân là biết ngay mình có ý với cậu ấy. Và đây là lần đầu tiên mình thấy may mắn khi có một cô bạn gái xinh đẹp, bởi vì xinh đẹp nên nó biết làm đẹp. Khánh Chi dẫn mình đi làm tóc, tư vấn cho mình mua quần áo và còn hướng dẫn mình mua mỹ phẩm như kem dưỡng da rồi son môi này nọ nữa chứ.

Sau một thời gian nghe theo lời tư vấn của nó, mình lột xác hẳn. Đến nỗi các anh hàng xóm gặp mình miệng cứ há ra xuýt xoa: “Dạo này em ăn cái gì mà xinh ra vậy?”. Mình bắt đầu biết ăn mặc sao cho hợp với dáng người, cũng biết chăm sóc da dẻ trắng trẻo hồng hào hơn, ra đường cũng biết tô tí son môi cho tươi tắn, cũng biết đi giày cao gót để trông cao và nữ tính.

Đúng là vị thế của gái xinh nó khác hẳn, bây giờ ra đường không ít ánh mắt dõi theo mình, Facebook, Zalo rồi Messenge của mình nhận nhip bao nhiêu là lời thả thính.

Dạo này mình thấy Quân cũng bắt đầu nhìn mình nhiều hơn, thỉnh thoảng nhìn mình xong lại còn cười tủm tỉm.

Có hôm nó trêu mình: “Hình như cậu mới dậy thì đúng không?”

Mình quắc mắt: “Cậu nói thế nghĩa là sao?”

Nó cười: “Tại lúc trước trông cậu như học sinh tiểu học ấy, còn bây giờ...”

“Bây giờ làm sao?”

“Bây giờ giống học sinh cấp hai” nói xong nó phá ra cười.

Mình nhảy vào cầu véo khiến nó la lên oai oái rồi chợt nó giữ chặt lấy hai tay mình và nhìn thẳng vào mắt mình làm trống ngực mình đập liên hồi, tim chực nhảy ra ngoài.

Nó bỗng nở nụ cười nhẹ nhàng: “Bây giờ trông cậu như thiếu nữ í”

Chỉ một lời nói ấy mà khiến mình vui sướng suốt ngày hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thoát kiếp FA

Một buổi sáng chủ nhật, mình lượn lờ ở siêu thị gần nhà, thực ra không phải mua sắm gì nhiều mà chủ yếu là vào tránh nóng vì ở phòng trọ ngột ngạt quá.

Đang hí hửng ôm bịch chè, nào là chè bưởi, chè thơm cẩm, chè ngô... mua về cho Khánh Chi và mấy chị trong khu trọ thì bỗng: Rầm!

Một tên con trai lao tới tông vào làm mình ngã sấp mặt giữa sàn, túi chè đổ tung tóe. Tên con trai quay lại ngó mình một cái giọng hơi hốt hoảng: “Xin lỗi!”

Nói rồi hắn để mặc mình vẫn đang nằm thẳng cẳng trên sàn, mặt mũi tay chân vương chè nhoè nhoét, hắn chạy vọt ra cửa. Mình vọt đứng ngay dậy rồi đuổi theo hắn, vớ được áo hắn kéo lại.

Mình hét lớn: “Cái tên bất lịch sự này, tông người ta xong xin lỗi có mỗi một câu rồi bỏ chạy à?”

Tên con trai chấp hai tay lạy lạy: “Thật sự là tôi đang vội lắm, cậu tha cho tôi đi, tôi sẽ tạ lỗi sau.”

Hai mắt mình trừng lên, mình hét lớn: “Nhìn sáng sủa mà cư xử thật tệ hại, không lần sau gì cả, giải quyết ở đây luôn đi!”

Tên con trai có vẻ bắt đầu cáu, hấn cổ gỡ áo ra khỏi tay mình. Mình vội chộp lấy cổ tay cậu ta kéo lại. Tên con trai tỏ ra hết sức bức bối, hấn hất mạnh tay ra làm mình ngã sòng soài ra sàn. Vừa lúc đó chợt có tiếng gọi: "Nhật Hạ!"

Đó là Quân, cậu chợt chạy lại, Quân kéo mình đứng dậy rồi hét vào mặt tên con trai kia: "Khôi, cậu làm cái quái gì thế? Xin lỗi ngay đi!"

Nhìn về mặt đầy sát khí của Quân, Khôi chợt nhìn mình vài giây về dò xét rồi quay qua Quân cậu ta hỏi: "Bạn gái cậu hả?"

Quân gật đầu rồi trừng mắt: "Đúng vậy, cậu xin lỗi ngay!"

Cậu bạn tên Khôi có vẻ rất khó xử: "Cho tớ xin lỗi, em gái tớ đang nguy kịch, tớ phải đến bệnh viện ngay!"

Nghe thế mình vội kéo Quân lại rồi bảo Khôi: "Xin lỗi đã giữ chân cậu, cậu nói sớm có phải đỡ mất thời gian không."

Khôi gật đầu một cái rồi vội vàng chạy ra cửa đi mất. Còn lại mỗi mình và Quân, mình bắt đầu thấy có chút bối rối. Đang không biết nói gì thì Quân lên tiếng: “Cậu ấy là bạn thân của tớ, bọn tớ chơi với nhau từ thời cấp ba. Hôm nay hẹn nó đến đây có chút việc, không ngờ vừa gặp nhau thì nó có điện thoại thế là nó chạy mất chả nói gì. Tên đó nhiều khi hơi nóng tính, tớ thay mặt nó xin lỗi cậu lần nữa. Ngày mai gặp nhé, bây giờ tớ phải vào bệnh viện xem tình hình em gái cậu ấy thế nào.”

Mình vẫn cúi gầm mặt, ấp úng: "OK, à mà.. mà.. lúc này cậu nói vớ vẩn gì thế?"

"Hử?"

“Thì..thì...cái vụ bạn gái đó, lần sau không cho cậu nói năng linh tinh thế nữa nhé...”

Quân chợt cúi xuống ngó mình, ánh mắt tinh nghịch, cười cợt: “Ừa thế không lẽ cậu là bạn trai à?”

Mình đá một cú vào chân cậu ta rồi quay ngoắt bỏ đi.

Kể từ hôm đó giữa mình và Quân hình thành nên một mối quan hệ không rõ ràng. Không hẳn là bạn bè mà cũng chưa hẳn là người yêu.

Và Quân chính thức tỏ tình với mình vào một hôm trời mưa tầm tã.

Mưa ở Hà Nội thì các bạn cũng biết rồi đấy, trời mưa to một chút là các tuyến đường rất dễ bị ngập. Lần này mưa rùng rã từ tối qua đến gần chiều hôm nay vẫn chưa ngớt. Chỗ trọ của mình ngập tận vào trong sân. May là chủ nhật nên được nghỉ học. Mình và Khánh Chi vừa nhìn mưa vừa tán gẫu. Thình thoảng Khánh Chi lại cầm điện thoại bấm bấm rồi cười khúc khích.

Bỗng điện thoại mình reo báo tin nhắn đến. Là tin nhắn của Quân: “Bà già ơi, tớ sắp chết rồi!”

Mình nhắn lại: “Nói vớ vẩn cái gì thế?”

“Thật mà, tớ bị ốm hai hôm nay không lết dậy được.”

“Thế ăn gì chưa? uống thuốc chưa?”

“Trời mưa như trút nước, cái thân ốm yếu này chỉ biết nằm dài chờ chết thôi!”

“Nhắn tớ địa chỉ đi!”

Cuối cùng mình cũng lặn lội mò được sang chỗ trọ của Quân. Chỗ Quân ở là một ngôi nhà hai tầng Chỗ này trông rộng rãi thơm mát hơn chỗ mình nhiều.

Quân ra mở cửa, cả hai đưa nhìn nhau mà không biết nên khóc hay nên cười. Đứa nào cũng ở tình cảnh thảm thương hết chỗ nói. Mình thì ướt nhẹp như con chuột lột, Quân thì râu ria lởm chồm, mặt mày xanh lét, áo quần xộc xệch.

Chỗ ở của Quân sạch sẽ và đầy đủ tiện nghi. Có cả ti vi, máy giặt, tủ lạnh và điều hòa, chắc là gia đình cậu ấy cũng thuộc loại khá giả.

Mình vừa vào phòng thì Quân lại nhảy phóc lên giường, cuộn chặt lại, vừa rên hừ hừ vừa nói: “Cậu lại chỗ tủ quần áo, lấy bộ nào vào mặc tạm đi kéo lạnh rồi ôm đấy!”

Mình xua tay “Không cần đâu, tớ đến xem cậu chết thật hay chưa còn lo hậu sự, thấy cậu còn sống nhăn răng thế này tớ yên tâm về đây.”

Quân ném bụp cái gối vào người mình: “Ai cho cậu về, cậu phải chăm cho tớ khỏe lại đã chứ, hai ngày nay tớ toàn uống nước cảm hơi, chưa có gì vào bụng đâu.”

“Cậu không nhờ được ai đi mua cháo mua thuốc cho à?”

Quân khều khều con gấu Teddy rồi nói: “Bạn này mà làm được thì tui cũng nhờ rồi đấy!”

“Thôi cậu nghỉ đi, tớ đi mua đồ về nấu cháo cho cậu ăn.”

Mắt Quân sáng rực, nó gật đầu lia lịa rồi nở nụ cười hạnh phúc.

Mình đội mưa đi ra ngõ mua một ít đồ về nấu cháo. Mình khá khéo tay trong khoản bếp núc nên không lạ gì khi Quân vừa ăn cháo vừa tấm tắc:

“Ngon tuyệt cú mèo, thế này thì tớ yên tâm rồi!”

“Yên tâm cái gì?”

“Yên tâm là sau này không phải đi ăn hàng.”

“Không hiểu?”

“Cậu là con bò hay sao mà không hiểu?”

Mình lấy cái thìa gỗ cái Cóp vào đầu Quân: “Có cậu là bò ấy!”

Quân xoa xoa đầu rồi giật cái thìa khỏi tay mình: “Đau chết đi được, con gái mà bạo lực thế này là tớ phải xem xét lại ý định rước cậu về đây nha!”

Mình lấy cái gối ném vào người cậu ta: “Ai thềm cậu rước!”

Quân cười hềnh hếch: “Tớ mà không rước thì cậu ế cả đời.”

Mình lại chộp lấy cái thìa định gõ thêm cho cậu ta một cái nữa thì Quân chộp lấy cổ tay mình kéo mình ngã nhào vào người rồi ôm chặt. Mình giãy dụa thoát ra nhưng không được.

Hơi thở nam tính của cậu phả vào gương mặt mình nóng hổi khiến mình đỏ bừng mặt mũi, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chột Quân hôn lên tóc mình rồi cất giọng nhẹ nhàng: "Cậu cứ làm con bò cũng được tớ tình nguyện làm ngon cơ?"

Mình ngược mắt lên ngó Quân với ánh mắt có chút hoang mang. Anh chàng phì cười: "Tưởng cậu thông minh mà sao tớ nói đến vậy mà cậu vẫn chưa hiểu nhỉ?"

Trong lúc mình vẫn còn đang bối rối thì Quân hôn chụt lên má mình rồi chột ghé sát tai mình thì thầm: "Làm bạn gái tớ nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ra mắt

Thế là mình thoát kiếp FA sau ba năm trời sinh viên chỉ biết cắm đầu vào học. Việc đầu tiên sau khi chính thức một đôi đó là Quân dẫn mình đi giới thiệu với hội chiến hữu của cậu ấy.

Hôm đó mình dậy sớm để Khánh Chi uốn tóc và trang điểm chải chuốt cho mình. Thật ra mình không thích quá cầu kỳ đâu nhưng Khánh Chi bảo phải gây ấn tượng thật tốt với bạn thân của người yêu vì bọn đấy là bọn chuyên xiêu. Nếu họ không vừa mắt là lại móc mĩa nhau ngay.

Quân đón mình rồi chở mình đến một quán cà phê bên hồ. Quán khá rộng rãi mát mẻ. Ngồi đợi mình trong quán có hai cặp đôi và một tên con trai nhìn rất quen. Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía mình khiến mình hơi ngượng ngập.

Mình chào mọi người rồi ngồi xuống ghế. Quân chỉ cặp đôi ngồi ngoài cùng giới thiệu: “Đây là Thế sinh viên Xây Dựng, và bạn gái cậu ấy Quỳnh Như.”

Đó là một cậu bạn hơi thấp có dáng người vạm vỡ, da ngăm đen, còn cô người yêu thì khá xinh với đôi mắt cười và dáng người nhỏ nhắn.

Quân chỉ cặp đôi tiếp theo: “Đây là Tường dân FPT và bạn gái Vân Anh.”

Tường đích thị là kiểu công tử một sách với dáng người cao, lưng hơi khòm, da trắng và cái kính cận dày sụ. Vân Anh thì lại trông rất sắc sảo và nhanh nhẹn.

Mình khẽ liếc người còn lại, hần đi một mình, không ai khác chính là Khôi, tên con trai đụng độ hôm ở siêu thị.

Khôi có ngoại hình nổi bật, cao ráo, thư sinh. Khuôn mặt tuấn tú với mũi cao cùng đôi mắt rất sáng và thu hút.

Quân khẽ nháy mắt với mình: “Đây là Khôi dân trường y và là kẻ duy nhất trong hội còn FA.”

Quân đặt tay lên vai mình: “Còn đây là Nhật Hạ, bạn gái tớ, hi hi.”

Khôi chột lên tiếng: “Nghe tên là thấy nóng bức rồi nhỉ? Hôm nay bớt bà chằn hơn rồi đó, hôm trước mắc lỗi với cậu, nay thân tớ đây tùy cậu xử lý nhé!”

“Anh Khôi từng làm gì có lỗi với chị Nhật Hạ à?” Vân Anh hỏi.

Mình cười cười: “Hiểu nhầm thôi mà, hôm trước bị võ mảy cóc chề, hôm nào Khôi mời tớ đi ăn chề coi như bù lại là được.”

Thế nói xen vào: “Mời ăn chề thì cậu rủ thêm vài cô bạn giới thiệu cho nó nhé!”

Tường cũng bảo: “Đúng đó, mày lo mà kiếm người yêu đi, chứ bây giờ đi chơi ai cũng có đôi có cặp mày không ngại à?”

Khôi bình thân đáp: “Bọn mày vào học trường tao đi, thời gian ngủ còn không có lấy đâu ra thời gian mà yêu, với lại nhờ vả phải bà chằn hét ra lửa tao sợ lắm!”

Một bà chằn hai lại bà chằn, hần làm như mình dừ dằn lăm í. Nhìn mặt không đến nỗi mà mở miệng ra là đã móc mỉa nhau rồi. Khánh Chi nói quả không sai. Chưa gì mình đã dị ứng với cái tên Khôi này.

Cả hội gọi đồ uống rồi ngồi nói chuyện tự nhiên và vui vẻ, ngoài Khôi ra thì những người còn lại khá dễ gần. Bổng Vân Anh sẫm soi cái túi xách của mình rồi chột bảo: “Chị Nhật Hạ mua cái túi này lâu chưa? bị rách một góc rồi nè, chắc chị không để ý, đề nghị anh Quân mua túi mới cho chị Hạ đi!”

Mình ngượng chín mặt, sượng sùng nói: “Ừ tại chị không để ý...”

Vân Anh nói thêm: “Túi xách là bộ mặt của con gái đấy, anh Quân phải đầu tư cho bạn gái chứ!”

Quân cười hề hề: “Nhật Hạ chỉ biết học thôi, không biết điệu đà như các em đâu.”

Vân Anh nguyệt Quân một cái rồ dài: “Xi, anh đừng viện cớ, nhà anh giàu thế phải chăm chút cho bạn gái chứ!”

Mình vội xua tay: “Thôi thôi là sinh viên cả, mình đâu có quan trọng...”

Thế cười cười ngắt lời mình: “Thế là cậu chưa biết gì về thân thế người yêu rồi!”

Vân Anh lại nói: “Chị không biết bố anh Quân là giám đốc công ty lớn à, chị yêu anh ấy là coi như vớ được mỏ vàng đó.”

Mình thấy hơi khó chịu khi nghe những lời đó. Mình nhìn Quân cầu cứu nhưng thấy cậu ta vẫn bình thân, ngồi cười nhẵn nhừ.

“Trời nắng thế này vẫn có mấy đứa dờ hơi đi đập vịt, trông mấy con vịt nhìn ngu vãi.” Khôi chột lên tiếng.

“Mấy nói chuyện có duyên ghê,...giờ thì tao mới hiểu vì sao đến giờ mày vẫn ế” Tường vỗ vỗ vào vai Khôi.

Khôi cười khẩy: “Thấy ngứa mắt thì nói thôi, trời nắng hã hơng còn bày đặt đập vịt, chỉ có mấy đứa dờ hơi mới thế!”

Quỳnh Như trề môi: “Yêu nhau thì phải lãng mạn, quan gì thời tiết hã anh, hôm qua em với anh Thế cũng đi đập vịt, thế hóa ra là bọn em cũng dờ hơi à?”

Khôi nhún vai: “Đấy là em tự khai chứ anh không nói đâu nhé!”

Chột nhìn sang mình hần cười về tình quái: “Ê Nắng, nhìn mặt cậu ngổ ngổ giống mấy con vịt kia đấy.”

Mình chỉ muốn vả cho hần một cái, nhưng trong tình thế này chỉ biết cười trừ, bức mình nhất là cái tên Quân chà bênh mình gì cả. Nhưng cũng may là nhờ câu nói vô duyên của Khôi mà mọi người tạm quên cái đề tài nhạy cảm giàu nghèo lúc này.

Ác cảm với cái tên Khôi vẫn chưa dừng ở đó. Hần ngồi gần mình thế mà ngang nhiên lấy thuốc ra hút, mình thì chúa ghét những ai hút thuốc lá vì khói thuốc có thể làm mình ho sặc sụa.

Bổng chuông điện thoại của Quân reo ỳnh ỏi. Nghe xong mặt cậu xụ lại một đồng, quay ra mọi người Quân bảo: “Ông già lên Hà Nội công tác, mang đồ mẹ gửi, Ông í đang gặp khách ở gần đây, bảo tớ tới lấy đồ. Xin lỗi các cậu, tớ đi một lát, tầm mười lăm phút nữa tớ quay lại nhé!”

Quân nói khẽ vào tai mình: “Tớ đi một lát thôi, cậu ngồi chơi với bọn nó đợi tớ xúu nhé!”

Mình gật đầu cười gượng: “Quay lại sớm nhé!”

Vì là bạn bè cùng lứa cả nên cũng không khó khăn mấy khi nói chuyện với bạn của Quân.

Thế thì hay pha trò, Tường có vẻ rất hiểu biết, Quỳnh Như thẳng thắn và dễ thương còn Vân Anh thì nhiều khi hơi vô duyên nhưng có vẻ cũng không có ác ý với mình. Chỉ có tên Khôi hơi ít nói, tuy nhiên nói câu nào là lại kiểu châm chọc, đã thế không thèm gọi tên mình mà toàn kêu mình là “Năng”, quả thật trong thời tiết oi bức mùa hè mà hắn gọi thế nghe thật chẳng dễ chịu chút nào.

Quân bảo đi mười lăm phút nhưng đợi ba mươi phút sau vẫn chưa thấy quay lại. Quỳnh Như bảo mình: “Chị gọi anh Quân xem!”

Mình chưa kịp gọi thì Quân đã gọi tới, nhưng không phải gọi cho mình mà cho Khôi. Nghe máy xong Khôi quay qua mọi người thông báo: “Quân có chuyện đột xuất nên không quay lại được, nó bảo xin lỗi mọi người, lần sau nó bù đắp và nhờ tớ đưa Nhật Hạ về.”

Vừa lúc đó mình cũng nhận được tin nhắn xin lỗi của Quân.

Tường nhìn mình vẻ thông cảm: “Nhật Hạ bỏ qua cho nó nhé, nó không bao giờ cãi lệnh ông già được đâu, bọn tớ cũng mấy lần bị bỏ bom như thế này rồi.”

Mình có chút thoáng buồn nhưng vẫn gượng cười: “Không sao, tớ hiểu mà.”

“Bọn mình về đi, Nhật Hạ đợi tớ lát, tớ đưa về!” Khôi đứng dậy rồi nói.

Mình vội xua tay: “Không cần đâu, tớ đi xe Bus cũng được!”

“Quân đã nhờ mà tớ không thực hiện đến nơi đến chốn thì nó giết tớ đấy, từ đây đến trạm xe Bus cũng xa lắm, để tớ đưa cậu về.”

Tường cũng lên tiếng: “Không phải ngại đâu Hạ ơi, ai lại lần đầu ra mắt mà bọn tớ để cậu về bằng xe Bus bao giờ.”

Mình ậm ừ gật đầu, trong lòng hậm hực: “Cái lão Quân chết tiệt, bảo ai không bảo lại bảo cái tên Khôi khó ưa.”

Mình vội đến quầy để thanh toán nhưng chị thu ngân chỉ Khôi rồi nói: “Cậu ấy thanh toán rồi em ạ.”

Hai cặp đôi kia vẫy tay chào mình rồi phóng xe đi khuất. Còn lại mỗi mình và Khôi. Cậu dắt một chiếc xe đạp tới rồi bảo mình: “Lên đi cậu!”

Mặc dù chiếc xe đạp khá đẹp nhưng mình cũng hơi bất ngờ và có chút xiu lo lắng. Trời nắng thế này mà ngồi xe đạp thì ẽ mông phải biết.

Khôi chờ mình đi trong im lặng khá lâu. Gần tới một tiệm chè bỗng cậu dừng lại, bảo mình đợi xíu xong vào mua mấy cốc chè đưa ra cho mình: “Hôm trước làm vỡ của cậu, giờ tớ đền nè!”

Mình phì cười: “Cậu có cần phải sòng phẳng thế không?”

Khôi nhún vai: “Tính mình vốn sòng phẳng mà.”

Ngồi trên xe, chợt nhớ ra mình hỏi: “À em gái cậu thế nào rồi, hôm đó có ổn không?”

Khôi chợt im lặng mất một lúc rồi mới nói: “Lúc tớ đến thì nó đi rồi.”

“Hử... đi đâu?”

“Em ấy đi một nơi rất xa và không bao giờ trở về được nữa..” Giọng Khôi đầy trĩu nặng.

Mình bàng hoàng suýt làm rơi mấy cốc chè, hoảng hốt nói: “thế là hôm đó em ấy không qua khỏi ư? không lẽ vì tớ mà...”

Khôi nạt nhẹ mình: “Có phải lỗi của cậu đâu, em gái tớ bị ung thư giai đoạn cuối rồi, sớm muộn gì thì em ấy cũng đi.”

Sự hối hận tràn ngập tâm trí mình, mình ấp úng: “Tại tớ mà cậu không được gặp em ấy lần cuối cùng...”

Mình giật giật áo Khôi lí nhí: “Xin lỗi...”

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Nỗi buồn của Khánh Chi

Thời gian thấm thoát trôi, mình với Quân vậy là cũng quen nhau được sáu tháng. Bọn mình bắt đầu bước vào năm học thứ tư với nhiều lo toan trần trụi.

Mặc dù đã là năm học cuối nhưng Khánh Chi càng ngày càng lười học, chả bao giờ mình thấy nó động vào sách vở, cho dù kỳ thi cận kề, đi học thì phập phều, hôm đi hôm bỏ. Mình ngán ngẩm bảo nó: "Cậu cứ thế này thì ra trường kiểu gì?"

Khánh Chi nói giọng tỉnh bơ: "Chả lo, chồng tớ là giám đốc cơ mà, tớ làm vị trí nào chả được."

"Đã cưới đâu mà cậu gọi là chồng, nhờ cậu lấy anh khác thì sao?"

"Phui phui cái mồm cậu đi, Ông í bảo tớ ra trường phát là cưới luôn, cả đời này không lấy ông thì tớ cũng sẽ không lấy ai cả."

Khuyên không được nên mình cũng mặc kệ nó luôn. Ai ngờ lại có chuyện đau lòng xảy ra với nó.

Hôm ấy, lớp tiếng anh buổi tối bị hoãn đột xuất, mình về sớm thì thấy phòng trọ vẫn sáng đèn, cửa bị chốt bên trong. Mình gõ cửa ầm ỹ nhưng không thấy tiếng đáp trả, gọi điện thoại cho Khánh Chi thì ờ ỉ e. Nghi ngờ có sự chẳng lành, mình hô hoán các anh chị trong khu trọ tới phá cửa.

Khi cánh cửa mở ra, một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt mình. Khánh Chi nằm sõng soài trên sàn nhà, cổ tay đầm đìa máu. Mình cùng các anh chị trong xóm hốt hoảng đưa Khánh Chi vào bệnh viện cấp cứu.

May mà được phát hiện kịp thời nên Khánh Chi qua cơn nguy kịch.

Sáng hôm sau thì cậu ấy đã tỉnh lại, vừa nhìn thấy mình, hai hàng nước mắt đã lăn dài trên má nó. Mình cũng khóc nức lên, đánh nhẹ vào người nó: "Có khó khăn gì thì nói với tớ, hai đứa cùng chia sẻ sao lại đi làm chuyện dại dột thế hả?"

"Tớ xin.. xin lỗi.." Khánh Chi mấp máy, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

"Tớ muốn gọi cho bố mẹ cậu nhưng không có số, điện thoại của cậu thì tớ tìm mãi không thấy."

"Đừng gọi, làm ông bà lo lắng, tớ ổn rồi mà, điện thoại tớ ném đi rồi."

"Sao lại ném điện thoại thế hả con ngốc này!"

"Tớ đã ném hết tất cả mọi thứ hấn mua cho tớ."

"Là sao?"

Khánh Chi đưa tay quệt nước mắt, nức nở: "Tớ yêu hấn, mong ước ra trường sẽ kết hôn với hấn và sống thật hạnh phúc nhưng hấn là tên khốn nạn, hấn lừa dối tớ, thì ra hấn đã có vợ con. Vợ hấn phát hiện ra chuyện của hấn và tớ, cô ta đến trường tớ làm ầm ỹ. Bây giờ tớ không còn mặt mũi nào đi học nữa. Tớ mất hết tất cả rồi Hạ ơi, mất tình yêu, mất thể diện, mất niềm tin, tớ biết làm sao đây Hạ ơi..."

Mình cầm lấy tay Khánh Chi nắm chặt: "Cậu xinh đẹp thế này đầy anh chàng sẵn sàng chết vì cậu, mất tình yêu này sẽ có tình yêu khác. Chuyện ở trường cậu cũng đừng lo, mình cũng sắp ra trường rồi, có ai dèm pha cậu mãi được đâu. Cứ hiên ngang ngẩng cao đầu, đừng bi quan nữa, mạnh mẽ lên, có gió có bão gì tớ sẽ hứng cùng cậu!"

Khánh Chi gượng cười: "Cảm ơn cậu, lúc tối tuyệt vọng quá nên nghĩ quẩn, giờ tớ nghĩ thông rồi, không việc gì phải chết vì một tên khốn nạn như hấn."

Một giọng nói cắt ngang cuộc trò chuyện của hai đứa: "Bạn cậu thế nào rồi Vịt ngố?"

Nhìn ra cửa thì là Khôi trong tà áo Blouse trắng đang đứng dựa lưng vào cửa.

"Ai vậy?" Khánh Chi hỏi

"Cậu ấy là bạn của Quân!"

Quay qua Khôi mình cười cười: "Hôm qua cảm ơn cậu nhé, nhờ có cậu hướng dẫn nên mọi thứ mới được nhanh chóng."

"May cho cậu gặp hôm tớ trực đây, chứ cậu lờng nhợ như con vịt thế kia thì hông hết việc" Khôi bảo.

Khánh Chi mỉm cười: "Cảm ơn đã giúp bọn mình, cậu đang đi học mà đã trực đêm à?"

"Ừ, từ năm hai đã trực rồi, thôi tớ qua xem tí rồi lên lớp đây, chúc cậu mau khỏe nhé!" Khôi nói rồi vẫy tay đi khuất.

Quay qua mình Khánh Chi trầm trồ: "Trông oách nhì!"

Mình thè lưỡi: "Oách cái mốc xì, được cái bề ngoài thôi, tính cách cậu ta hơi quái gở."

Bỗng Quân nhún tin đến: "Sao hôm nay nghỉ học không báo gì thế hả bà già kia?"

Mình kêu lên nho nhỏ: "Thôi chết, hôm nay có tiết xác suất thống kê của ông thầy hắc ám."

Mình nhắn tin cho Quân kể ngọn ngành mọi chuyện rồi nhờ Quân viết giấy xin phép hộ.

Quân nhắn tới: "Bạn cậu ổn chưa? Mà cậu ăn gì chưa? Hết tiết tớ vào thăm rồi mua đồ ăn cho!"

"Cũng ổn rồi, lát nữa vào mua KFC nhé!"

"Suốt ngày thích ăn KFC, ăn rồi béo như con lợn là tớ bỏ đấy nhé!"

"Thách cậu dám!"

"Dạ em không dám ạ!"

Trưa hôm đó Quân mua ba suất KFC mang vào.

Vừa gặp, Khánh Chi neho neho mắt nhìn Quân rồi bảo: "Nhật Hạ cho tớ xem ảnh cậu trên Facebook rồi nhưng giờ mới được gặp đây, cậu có vẻ không ăn ảnh lắm nhỉ?"

Quân cười hi hi: "Ý cậu là bên ngoài tớ đẹp trai hơn chứ gì, tớ dẫn Hạ gặp gỡ hết bạn bè của tớ rồi mà Hạ chưa bao giờ giới thiệu cậu với tớ nhỉ, giờ mới biết bạn thân của Hạ xinh thế đấy."

Khánh Chi cười tủm tỉm khi được Quân tán dương khiến mình thờ phào khi cô bạn đã bớt sầu muộn. Tính Quân vui vẻ, hay pha trò nên khiến không khí nhộn nhịp hơn hẳn. Cả ba vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ.

"Thích ăn phần giòn giòn nè, ăn cho béo rồi mà xuất chuồng nhé!" Vừa nói Quân vừa gỡ phần vỏ rán giòn bên ngoài miếng gà của cậu chuyển sang cho mình.

"Cám ơn, tiết học hôm nay thế nào?"

"Vẫn thế, à có khác chút."

"Khác sao?"

"Thấy trống trải, thiếu thiếu cái gì đó thân thương."

Mình phì cười tát yêu Quân vào má: "Chỉ được cái mồm."

"Thiệt mà, làm khổ tớ ngồi cạnh cái thằng viêm cánh, chả khác gì bị tra tấn, thằng đó mà cho đi đánh trận thì chả cần làm gì, chỉ việc giơ tay lên thì địch chạy tán loạn."

Mình nạt nhẹ: "Ăn với chả nói, thiệt tình.. muốn vá cái miệng cậu lại luôn."

Bọn mình vô tư đùa giỡn mà không để ý ánh mắt Khánh Chi bỗng trở nên cô đơn, lạc lõng, nước mắt lại chực rơi ra.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Dự cảm

Hai ngày sau Khánh Chi ra viện, hôm đó cũng là sinh nhật mình. Mình tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ, vừa là mừng sinh nhật, vừa là mừng Khánh Chi ra viện. Bữa tiệc chỉ mời các anh chị trong xóm trọ và Quân.

Tất cả mọi người đều mua quà tặng sinh nhật cho mình. Sau màn thổi nến chính là phần mở quà tặng. Khánh Chi tặng mình một thỏi son, các anh chị trong khu trọ người thì tặng khăn, người tặng sữa rửa mặt, người thì dầu gội đầu. Các món quà tuy nhỏ nhưng khiến mình rất vui và hạnh phúc. Tới lượt bóc gói quà của Quân, đó là hộp quà to nhất, được bọc bằng loại giấy gói quà đắt tiền.

Khi hộp quà được mở ra, ai nấy đều trầm trồ xuyết xoa. Đó là một chiếc túi xách mang thương hiệu Dior. Một chị thốt lên: "Trông như hàng hiệu thật í, đẹp quá"

Khánh Chi chột lên tiếng: "Đây là hàng thật đấy, mẫu này có giá khoảng ba mươi triệu."

Quân nhìn Khánh Chi cười rồi giơ ngón tay cái lên tỏ ý khen ngợi.

Khánh Chi nổi tiếng sành điệu chuyên dùng đồ hiệu nên chỉ cần sờ qua chất da là nó đã biết là hàng thật hay hàng fake.

Minh choáng váng, cái mặt cứ nghệt ra một lúc, Quân thì cứ nhe răng cười híp mắt. Sau khi hết bàng hoàng, mình trừng mắt hét vào mặt cậu ta: "Cậu thần kinh à!"

Quân giật mình nhăn mặt: "Sao lại mắng tớ"

"Tớ có phải thiên kim tiểu thư đâu mà cậu mua cái túi đắt tiền như vậy?"

Nói rồi mình cho chiếc túi vào trong hộp rồi nhủ vào tay Quân: "Tớ không thích cậu đốt tiền vào món quà xa xỉ thế đâu."

Khánh Chi kéo mình lại: "Cậu làm cái gì thế, bạn trai đã có lòng thì cậu nhận đi, mua thì cũng đã mua rồi, vui vẻ mà nhận chứ cậu làm thế mà xem được à."

Mình nói dứt khoát: "Tớ không nhận món quà này, cậu làm thế nào thì làm."

Quân có vẻ tức tối, mặt hầm hầm: "Không nhận thì thôi, đưa đây tớ tặng người khác."

Nói rồi cậu giật phắt món quà đi ra cửa rồi bỏ về. Tất cả chỉ diễn ra trong vài giây. Mình ngồi phịch xuống nhìn ra cửa với ánh mắt thần thờ.

Các anh chị trách cứ mình: "Em hơi quá đáng rồi Hạ ơi, cậu ấy giận bỏ về rồi kìa."

Khánh Chi cũng nhìn mình thờ dài: "Cậu cư xử không khéo gì hết, làm thế chả mấy chốc mà Quân chạy mất dép đấy, dở hơi à."

Tối hôm đó mình nhắn tin làm lành với Quân nhưng nhắn ba bốn tin mà cậu ta vẫn không thèm trả lời. Mình gọi điện, Quân cũng chả thèm nghe luôn. Chợt Khánh Chi bảo mình: "Đưa số điện thoại của Quân đây, để tớ xử lý cho, êm ngay!"

Mình đưa số của Quân cho Khánh Chi không hề nghĩ ngợi nhưng đó cũng chính là khởi đầu cho những rắc rối sau này.

Chả biết Khánh Chi nói gì mà một lúc sau mình thấy Quân nhắn tin đến: "Nể tình bạn cậu tớ bỏ qua cho cậu đấy nhé, thế có lấy túi nữa không hay tớ cho ông 3D hàng xóm nhé!"

Mình nhắn lại: "Mình nhận, nhưng lần sau cậu đừng mua quà đắt tiền thế nữa nha. Sau này đi làm cậu có mua quà trăm triệu tớ cũng ok nhưng bây giờ đang là sinh viên, dùng tiền bố mẹ cả. Với lại tớ không muốn bị mang tiếng đào mỏ đâu!"

"Oske, từ giờ cái mỏ này sẽ chỉ cho cậu đào KFC với kẹo mút thôi!"

Hôm sau, mình rủ Khánh Chi đi khu trung tâm thương mại chơi cho khuây khỏa. Cả hai đang dừng ở khu bày bán đồ trang sức thì chợt có tiếng gọi: "Ừa, Nhật Hạ và Khánh Chi cũng đi mua đồ trang sức à!"

Mình ngẩng đầu lên, thì ra là Quân, nhưng Quân không đi một mình mà đứng cạnh Quân là một người đàn ông phong độ tầm bốn lăm đến năm mươi tuổi, gương mặt có vẻ nghiêm khắc. Quân giới thiệu hai bên: "Đây là bố tớ, còn đây là bạn gái con và bạn cô ấy."

Không ngờ lại gặp bố Quân ở đây, mình và Khánh Chi cùng đồng thanh: "Cháu chào bác!"

Bố Quân hơi chau mày, bác nhìn một lượt mình và Khánh Chi rồi cất tiếng: "Chào các cháu, các cháu cũng đi mua đồ trang sức à?"

Mình còn đang ấp úng: "Dạ không.." bỗng Khánh Chi nhanh nhẩu đáp: "Dạ bọn con đang xem nhưng cũng chưa tìm được cái ưng ý ạ."

Bố Quân cười nhẹ: "Các cháu tư vấn mua trang sức cho bác gái giúp bác nhé, bác không sành về nữ trang lắm."

"Cháu mạo muội hỏi bác gái năm nay bao nhiêu tuổi và bác tặng quà dịp gì ạ?" Khánh Chi lên tiếng.

"Bác gái bốn hai tuổi, bác tặng quà nhân dịp kỷ niệm ngày cưới."

"Bác yên tâm, cháu đảm bảo sẽ chọn được một món trang sức phù hợp với bác gái."

Nói rồi Khánh Chi nhanh nhẩu dẫn mọi người đi vào một hàng nữ trang cao cấp. Nó lượn đi lượn lại giữa các gian hàng nhìn ngắm đánh giá và phân tích cho bố Quân với vẻ rất sành sỏi. Mình với Quân chỉ biết tò tò đi theo.

Lát sau Khánh Chi đã chọn được cho bác gái một chiếc dây chuyền khiến bác trai tỏ vẻ vô cùng ưng ý. Khánh Chi phân tích: "Cái này dáng vẻ vừa trang nhã vừa quý phái hợp với tuổi của bác gái, hơn nữa hình ảnh hai trái tim quện vào nhau thể hiện tình cảm chân thành và gắn bó của bác dành cho vợ. Viên kim cương ở giữa càng làm nổi bật giá trị của chiếc dây chuyền. Cháu đảm bảo bác gái nhận được chiếc dây chuyền này sẽ thích mê."

Bác trai gật đầu đồng ý mua ngay chiếc dây chuyền Khánh Chi chọn.

Sau khi thanh toán xong xuôi, quay ra hai đứa bác trai nói: "Để cảm ơn hai cháu hôm nay đã giúp bác, mời hai cháu đi ăn trưa cùng bố con bác nhé!"

Mình định lên tiếng từ chối thì Khánh Chi đã gật đầu nói: "Dạ vâng ạ!"

Bác trai mời bọn mình đến một nhà hàng rất sang trọng. Trong bữa ăn bác trai hỏi Khánh Chi rất nhiều mà chẳng mấy may hỏi gì về mình khiến mình rất chạnh lòng. Đang buồn buồn nhâm nhi miếng thịt bò thì chợt bác trai hỏi: "Thế cháu quen Quân nhà bác lâu chưa?"

"Dạ.." Mình ngơ ngác ngẩng lên nhưng thấy ánh mắt bác trai không phải đang nhìn mình mà là nhìn Khánh Chi.

Khánh Chi cũng có vẻ lúng túng: "Dạ, bác hỏi cháu hay bạn cháu ạ?"

Bác trai cười khà khà: "Tất nhiên là bác hỏi cháu?"

Khánh Chi và mình bối rối nhìn nhau.

Thấy vậy Quân vội chỉ tay vào mình rồi nói: "Nhầm rồi, nhầm rồi, đây mới là bạn gái con bố ời!"

Bố Quân hơi khựng lại, nét mặt bác như là lần đầu mới thấy mình trong vài giây, song lấy lại ngay vẻ bình tĩnh bác trai cười khà khà: "Xin lỗi, xin lỗi, tại lúc nãy Quân giới thiệu không rõ ràng nên bác hiểu nhầm, hai cháu thông cảm nhé!"

Từ lúc đó trở về sau không khí tự nhiên trầm hẳn lại, bác trai không nói chuyện cũng không hỏi han gì nữa làm Quân phải lên tiếng đùa cợt vài câu để xua tan bầu không khí nhưng có vẻ không được mình và Khánh Chi hưởng ứng lắm nên về sau cậu cũng im lặng.

Mình bắt đầu có dự cảm không hay về mối quan hệ của mình và Quân

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sóng Gió

Những ngày sau đó mình và Quân vẫn bình thường như mọi khi, còn Khánh Chi đã hết sầu muộn, nó có vẻ vui hơn, yêu đời hơn. Buổi tối nó cũng đã quay lại sở thích cũ, đó là thả thính trên facebook, bấm điện thoại và cười khúc khích một mình.

Thời gian này bọn mình bắt đầu đi thực tập. Kết quả học tập của mình đứng nhất khoa và thứ hai của trường. Mình rất thân thiết với cô chủ nhiệm nên cô giúp đỡ mình rất nhiều và hướng cho mình sau này ở lại trường làm giảng viên.

Quân thì lại về quê thực tập tại công ty của bố Quân, nó bảo sau này vận mệnh là phụ giúp bố quản lý công ty nên bây giờ bố kéo nó về làm quen dần với công việc.

Mặc dù Hà Nam cũng gần Hà Nội nhưng bọn mình cũng không còn được gặp nhau nhiều như trước kia, hai đứa chủ yếu liên lạc qua điện thoại. Tuy nhiên thỉnh thoảng Quân vẫn xuất hiện đột ngột để gặp mình và tạo những điều lãng mạn bất ngờ nên khiến mình không có cảm giác xa cách.

Một hôm mình nhận được điện thoại từ mẹ, xong cuộc điện mà trời đất như tối sầm lại, mình loạng choạng ngã nhào, nước mắt tuôn rơi khi biết tin bố bị mắc bệnh ung thư.

Gia đình mình cũng thuộc diện khá giả, tuy nhiên sau khi bố lâm bệnh thì kinh tế nhà mình lao đao vì bố không đi làm được nữa, em trai còn đi học và chi phí chữa bệnh vô cùng tốn kém. Không muốn tạo gánh nặng cho mẹ mình quyết định đi làm thêm để tự trang trải sinh hoạt và tiền học phí.

Ngoài việc đi gia sư, Khánh Chi giới thiệu cho mình làm thêm tại một quán cà phê nổi tiếng, một tuần mình chỉ đi làm ở quán cà phê bốn buổi, hai buổi đi gia sư và một buổi nghỉ ngơi, Khánh Chi thì đi làm cả tuần.

Công việc tuy vất vả nhưng thu nhập cũng tốt, đặc biệt quán có rất nhiều khách VIP lui tới. Mấy ngày gần đây, có một vị khách giàu có để ý tới Khánh Chi. Đôi lần mình thoáng thấy ông ta có hành động kiêu ngạo với cô bạn, ngoài mặt Khánh Chi vẫn gượng cười nhưng mình biết nó rất khó chịu.

Thông thường 22h là hết giờ làm tại quán, khu trọ nhà mình cũng gần đó nên hôm nào mình đi gia sư cũng về muộn hơn Khánh Chi. Ấy vậy mà hôm nay 23h hơn mình vẫn chưa thấy cô nàng về, gọi điện thoại mấy lượt mà nó không bốc máy. Linh cảm có chuyện không hay, mình phóng xe đến quán cà phê. Đến nơi thì thấy bác bảo vệ đang chuẩn bị đóng cửa, mình vội hỏi:

"Khoan đã bác ời, hôm nay bác có thấy Khánh Chi bạn cháu đi làm không ạ?"

Bác bảo vệ có vẻ lúng túng, vội vã lấy chìa khóa ra nhưng lại đánh rơi miệng ấp úng:

"Không, hôm nay không đi làm.."

Trông thấy thái độ khác thường của bác bảo vệ, thoáng thấy đèn tầng hai vẫn sáng, mình vội vàng đẩy cửa ra, chưa kịp để bác phản ứng mình chạy vọt vào trong và leo lên tầng hai.

Cảnh tượng trước mắt khiến mình sốc nặng, Khánh Chi đang bị thân hình to béo của ông khách đè lên người, nó ra sức dẩy dựa nhưng vẫn bị hấn ta bịt miệng và khống chế. Hấn không ngừng hôn hít và sờ soạng lung tung khắp người Khánh Chi.

Mình vội xô cửa xông vào, không kịp suy nghĩ mình vớ lấy lọ hoa cạnh đó đập thật lực vào đầu hấn, hấn ngã lăn ra sàn bất tỉnh, máu lai láng.

Khánh Chi ngồi dậy, run rẩy nhìn mình với ánh mắt thảng thốt. Lúc này mình mới định thần lại, sợ hãi ngã khụy xuống.

Hai đứa vội vã ôm chầm lấy nhau, cả hai đều run như cây sậy. Khánh Chi áp úng:

"Hấn và tên chủ quán thông đ... ông, ông chủ bắt mình ở lại dọn dẹp rồi.. hấn.. tới.. rồi..

Tới đó Khánh Chi khóc nức nở, mình cũng òa khóc.

Kể từ chuyện hôm đó, đời mình rẽ sang hướng khác..

Lão khách không chết nhưng chấn thương nặng, còn.. mình bị ra Tòa..

Mặc dù xét về tình tiết, mình tấn công vì bảo vệ bạn nhưng hấn là người có vai vế trong xã hội và nhiều mối quan hệ, nhờ thế lực vô hình nào đó mà kết cục nhà mình bị đền một khoản tiền lớn, và mình bị quyết định thôi học..

Bao nhiêu hoài bão, bao nhiêu ước mơ, bao nhiêu hi vọng. Tất cả đều tan biến, mình tưởng chừng như gục ngã.

Sau chuyện của mình bệnh tình của bố lại ngày càng nặng thêm, nếp nhăn của mẹ càng nhiều hơn, mẹ sụt mất mười ba kg, thân hình mỏng manh tưởng chừng như một con gió thoảng qua cũng có thể xô đổ. Dẫu vậy khi gặp mình, mẹ vẫn mỉm cười ôm mình vào lòng, vỗ vỗ vào vai mình nhẹ nhàng bảo:" Có mẹ đây, con đừng lo lắng gì cả, đại học không phải là tất cả. "

Mỗi lần nhìn mẹ thì tim mình lại đau nhói.

Ku Tuấn em mình đang học lớp 12, năm nay nó phải thi đại học.

Vì Bố, vì mẹ vì em, mình không thể gục ngã được, mẹ kiên cường được, mình cũng phải kiên cường.

Quân và Khánh Chi luôn ở bên mình, các anh chị ở phòng trọ cũng luôn an ủi, động viên nên mình nhanh chóng lấy lại được tinh thần.

Quân vẫn vậy, vẫn trêu chọc mình." Em yên tâm, Công ty bố anh vẫn có nhiều vị trí không cần bằng đại học, em thích làm tạp vụ hay lao công? Chỉ cần anh nói một tiếng là em được nhận vào làm ngay. "

Thấy mặt mình vẫn xụ một đồng Quân nói tiếp:" Không thích à? Thế thì có vị trí này hay hơn nè, việc nhẹ nhàng lương cao, nhiều người ao ước.. "

Thấy mình ngược mắt quan tâm, Quân hí hửng:" Đó là làm vợ của giám đốc tương lai, chịu không?

Mình phì cười ôm lấy Quân cảm động nói: "Cảm ơn anh, cảm ơn vì đã không chê em.. thời gian này may mà có anh.."

Quân siết mình chặt hơn; "Em yên tâm, dù thế nào anh cũng sẽ bên cạnh em.."

Mình đã tin vào lời nói đó, rất tin tưởng.. nhưng..

Một hôm, sau khi đi làm về (mình xin được việc bán hàng mỹ phẩm ở một cửa hàng) cũng như mọi ngày mình và Quân lại nhắn tin zalo nói chuyện. Đạo này mỗi lần nói chuyện thì phải đợi khá lâu mới thấy Quân trả lời, nghĩ chắc Quân bận nên mình cũng không ý kiến gì, mặc dù hơi khó chịu.

Hôm nay cuộc nói chuyện diễn ra khá chóng vánh, chỉ được năm phút thì Quân bảo bận giúp bố làm báo cáo nên cáo lỗi với mình.

Hơi hụt hẫng nhưng mình cũng không nghĩ nhiều.

Tầm 23h30, mình và Khánh Chi đã chìm vào giấc ngủ bỗng có tin nhắn tới, Khánh Chi trở mình khẽ nhủ mày. Mình khẽ khàng với lấy điện thoại, là Quân, mình cười tùm tùm nghĩ: "Chắc Quân cảm thấy có lỗi khi làm mình hụt hẫng nên giờ bù đây".

Nhưng mở tin nhắn ra thì nội dung khiến mình lại khó hiểu: "Hạ ngủ chưa? Ngủ rồi thì ra ngoài đi, anh gặp em một lát, anh đang ở ngoài cổng."

Linh cảm có điều gì đó, mình không vội trả lời. Mình nhẹ nhàng đi ra ngoài, tìm tiện đánh bình bịch trong lồng ngực. Quảng đường từ phòng trọ ra cổng rất ngắn nhưng sao hôm nay mình thấy nó dài khủng khiếp. Và.. đứng trước cổng là một hình bóng rất quen thuộc..

Thấy mình trong ánh mắt Quân dường như có gì đó hơi thảng thốt, cũng có thể là do mình nghĩ nhiều nhưng trong giây lát mình cảm nhận như vậy. Quân cười: "Anh cứ tưởng em ngủ rồi chứ?"

Mình cười đáp lại: "Ngủ rồi thì mới ra gặp anh một lát được."

Dường như không để tâm đến câu nói đầy hàm ý của mình, Quân vội dang tay ôm mình vào lòng, run run nói: "Anh nhớ em.."

Mọi nghi ngờ, mọi lo âu dường như tan biến hết, có thể mình suy nghĩ nhiều quá, có chăng chỉ là Quân nhấn vội nên một số từ ngữ bị sai ý. Mình cũng dang tay ôm chặt lấy Quân, mọi uất ức, mọi lo lắng, mọi xúc cảm dồn nén như được bung tỏa, mình bỗng khóc nức nở trên vai Quân.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Dối lừa

Thấm thoát đã tới ngày tốt nghiệp ra trường. Mấy ngày gần đây mình chẳng dám vào Facebook vì không muốn phải chạnh lòng khi nhìn thấy bạn bè rạng rỡ trong tà áo dài, nô đùa cùng nhau ghi lại kỷ niệm thời sinh viên qua những bức ảnh kỷ yếu.

Quân và Khánh Chi không muốn làm mình buồn nên cũng từ chối đi chụp ảnh kỷ yếu với bạn bè, tuy nhiên ngày tốt nghiệp thì không thể không tham dự được. Ngày được cầm tấm bằng trên tay, kết quả của bốn năm phấn đấu rèn luyện, cả đời chỉ có một lần, ai mà chẳng háo hức.

Trước đây mình đã từng mơ về khoảnh khắc được trao tấm bằng đỏ trong ánh mắt tự hào của bố mẹ, mơ một ngày đứng trên bục giảng được các em sinh viên triu mến gọi cô giáo. Tuy nhiên bây giờ tất cả ước mơ đầy đã vỡ vụn. Trong tay mình giờ chẳng có gì...Dường như hiểu nỗi lòng của mình dạo gần đây Khánh Chi luôn nhìn mình với ánh mắt vừa thương cảm vừa day dứt.

Thật ra mọi chuyện đâu phải lỗi của Khánh Chi, có chăng lỗi là do cậu ấy quá xinh đẹp, lỗi là do tên yêu râu xanh kia có thể lực quá lớn, và lỗi có chăng do số phận của mình... mình không dám trách ai cả...

Hôm nay lại là sinh nhật Quân, vừa kỷ niệm lễ tốt nghiệp vừa để chúc mừng sinh nhật, Quân tổ chức một buổi tiệc nhỏ với một số bạn bè thân, đó chính là hội bạn mà Quân đã mang mình đi giới thiệu lúc mới yêu nhau.

Cả hội hẹn nhau ở một nhà hàng. Khi mình và Quân đến thì đội kia đã có mặt đầy đủ, mọi người đều nhìn mình với ánh mắt rất lạ và cười khá gượng gạo. Khôi chỉ gật đầu nhẹ với mình rồi lại quay ra tiếp tục với điều thuốc hút dở.

Suốt cả buổi Văn Anh cứ ôm lấy tay mình: "Em thương chị quá chị ơi!" Biết rằng con bé không có ý gì nhưng thực sự nó khiến mình cảm thấy không thoải mái.

Vì sự kiện đặc biệt nên hôm nay hội con trai lấy rượu ra uống. Tường, Thế và Khôi liên tục chúc rượu Quân khiến cậu bắt đầu chúnch choáng.

Thấy mình có vẻ lo lắng Thế phẩy tay: "Nhật Hạ đừng lo, chả mấy khi có dịp như thế này, ra trường rồi cơ hội gặp nhau khó lắm. Hôm nay cậu cho phép Quân hết mình đi."

Thế rót thêm một ly đầy nữa vào ly của Khôi, Quân và Tường rồi hô to: "Hôm nay không say không về!"

Tuy nhiên tư lượng của Quân có vẻ kém nên trong khi ba cậu kia vẫn tỉnh bơ thì mặt Quân đã đỏ như, nói năng không còn tỉnh táo nữa.

Mình ái ngại hỏi nhỏ Quân: "Anh còn uống được nữa không đấy?"

Quân cười hề hề ôm lấy vai mình: Khánh Chi đừng lo, anh còn tỉnh lắm, bọn này tuổi tôm ý mà.

Hai chữ "Khánh Chi" khiến cả hội bỗng im bật.

Quân bỗng cúi thụp người xuống, nôn thốc nôn tháo ra sàn.

"Say thật rồi!"

"Chú mày uống kém quá!"

Mình vỗ vỗ vai Quân, sau khi cậu nôn xong, người bỗng mềm nhũn như sợi bún, mình vội vực Quân ngồi dậy cho dựa vào người rồi bảo Văn Anh: "Em bảo nhà hàng cho chị xin cốc chanh muối."

Tường lên tiếng: "Hic mới mấy ly đã xỉ cù quèo rồi, Nhật Hạ để đây mình đưa nó về cho" Quay qua Khôi tường giao phó: "Cậu đưa Nhật Hạ về nhé!"

Khôi ậm ừ, đầu óc mình vẫn đang mông lung sau sự việc vừa rồi nên mình cũng không ý kiến.

Lát sau, Khôi lại chở mình về trên con xe đạp lần trước. Gần như cả hai im lặng suốt cả quãng đường. Lúc về gần tới nhà bỗng Khôi lên tiếng: "Cậu ăn

kem không?"

Đang trôi theo những dòng suy nghĩ nên mình khá giật mình khi Khôi hỏi. Mình phì cười. "Món nợ lần trước cậu trả hết rồi mà?"

"Thì xem như lần này cậu nợ tớ đi."

"Nhưng tớ không thích mắc nợ đâu!"

"Tớ nghĩ với tình hình hiện tại thì về nhà cậu cũng không ngủ được."

Mình im lặng hồi lâu, đúng là tâm trạng của mình đang rất xáo trộn.

"Im lặng nghĩa là đồng ý đấy nhé?"

Mình lại im lặng

Khôi cũng không hỏi gì nữa, cậu bỗng phanh Kít rồi quay đầu xe.

Khôi lại lên tiếng: "Tớ không nghĩ cậu có gan đánh người đấy!"

"Sao cơ? "

"Thì vụ cứu bạn cậu ấy, tớ có nghe Quân kể lại"

"Uhm, tình thế buộc phải vậy thôi!"

"Nhưng cậu phải đánh đổi quá nhiều. Cậu có cảm thấy hối tiếc không?"

Mình bật cười: "Tớ chỉ tiếc là tớ không đánh chết hán ấy, nếu quay ngược thời gian thì tớ đã lấy cái ghế phang vào đầu hán thay cho cái lọ hoa bé tẹo ấy rồi."

Khôi cũng bật cười. Cậu không nói gì nữa mà chỉ nhún pedan mạnh hơn. Hai người lại đuổi theo những suy nghĩ của riêng mình.

Khôi chờ mình đến một hồ nước để tránh nóng, sau khi mua hai cây kem, Khôi dựng xe gần một cái cây to, đưa kem cho mình rồi nói: "Của cậu nè!"

Mình mỉm cười, chưa kịp cầm cây kem thì chợt mình nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên phía bên kia của gốc cây.

"Xin lỗi vì không thể chúc mừng sinh nhật anh sớm hơn."

Không thể nhầm được, đó chính là giọng nói của Khánh Chi. Tuy nhiên giọng nam cất lên mới khiến mình bần rần chân tay.

"Anh mới là người phải xin lỗi vì giờ này mới có thể gặp em."

"Không biết bọn mình phải trốn tránh như thế này đến bao giờ."

"Anh cũng khó nghĩ lắm, Nhật Hạ đã phải chịu đựng rất nhiều đau khổ, dù không còn tình cảm nhưng không thể bỏ rơi cô ấy được."

"Em hiểu mà, cô ấy đã mất mát nhiều vì em."

Khánh Chi bỗng nức nở: "Phải lén lút suốt bốn tháng nay nhiều lúc em mệt mỏi lắm, nhưng thực sự mỗi lần nhớ anh em lại không làm chủ được bản thân."

Giọng Quân nhẹ nhàng đầy tình cảm: "Anh cũng thế, nhiều lúc nhớ em đến phát điên lên ấy, chỉ muốn bay ngay đến ôm em vào lòng, quả thực đối với Nhật Hạ trong anh giờ chỉ còn sự thương cảm..."

Nghe đến đây mình cảm giác trời đất như ngã nghiêng, hai tai bỗng ù cả đi, nếu không có Khôi đỡ chắc mình đã ngã lăn ra đất.

Khôi đỡ mình dựa vào gốc cây rồi chợt hăm hăm lao qua bên kia.

Mình nghe thấy một tiếng BÓP long trời lở đất và tiếng thét chói tai của Khánh Chi.

Mình vội đứng dậy chạy qua thì thấy Quân đang ôm mặt ngã lăn ra đất, Khánh Chi thì hốt hoảng đỡ nó dậy. Khôi vội về sát khí hùng hực dường như đang có ý định tống thêm một quả đấm nữa vào mặt Quân.

Mình cất giọng lạnh lùng: "Không cần đánh nữa, bản tay, tội mình về."

Quân và Khánh Chi thấy mình thì lộ vẻ thảng thốt. Cả hai nhìn mình lắp bắp mãi không nên lời.

Mình tới lỗi Khôi đi thì chợt Khánh Chi lao tới quỳ mọp xuống đất rồi ôm lấy chân mình nước nớc: "Cậu tha lỗi cho tớ, tớ có lỗi với cậu nhưng hãy tha lỗi cho tớ...chỉ tại...chỉ tại...bọn tớ yêu nhau..."

Quân cũng lí nhí: "Anh xin lỗi, bố mẹ anh không chấp nhận em...nên...anh...anh xin lỗi... anh cũng không biết nói gì..."

Khánh Chi vẫn giữ rịt lấy chân mình: "Tớ đã định chia tay cậu ấy, tớ đã kiên quyết... tớ không muốn có lỗi với cậu...nhưng... tớ không làm được...bọn tớ đã có em bé... tớ không thể... không thể..."

Mình như không thể tin vào tai mình, dường như cả Quân cũng thảng thốt trước điều Khánh Chi vừa nói. Quân vội ngồi bật dậy kêu lên: "Em vừa nói cái gì?"

Mình không thể tiếp tục ở đây được nữa, không thể tiếp tục nhìn gương mặt hai người này nữa. Mình hất mạnh tay Khánh Chi ra rồi chạy ù đi.

Khôi vội phóng xe đuổi theo.

Ngồi trên xe Khôi mà mình như người mất hồn.

Đúng lúc này thì trời lại đổ cơn mưa, đúng là mưa rào mùa hạ, đến bất chợt không hề báo trước.

Khôi vội tấp xe vào vỉa hè và kéo mình vào một mái hiên.

Giờ này cũng đã muộn nên phố xá đóng cửa hết, lúc này bao dòn nén mới có dịp tuôn ra, mình ngồi thụp xuống gào lên trong đau đớn, nước mắt tuôn như mưa, mình khóc như chưa bao giờ được khóc.

Bỗng mình nghe thấy tiếng hát dịu ngọt bên tai, thì ra Khôi đã đặt Head phone vào tai mình.

"Một mình ngồi trong suốt canh thâu

Nhìn quanh trống vắng thấy mình chẳng còn gì đâu

Cuộc đời tựa phù du tình như những áng mây mù

Rồi sớm mai thức dậy chỉ là mộng mơ

Một đời người nước trôi như làn mây khói

Đừng nhìn đời nhỏ nhoi rồi ta trách ai

Bao nghiệt oan tính toán xin hãy xa rời

Quên hết đi hận sầu thì cuộc đời vui."

Giọng hát Như Quỳnh vang lên ngọt ngào như cổ xoa dịu trái tim mình. Đau, đau lắm, đau không thở nổi, đau như ai đó đang bóp nghẹt trái tim vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chia tay

Hôm sau Quân hẹn mình ra quán cà phê gần khu trọ để nói chuyện thẳng thắn. Xác định là chẳng còn gì nhưng mình vẫn muốn gặp cậu ấy.

Trông Quân tã tui với mái tóc bù xù, râu ria lởm chởm và đôi mắt thâm quầng. Thấy mình nó vội vã kéo ghế rồi hỏi mình uống gì. Nếu là lúc trước mình thấy cậu ấy thật ga lăng nhưng bây giờ thì điều đó đối với mình thật giả tạo.

Mình cất giọng lạnh lùng: "Có gì thì cậu nói nhanh lên, tớ không có nhiều thời gian."

Quân nhìn mình vẻ chua chát: "Em thay đổi cách xưng hô nhanh ghê."

"Nếu xét về tuổi, tôi còn hơn cậu hai tháng đấy. Cậu đừng gọi anh, em gì đó nữa, tôi nghe buồn nôn lắm."

Quân hơi cúi mặt, hai bàn tay nó nắm vào nhau ra vẻ lo lắng. Nó thờ dãi rồi nói với giọng buồn bã: "Thực sự trong chuyện tình cảm rất khó nói, cậu rất tốt. Nhưng khi gặp Khánh Chi tớ mới hiểu thế nào là tình yêu thật sự. Có lẽ ngay từ đầu tớ đã ngộ nhận cảm xúc của tớ dành cho cậu."

Mình đau đớn hỏi lại: “Ngộ nhận?”

Quân bối rối: “Cũng không hẳn là tớ không có chút xíu cảm xúc gì với cậu, nhưng mà...phải nói thế nào nhỉ...ừm... khi ở cạnh Khánh Chi cảm giác rất khác...”

Mình lạnh lùng cắt ngang: “Tóm lại là hết tình cảm, muốn chia tay thì nói thẳng ra. Việc quái gì mà cậu cứ lòng vòng, tôi không rảnh ngồi nghe cậu kể về cảm xúc của cậu và Khánh Chi đâu!”

“Tớ thật sự xin lỗi, tất cả là do tớ, nhưng Khánh Chi thực sự rất đau khổ, cậu ấy đã dẫn vật rất nhiều, cậu đừng trách cậu ấy. Cậu ấy vẫn luôn lo lắng và yêu thương cậu.”

Mình cảm giác có cái gì đó đang bùng nổ. Một sự phẫn nộ khủng khiếp dâng lên. Mình cay đắng nói: “Hoá ra cậu gặp tôi để để phân trần cho cậu ấy. Hai người thật khổ nạn. Lén lút sau lưng tôi khi tôi mất hết tất cả. Thế mà giờ đây cậu còn có tư cách ngồi đây mà bênh vực cho cô người yêu tốt đẹp của mình sao. Tôi thật sự không muốn nhìn thấy hai người nữa, hãy cắt khỏi đời tôi càng xa càng tốt.”

Mình đứng dậy và lao ra khỏi quán. Nước mắt lại tuôn như mưa. Cứ tưởng gặp nhau thì sẽ ổn hơn, nhưng gặp rồi trái tim mình lại đau gấp bội. Cách đây hai ngày cậu ta vẫn còn ôm mình, nói với mình những lời ngọt ngào, thế mà giờ đây cảm giác đã xa nghìn trùng.

Về đến phòng trọ thì mình thấy Khánh Chi đang thu dọn đồ đạc. Thấy mình nó cúi mặt không nói gì. Mình cũng mặc kệ nó thu dọn. Thế cũng tốt, từ giờ đỡ phải nhìn mặt nhau.

Khi đồ đạc đã gói ghém xong thì Khánh Chi chợt lên tiếng: “Cậu nên nhớ tớ không cướp cái gì của cậu cả, chỉ là cậu đã tự tay đẩy tình yêu của mình ra xa thôi. Quân bảo rằng cậu quá độc lập và mạnh mẽ nên cậu ấy có cảm giác cậu không cần sự bao bọc và chở che của cậu ấy. Tớ mang ơn cậu, nhưng không vì thế mà tớ có thể ngăn cản được cảm xúc của mình. Tớ mong cậu sẽ sống tốt. Tớ đi đây!”

Mình vẫn nằm trên giường, quay lưng lại với Khánh Chi, nghe từng lời cậu ta nói không sót chữ nào. Thật nực cười. Mình cảm thấy uất ức và chua chát tận cùng. Hoá ra trong sự việc lần này mình là người có lỗi ư? Sau tất cả mọi chuyện thì mình không được phép trách ai cả mà nên trách bản thân mình ư?

Một lát sau, quay lại thì Khánh Chi đã đi mất.

Căn phòng trở nên trống trải vô cùng. Chỉ mới ngày nào nơi đây còn là căn phòng tràn ngập tiếng cười của hai đứa.

Còn đâu nhưng đêm tâm sự đến ba giờ sáng mà vẫn chưa hết chuyện. Những hôm trời rét ôm nhau chui vào chăn mở phim kinh dị ngồi xem và cùng hú hét. Những hôm cuối tháng hết tiền, hai đứa sì sụp mì tôm nhưng vẫn thấy thấy ấm áp lạ thường. Những nụ cười, những giọt nước mắt hai đứa đã có cùng nhau. Những kỷ niệm đó giờ tưởng chừng mới còn đây mà đã xa mãi mãi.

Chỉ trong một ngày, mình đã mất người yêu và cô bạn thân nhất. Những giọt nước mắt lại lăn trên má mình. Mình đã làm gì sai mà ông trời nỡ đối xử với mình như thế?

Mình cứ nằm khóc lặng lẽ như vậy rất lâu. Cho tới khi tiếng chuông báo tin nhắn vang lên. Đó là một tin nhắn SMS từ số lạ: “Đi ăn kem không Nắng?”

Cách gọi đặc biệt này không ai khác ngoài Khôi. Mình nhắn lại: “Sao cậu biết số điện thoại của tớ.”

“Muốn biết sẽ biết thôi, chuẩn bị đi, tớ qua đón?”

“Biết luôn cả chỗ mình?”

Khôi chỉ nhắn lại cái mặt cười.

Ra ngoài thay đổi tâm trạng xiu cũng tốt. Mình tự nhủ rồi đứng dậy, buộc lại tóc và đi rửa mặt để xoá hết dấu vết của những giọt nước mắt.

Khoảng mười lăm phút sau đã thấy Khôi có mặt ở cổng trọ, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Chắc tại trời nóng quá. Mình gượng nở nụ cười với nó rồi leo lên con ngựa chiến.

Khôi chờ mình đi qua một con đường rợp bóng cây xanh. Cả hai không nói năng gì cho đến khi dừng lại ở hồ Văn Quán. Đúng là thời tiết nóng nực như vậy ra hồ ngồi đúng là không tồi.

Mình ngồi trên ghế đá nhìn ngắm mặt nước. Ước gì lòng mình cũng được tĩnh lặng như mặt nước êm ả kia. Nhưng giờ đây lòng mình vẫn đang dạt dào từng cơn sóng dữ.

Khôi đưa cho mình một chiếc kem ốc quế rồi nói: “Mỗi khi buồn tớ hay ra đây.”

Anh chàng ngồi xuống bên cạnh mình rồi ngập ngừng hỏi: “Cậu ổn chứ?”

“Cậu thấy tớ không ổn chỗ nào à?”

Khôi cười cười gãi đầu: “Chắc tớ lo lắng thừa rồi, cậu mạnh mẽ mà!”

Hai chữ “Mạnh mẽ” như nhát dao cứa vào tim mình. Những lời Khánh Chi nói cứ vang bên tai. Phải chăng cậu ấy nói đúng? Sự mạnh mẽ của mình là lý do Quân rời xa mình? Mình liền hỏi Khôi: “Cậu nghĩ sao về một cô gái mạnh mẽ? Có phải con trai thường thích một cô gái yếu đuối, biết nhường nhịn hơn không?”

Khôi hơi bất ngờ trước câu hỏi của mình. Cậu ta trầm ngâm xú rồi đáp: “Mạnh mẽ và độc lập không phải ai cũng làm được. Tớ luôn tôn trọng những người như vậy, cho dù là con trai hay con gái. Tuy nhiên tớ nghĩ đã là con gái thì chắc chắn sẽ có những lúc yếu mềm, chỉ là cô ấy có muốn chia sẻ hay không thôi. Nếu không chia sẻ thì ắt là cả hai người chưa đủ sự đồng cảm.”

Lòng mình chợt dịu lại khi nghe những lời Khôi nói. Mình nở nụ cười: “Cậu cũng sâu sắc đấy.”

“Tớ chưa yêu ai nhưng không có nghĩa là tớ không biết nhìn nhận. Ngay lần đầu gặp cậu tớ đã thấy cậu và Quân ở hai thế giới khác nhau, quả thực rất khó hoà hợp?”

Mình ngạc nhiên ngó Khôi, anh chàng nói tiếp: “Có thể tớ từng học môn tâm lý học nên có những cái tớ cảm nhận tốt hơn người khác. Quân là một chàng trai thiên về bề nổi, nhưng cậu lại là một tảng băng chìm. Nội tâm phức tạp của cậu, cậu ta sẽ không dễ nhận ra.”

Khôi càng nói mình càng ngạc nhiên. Không ngờ một tên có vẻ bất cần như Khôi mà lại quan sát tinh tế như thế. Mình hỏi vặn lại cậu ta: “Tớ tưởng người ta bảo trái dẫu hút nhau mà?”

Khôi bật cười: “Trái dẫu hút nhau là có thật, nhưng ai đảm bảo những người trái dẫu ấy đi được cùng nhau hết quãng đường dài? Theo tớ phải hoà hợp và thấu hiểu về tâm hồn thì mới có thể gắn bó.”

Mình im lặng để cảm nhận rõ hơn về điều Khôi nói. Cậu ta khiến mình thấy nhẹ nhõm xiết bao. Vậy là mình không sai, mình có quyền được giận dữ và căm hận khi bị phản bội.

Khôi chợt hỏi: “Bây giờ cậu định làm gì? Ý tớ là không có bằng đại học cậu sẽ vạch định tương lai ra sao?”

“Không những không có bằng đại học mà lý lịch của tớ còn rất xấu, tớ rất khó để xin được một công việc tốt. Nhưng không sao, tớ sẽ đi từ những việc chân tay, khi có kinh nghiệm tớ sẽ tự làm chủ cuộc sống của mình. Cậu yên tâm, ông trời sẽ không lấy hết tất cả của tớ đâu.”

Nói rồi quay qua Khôi mình nở nụ cười thật tươi với cậu ấy.

Khôi nhìn mình, cậu ta thoáng ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hợp lớp

Một năm trôi qua, cuộc sống của mình đã vào một guồng quay mới. Sáng đi làm bụng bê tại một quán ăn nhỏ, chiều làm ca tại một quán Pizza, tối lại làm chân phục vụ bàn tại một quán trà. Bây giờ mình đang rất cần tiền nên không thể lựa chọn công việc. Có việc là tốt lắm rồi.

Đi làm về đến phòng trọ thì người mình mệt mỏi rã rời, tuy nhiên mình lại làm một cốc cà phê cho tỉnh táo để học. Bây giờ mình không có bằng cấp nên mình phải học nghề.

Từ bài học của bản thân, mình hiểu được rằng làm đẹp là nhu cầu thiết yếu của phụ nữ. Xã hội càng phát triển thì nhu cầu sẽ ngày càng lớn hơn. Mình sẽ học nghề trang điểm và làm đẹp. Nghề này không cần bằng cấp nhưng vẫn có thể giúp mình có chỗ đứng trong xã hội.

Mình đăng ký các khoá học online về dạy trang điểm và đầu tư một cái đầu búp bê để thực hành. Trước mắt là trang điểm, sau đó mình sẽ học thêm về làm nail, làm tóc và spa. Mình có ước mơ là sau này sẽ mở một trung tâm làm đẹp thật lớn ngay giữa thành phố Hà Nội. Nơi mà các cô gái sẽ được chăm sóc từ đầu đến chân. Khi bước vào là vịt bầu nhưng bước ra sẽ phải hoá thành thiên nga.

Một hôm, mình đang phục vụ tại quán trà thì có hai cô gái điệu đà đi vào. Mình cầm Menu mang đến và khá bất ngờ khi đó là Mai Hoa và Xuân Ngọc. Hai cô nàng học cùng lớp đại học với mình.

Mai Hoa và Xuân Ngọc thuộc top cá biệt của lớp, cả hai suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng nên kết quả rất bết bát. Lúc đấy cô chủ nhiệm toàn la mắng và luôn lấy mình ra để làm tấm gương để răn đe hai cô nàng. Có lẽ điều đó đã khiến họ không thích mình. Thêm nữa Mai Hoa từng rất hâm mộ Quân, nên khi biết Quân và mình là một đôi thì cậu ta lại càng ghét mình hơn.

Thấy mình hai cô nàng tỏ ra kinh ngạc chút xíu, Mai Hoa buông lời châm chọc: “Ừ, thủ khoa của chúng ta sao lại ở đây? Tớ tưởng cậu trở thành phu nhân giám đốc rồi chứ?”

Bỏ qua vẻ châm chọc của Mai Hoa, mình cố nở nụ cười: “Tớ đi làm thêm, các cậu uống gì nào?”

Xuân Ngọc lên tiếng với vẻ khiêu khích: “Ra trường một năm rồi mà cậu vẫn làm bung bê thế này á, à mà quên.”

Cô nàng chợt đưa tay lên che miệng rồi vờ cất giọng thương cảm: “Tớ quên là cậu bị đuổi học vì tội cố ý giết người. Chắc chắc đến bỏ cũng đã cậu luôn rồi sao?”

Mình bắt đầu khó chịu. Mình để Menu xuống rồi nói nhanh: “Các cậu chọn đi, chọn xong gọi tớ.”

Mình định quay lưng bước đi thì Xuân Ngọc gọi giật lại: “Nè, chủ nhật này họp lớp đấy. Cậu có đi không đấy?”

Mai Hoa cười khúc khích đánh nhẹ vào tay Xuân Ngọc: “Cậu thôi đi, họp lớp chỉ giành cho những người thành công thôi. Cậu ấy mặt mũi nào mà còn đi họp lớp chứ.”

“Ồ há”

Hai cô nàng nhìn nhau cười khoái chí.

Mình quay ngoắt lại nở nụ cười thật tươi: “Tất nhiên là tớ sẽ đi chứ!”

Lúc đó vì tự ái nên mình mạnh miệng thế chứ khi về đến nhà thì mình bắt đầu hối hận. Vì thế nào ở đó cũng sẽ gặp Quân, và biết đâu có cả Khánh Chi nữa.

Tối hôm đấy nằm vò đầu bứt tai nghĩ có cách gì để thoát khỏi vụ họp lớp này thì có tin nhắn Zalo từ Khôi.

Anh chàng dạo này đang ôn thi nội trú nên khá bận rộn. Tuy thế nhưng tối nào hai đứa cũng tranh thủ nói chuyện vài phút. Có thể nói Khôi là người đã bên cạnh giúp mình vượt qua được quãng thời gian khó khăn vừa qua. Cậu giúp mình giải toả được biết bao tâm sự trong lòng và đưa ra những lời khuyên rất chân thành.

Mình liền kể vụ việc lúc ban nãy cho Khôi nghe. Xong mình hỏi: “Theo cậu giờ tớ phải làm thế nào? Có nên đi không?”

“Họp lớp có được dẫn người đi cùng không?” Khôi hỏi lại.

“Mục đích bọn nó bày ra trò họp lớp là để khoe khoang người yêu mà. Hic, biết thế tớ im cái miệng cho rồi, tự nhiên đến làm gì để làm trò cười cho bọn nó.”

“Cho tớ giờ và địa điểm?”

“Làm gì?”

“Chẳng phải cậu ngại đi một mình hay sao?”

“Ồ...nhưng mà...”

“Thôi tớ phải đi rồi, có bệnh nhân cấp cứu, thế nhé!”

Vì tính chất nghề nghiệp nên mình đã quen với việc cậu ta biến mất đột ngột như thế. Ngẫm nghĩ kỹ thì có cậu ta đi cùng cũng hay. Mình sẽ đỡ bối rối hơn khi gặp Quân. Hơn nữa tụi con gái sẽ không thể xỏ xiên mình vụ bị đá nữa. Nghĩ vậy mình liền nhắn thông tin giờ giấc và địa điểm họp lớp cho Khôi.

Sáng chủ nhật hôm đó, mình dậy thật sớm. Bao nhiêu vốn liếng học trang điểm bấy lâu nay mình lờ ra vận dụng hết. Sau khi trang điểm xong đến cả mình cũng bất ngờ khi nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp trong gương. Quả thật là vừa có chút ngây thơ vừa quyến rũ khó tả nhưng lại trông rất tự nhiên. Mình uốn nhẹ tóc loăn xoăn ở đuôi rồi tết một ít hai bên và buộc mớ tóc này lên phía sau, còn lại mình xoa tự nhiên. Xong xuôi mình chọn một chiếc váy xanh da trời đơn giản và nhẹ nhàng nhưng nó khiến khuôn mặt mình càng thêm rực rỡ.

Mình cảm thấy rất hài lòng khi ngắm mình trong gương. Không ngờ nếu biết cách làm đẹp thì trông mình chẳng hề thua kém Khánh Chi.

Khôi có chút việc bận nên bảo mình đến trước rồi cậu ấy sẽ đến sau.

Hôm nay lớp mình tổ chức họp lớp tại một nhà hàng sang trọng, có cả màn led và âm thanh để vừa dự tiệc vừa có thể hát karaoke.

Khi mình bước vào nhà hàng thì hầu hết mọi người đều quay lại nhìn mình với vẻ ngạc nhiên trầm trồ. Một tên con trai thốt lên: “Nhật Hạ ư? Cậu vào Showbiz hay sao mà xinh thế?”

Mai Hoa và Xuân Ngọc lộ rõ sự ghen tỵ, mặt hai cô nàng nhăn nhó như khi ăn phải ớt.

Đang vô cùng tự tin thì chợt trái tim mình đập mạnh khi nhìn thấy Quân, và bên cạnh chính là Khánh Chi. Thay vì những bộ váy bó sát khoe trọn ba vòng như mọi khi thì hôm nay Khánh Chi mặc một bộ váy suông. Thân hình của cô nàng phì nhiêu hơn hẳn. Khuôn mặt cũng phá nét đi khá nhiều. Chắc là cậu ta vừa mới sinh con chưa kịp về dáng.

Nhìn thấy mình Quân tỏ ra vô cùng bối rối, đánh rơi cả điện thoại. Khánh Chi cũng sửng sốt ngó mình, vẻ bất an hiện rõ trên gương mặt cô nàng.

Mình gật đầu với hai người rồi đi thẳng vào trong.

Mình vội đi vào nhà vệ sinh để lấy lại sự bình tĩnh. Đang dặm lại son thì qua tấm gương mình nhìn thấy Khánh Chi.

Khánh Chi chợt lên tiếng: “Tớ không nghĩ là hôm nay cậu cũng đến.”

Mình đáp gọn lỏn: “Đến chứ!”

“Đạo này cậu xinh ra nhiều ha?”

“Cảm ơn!”

“Nhưng tớ nghĩ cậu không nên ở đây lâu, những người đến dự hôm nay đều có đôi có cặp, cậu lẻ loi thế sẽ chạnh lòng đấy!”

Mình quay ngoắt ra nhìn thẳng vào mắt Khánh Chi, cứng cỏi nói: “Về sớm hay muộn là do tôi quyết định, tôi ở đây cậu lo lắng hay sao mà phải bảo tôi về.”

Lông mày Khánh Chi chau lại, cậu ta đành giọng: “Nghĩ cho cậu tôi mới bảo thế, việc gì mà cậu phải gay gắt. Hơn nữa cậu quá tự tin rồi đó, tôi và Quân đã có với nhau một cậu con trai, cậu nghĩ mình là ai mà dám mạnh miệng cho rằng tôi lo lắng?”

“Thế thì cứ làm việc của cậu đi, đừng có để tâm đến tôi là được.”

Nói rồi mình quay ngoắt bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Lời thề buổi tốt nghiệp

Ngồi vào bàn tiệc thì chương trình cũng vừa bắt đầu. Cậu bạn MC nổi tiếng Hải Long phi lên sân khấu. Sau một vài câu bông đùa khiến mọi người hào hứng thì cậu ta đi vào vấn đề chính: “Thông thường các lớp đại học phải năm đến mười năm mới tổ chức họp lớp. Tuy nhiên chúng ta là ngoại lệ. Hôm tốt nghiệp chúng ta đã có một lời thề là sau một năm sẽ kiếm được một công việc tốt và một nửa xứng đáng. Nếu bạn nào không thực hiện được lời thề sẽ bị phạt. Hôm nay chúng ta có mặt ở đây để thực hiện lời thề đó.”

Tất cả mọi người đều vỗ tay và reo hò ầm ĩ trừ mỗi mình. Mình có đi dự lễ tốt nghiệp đâu mà biết đến cái lời thề quái quỷ này. Hôm nay vác xác đến đây đúng là trùng kẻo của Mai Hoa và Xuân Ngọc rồi.

Hải Long tiếp tục: “Bây giờ mời các cặp đôi lần lượt lên sân khấu, các bạn hãy giới thiệu về công việc hiện tại của mình. Một nửa của các bạn cũng hãy giới thiệu về bản thân mình. Hiện trên mỗi bàn tiệc đều có một phiếu bình chọn. Các bạn hãy vote cho cặp đôi đẹp nhất hôm nay.”

Dừng lại một chút, Hải Long nháy mắt tinh nghịch: “Trên phiếu đã có tên của các bạn nên lưu ý là nếu bình chọn cho chính mình thì sẽ bị phát hiện ra đấy nhé!”

Anh chàng chỉ tay vào một hộp quà, gói nơ rất đẹp rồi nói: “Cặp đôi giành chiến thắng sẽ được nhận món quà tuyệt vời ở đây, còn người nào không hoàn thành lời thề thứ nhất uống năm ly, không hoàn thành lời thề thứ hai phải uống hết mười ly rượu đặt trên bàn ở sân khấu.”

Mình chặt lưỡi nhìn mấy ly rượu trầm nghĩ: “Quả này ra khỏi đây chắc cũng hết xê lét.”

Cặp đôi đầu tiên là Mai Hoa cùng một anh chàng to béo, hai mắt ti hí nhìn như hai đường chỉ. Hai người dẫn theo một cậu bé tầm hai tuổi. Mai Hoa điệu đà cười tươi rói: “Xin chào, hiện nay tớ có một shop quần áo chuyên đồ hiệu ở Bà Triệu, lúc nào rảnh mời các bạn ghé qua ủng hộ mình nha.”

Cô nàng vòng tay qua ôm tay anh chàng đứng cạnh rồi nói tiếp: “Đây là chồng tớ, bố anh ấy là chủ của chuỗi nhà hàng lẩu nướng CBG hot nhất hiện nay. Và anh ấy sẽ tiếp quản những nhà hàng đó trong tương lai không xa.”

Cô nàng bế cậu bé lên, nựng cái má của nó rồi nói tiếp: “Đây là lý do mà tớ bỏ dở việc học từ năm thứ ba. Nhưng tớ không hối hận đâu vì không học tiếp nhưng hiện nay cuộc sống của tớ rất tuyệt vời. Các bạn hãy bình chọn cho gia đình tớ nha.”

Nói xong cô nàng nhún một cái như thể vừa hoàn thành xong phần thi ứng xử của một cuộc thi hoa hậu. Còn anh chàng bên cạnh nhe răng cười hề hề.

Mọi người ở dưới vỗ tay chúc mừng.

Một vài cặp đôi nữa lần lượt bước lên và giới thiệu. Không có ai quá thành đạt cũng như có người yêu quá nổi trội nhưng dường như mọi người đều có chỗ đứng nhất định trong xã hội và hạnh phúc với lựa chọn của họ.

Cuối cùng chỉ còn lại Quân, Khánh Chi và mình.

Khánh Chi khoác tay Quân và hai người cùng bước lên sân khấu. Quân cười cười gãi gãi đầu nói: “Hiện tớ đang làm trưởng phòng Marketing công ty bố tớ, ừm...còn đây là...”

Khánh Chi chột cướp lời Quân: “Tớ là vợ của Quân, bọn tớ hiện đã có một em bé hai tháng tuổi. Hiện tớ là kế toán trong công ty. Rất mong được các bạn bình chọn.”

Tiếng xì xào chột nổi lên, có tiếng một bạn nam cất lên: “Cậu cưới lúc nào mà sao không mời bạn bè gì hết vậy?”

Quân xua xua tay: “Bọn tớ dự định tháng mười năm nay mới làm lễ chính thức, yên tâm, yên tâm. Các bạn nhất định phải có mặt đấy nhé!”

Mọi người ồ lên rồi phá ra cười, sau đó là tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên.

Mặc dù nhìn người yêu cũ và bạn thân của mình thắm thiết trước mặt thật không hề dễ chịu. Tuy nhiên vẫn phải công nhận một điều rằng nãy giờ chỉ có cặp đôi Quân và Khánh Chi là có công việc ổn, hình thức cũng xứng đôi vừa lứa.

Chỉ còn lại mỗi mình mình.

Mọi người cùng đổ dồn ánh mắt về phía mình và chờ đợi. Thôi được, đã đánh liều vác xác đến thì đánh liều làm vài ly rượu có sao đâu. Mình đứng dậy và tiến lên sân khấu.

Mình ngẩng đầu nhìn thẳng mọi người. Tất cả đều đang nhìn mình, tò mò có, thương cảm có, châm chọc có, ganh ghét cũng có. Ờ có sao đâu, mình đã quá quen với những ánh mắt đó. Mình nở nụ cười thật tươi rồi nói: “Thật sự thì có một chút hiểu nhầm về tính chất buổi họp lớp này nên tớ đã đến đây. Nhưng không sao, một trò chơi có kẻ thắng người thua mới thú vị đúng không? Tớ hiện nay chưa có việc làm ổn định tớ vẫn đang làm phục vụ bàn tại một số cửa hàng. Tuy nhiên tớ nghĩ một năm chưa phải là quãng thời gian dài, chưa nói lên được điều gì cả. Hôm nay tớ nhận thua ở đây nhưng tớ đảm bảo vào kỳ họp lớp kỷ niệm năm năm ra trường thì mọi việc sẽ khác. Dù sao thấy các bạn thành đạt và hạnh phúc tớ thấy vui cho các bạn.”

“Đạo đức giả vừa thôi, đã thất bại còn đứng đó nói hay nói tài, thua thì uống đê, nói nhiều phát mệt.” Đó là giọng của cô nàng Mai Hoa.

Xuân Ngọc cũng hưởng ứng: “Phục vụ bàn mà bày đặt trang điểm rồi mặc đẹp như dân showbiz, đúng là không biết xấu hổ, hèn gì bỏ nó bỏ.”

Có một vài tiếng cười khúc khích nổi lên. Và giọng một số cô nàng khác hưởng ứng: “Uống đê! Uống đê!”

Mình thấy Quân cúi gầm mặt, còn Khánh Chi mang một vẻ mặt khó mà nhận định được cảm xúc của cậu ta hiện như thế nào.

Mình cố nuốt cục uất ức đang nghẹn nghẹn ở họng rồi bước về phía bàn chứa những ly rượu.

Vừa lúc đó bỗng có giọng nói vang lên: “Đợi chút!”

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Lật ngược tình thế

Đang tiến lên từ phía cuối căn phòng là một hình dáng quen thuộc.

Đó là Khôi trong chiếc áo sơ mi xanh sơ vin trong chiếc quần âu màu đen. Mái tóc được chải gọn gàng làm khuôn mặt Khôi thêm phần tuấn tú. Lần đầu tiên mình nhận ra là Khôi đẹp trai đến thế.

Tất cả tụi con gái đều nhìn cậu ta với ánh mắt xuýt xoa ngưỡng mộ.

Khôi bước lên sân khấu rồi chột cầm lấy ly rượu trong tay mình. Cậu đưa lên miệng uống một hơi hết sạch, xong lần lượt uống hết bốn ly còn lại.

Mọi người trở mắt nhìn và mình cũng trở mắt nhìn cậu ta. Uống xong năm ly thì Khôi quay qua khán phòng rồi nói: “Xin lỗi đã đến muộn, mình xin phép uống hộ bạn gái mình năm ly này. Mình tên Khôi, hiện là sinh viên năm cuối học viện quân y. Bạn gái mình vì cứu lấy danh dự của người bạn thân nhất mà đánh mất cơ hội cầm trên tay tấm bằng đại học. Tuy nhiên cô ấy không gục ngã mà vẫn chăm chỉ làm việc. Công việc đó có thể đối với các bạn là thấp hèn nhưng kiếm tiền từ chính sức lực và đôi bàn tay của mình một cách chính đáng thực sự rất đáng trân trọng. Năng lực của cô ấy thì chắc các bạn học cùng lớp là nắm rõ nhất, vì vậy cho nên khoan vội đánh giá người khác khi chúng ta chỉ mới chạm chững ở ngưỡng cửa bước vào đời.”

Khôi nở một nụ cười rồi hất đầu về phía mùi ly rượu còn lại: “Minh đã đứng đây thì chắc mùi ly kia cô ấy không cần phải uống đúng không?”

Cả khán phòng lặng yên phảng phất khi Khôi nói. Minh thấy Khánh Linh cúi gằm mặt và Quân thì mang một bộ mặt thẳng thót vô cùng.

Vừa lúc đó chợt có tiếng thét chói tai vang lên. Mai Hoa đang cố móc cái gì đó từ cổ họng cậu con trai của cậu ta. Đứa bé trông tái mét, miệng há hốc như cổ nôn ra còn hai mắt mở trừng về khiếp đảm. Ông chồng béo ú của Mai Hoa hét hoảng gào lên: “Con tôi bị hóc cái gì rồi, cứu con tôi với!”

Tất cả mọi người nhón nháo, ai nấy đều lo sợ run người. Đứa bé bắt đầu xám ngoét vì khó thở. Khôi lao xuống, gạt đám đông ra rồi nói: “Để đây cho tôi.”

Cậu ôm lấy đứa bé, đặt nó nằm sấp trên cánh tay, cho đầu đứa bé chúi xuống, nghiêng sang một bên. Một chân cậu đỡ lấy cánh tay cậu bé. Sau khi vỗ vào lưng cậu bé nằm cái cậu lật ngửa cậu bé từ tay trái qua tay phải, cúi xuống kiểm tra hơi thở của cậu bé. Xong cậu lấy hai ngón tay ấn vào vùng trên rốn và dưới xương ức của đứa bé. Khi ấn đến cái thứ tư thì đứa bé thở hắt ra một cái khuy áo và nó bắt đầu khóc toáng lên.

Mai Hoa nước mắt ràn rụa ôm chầm lấy thằng bé. Ông chồng cậu ta thì ôm chầm lấy Khôi cảm ơn không ngừng.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Xong ai nấy đều tỏ vẻ ngưỡng mộ cậu ấy.

Vị thế của mình bỗng quay ngoắt một trăm tám mươi độ sau vụ việc vừa rồi. Khi vào tiệc thì ai nấy đều đua nhau tiến đến bàn của mình và Khôi để mời cậu ấy một ly cho bằng được. Tội nó bắt đầu nịnh nọt và khen mình nức nở trước mặt Khôi. Minh biết tổng là bọn nó chỉ muốn tạo mối quan hệ với Khôi vì thân quen với bác sĩ chẳng bao giờ là thiệt cả.

Cũng vì thế mà không ngạc nhiên khi kết quả cuộc bình chọn cặp đôi đẹp nhất thuộc về mình và Khôi. Hai đứa nhận được phần quà là một cặp vé xem phim và ăn tối tại một nhà hàng sang trọng ở VinCom.

Khi tiệc tàn, Minh và Khôi đi ra bãi xe để về thì bỗng nhiên có giọng gọi: “Này!”

Hai đứa quay đầu lại thì thấy là Quân và Khánh Chi. Quân bỗng tiến tới vỗ vào vai Khôi rồi nói: “Cậu khá lắm! Tôi không nghĩ là cậu có sở thích dùng lại đồ cũ.”

Minh tối sầm mặt, không ngờ Quân dám buông lời như vậy.

Mặt Khôi vẫn lạnh băng, cậu ta bỗng cười khẩy rồi nói: “Nếu cậu so sánh con người với đồ vật thì cái nào của cậu khác gì đồ vật đâu.”

Về tức giận hiện rõ trên gương mặt Quân, cậu ta chưa kịp phản bác lại lời Khôi thì Khánh Chi lên tiếng: “Hai cậu từng là bạn thân, đừng vì một đứa con gái mà xích mích chứ.”

Quay qua Khôi, Khánh Chi nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn cậu đã chăm sóc Nhật Hạ thời gian qua. Nếu hai cậu có khó khăn gì thì cứ Alô cho bọn tôi, bọn tôi luôn sẵn lòng.”

Khôi không thèm nhìn Khánh Chi giây nào, cậu ta cầm lấy cổ tay mình kéo đi: “Về thôi!”

Minh nghe thấy Khánh Chi đang nói với Quân nhưng cố tình nói thật to để hai đứa mình nghe thấy: “Hèn gì cậu ta chấp nhận chia tay anh dễ dàng như thế, kiểu này năm ngoái anh bị tặng cho cặp sừng mà đến giờ này mới biết đấy.”

“Kệ đi!” Khôi nói khề vào tai mình.

Minh cũng thấy họ thật không đáng để mình bận tâm nữa. Hai người đó có nghĩ gì thì cũng chẳng liên quan gì đến cuộc sống của mình. Sân si chỉ khiến cho con người ta thêm mệt mỏi.

Khôi dắt ra một chiếc xe máy rồi bảo mình: “Lên đi tớ chờ cậu về!”

Minh tròn mắt ngó: “Tôi tưởng cậu không có xe máy.”

Khôi bật cười: “Tôi có nhưng ít dùng, chỉ khi nào vội hoặc đi đâu xa mới dùng đến nó thôi. Tôi thích đi xe đạp để cảm nhận phố phường, hơn nữa cũng là một cách để tập thể dục.”

Quen Khôi đã lâu nhưng càng ngày cậu ấy càng khiến mình bất ngờ vì nhiều thứ. Minh ngồi lên xe rồi khề đặt chiếc túi vào giữa. Khôi không nói gì. Cậu nổ máy và chiếc xe lao đi. Được một đoạn thì Khôi lên tiếng: “Cậu có về đề phòng tớ quá ha?”

“Đề phòng gì chứ?”

Khôi cười nhẹ rồi lãng sang chuyện khác: “Lần đầu thấy cậu mặc váy đấy!”

“Tại giờ mới có dịp...”

“Trông cũng không tồi...”

Nghe cậu ta nói tự nhiên mình thấy vui vui, hôm nay Khôi đã cứu mình một bàn thua trông thấy. Những hành động của cậu ta khiến mình có chút xao xuyến, mình khẽ nói: “Cảm ơn cậu nhé! Cứ tưởng cậu không đến được chứ!”

“Lúc tớ sắp đi thì chủ nhiệm khoa gọi riêng để trao đổi về việc thi nội trú cũng như định hướng sau khi ra trường. Thầy tâm huyết quá nên tớ không bỏ dở mà đi được. Xin lỗi vì đã để cậu chờ.”

Khôi chờ mình về gần đến phòng trọ thì trời chợt đổ mưa lớn. Khôi bật kêu nho nhỏ: “Thôi chết, không mang theo áo mưa.”

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Mưa

Bây giờ cũng đã tầm hơn mười một giờ, quán sá đã đóng cửa hết. Hai đứa đành chịu dầm mưa một lúc thì về đến phòng trọ. Minh xuống xe thì Khôi nói nhanh: “Cậu vào nhà đi, nhớ thay đồ rồi ngâm chân nước ấm kéo cảm đấy.”

Khôi vừa định quay đầu xe thì mình gọi giật lại: “Cậu định dầm mưa về à, hôm nay cậu uống không ít, đi giữa mưa thế nhớ cảm lạnh chết thì sao? Vào trong đi, có gì tạnh mưa rồi về.”

Khôi im lặng giây lát rồi nó gật đầu.

Về đến phòng trọ thì cả hai đều ướt như chuột lột.

Khôi đứng ngoài hiên không dám vào vì cậu sợ nước từ áo quần làm ướt phòng mình.

Mình vội lấy một chiếc khăn bông ném cho cậu ta rồi nói: “Cậu lau người cho khô đi, đợi tớ xú, tớ qua nhà hàng xóm mượn đồ cho cậu bộ đồ.”

Hầu hết các phòng trọ đều đã tắt đèn đi ngủ, may sao còn phòng anh Huân- anh chàng nghiện game nên luôn ngủ rất muộn vì mãi chơi game. Mượn được cái áo phông và chiếc quần đùi của anh Huân mình vội đưa cho Khôi và bảo: “Cậu thay đi, kéo ồm thì tớ có lỗi lắm.”

Ngập ngừng chút xíu rồi anh chàng cũng làm theo lời mình.

Con mưa không có dấu hiệu sẽ tạnh mà ngày càng nặng hạt. Cậu lẩm bẩm: “Giờ này thì ký túc xá cũng đóng cửa mất rồi.” Khôi vội lấy điện thoại ra gọi cho một số người nhưng có vẻ vì đã khuya nên chả có ai bắt máy.

Quay ra mình Khôi nói: “Tình hình này không biết khi nào mới tạnh, cậu có áo mưa không? Tớ ra nhà nghỉ tá túc đỡ.”

Nghĩ ngợi một lát, mình hít một hơi sâu rồi bảo: “Thôi cậu cứ ở đây đi, giờ này đã khuya lắm rồi, trời thì mưa, cậu lại có chất men trong người, lỡ đi mà có mệnh hệ gì thì tớ ân hận lắm.”

Khôi chau mày nhìn mình, bỗng anh chàng đổi giọng trêu chọc: “Cậu tin tưởng tớ đến thế ư?”

“Ừ tin!”

Nghe câu khẳng định chắc nịch của mình, Khôi bỗng phá ra cười: “Tớ cũng là đàn ông đấy nhé!”

“Dù thế nào thì tớ vẫn tin cậu.”

Khôi trầm ngâm ngó mình vài giây xong quay qua ngó những hạt mưa đang đua nhau rơi như trút nước. Cậu thở dài: “Đành vậy!”

Mình lấy chiếu rải phía dưới giường cho Khôi và đưa cho cậu một chiếc gối. Xong mình lên giường. Vì chỉ có một chiếc màn nên mình ném thêm cho cậu ta một chiếc chăn mỏng rồi nói: “Ồ đây nhiều muỗi lắm, nếu muỗi cắn thì cậu chui tạm vào chăn nhé.”

Khôi gật đầu ôm chăn rồi nằm xuống.

Mình với tay tắt đèn.

Đã lâu lắm rồi căn phòng mới có thêm người. Sau những chuyện xảy ra hôm nay thì tâm trí mình đang rất rối bời, thật khó để có thể ngủ được trong tình cảnh này.

Ngoài trời mưa vẫn rơi lộp bộp đập vào mái hiên.

Sàn nhà rất cứng, không biết Khôi nằm có đau lưng không? Muỗi kêu vo ve thể này cậu ta chắc bị chúng xoi tái mắt.

Khôi trở mình khá nhiều và bắt đầu gãi. Biết ngay mà, kiểu này cậu ta khó mà ngủ ngon cho được.

Thấy cậu ta khỏ sở mình bỗng xốn xao lạ. Cậu ấy đã giúp mình, mình nợ cậu ấy, mình không muốn cậu ấy phải khổ sở. Mình ngồi bật dậy vén màn rồi nói: “Cậu vào trong đi, nằm cách xa mình ra là được.”

Chắc đang cảm thù lũ muỗi lắm nên Khôi nhảy phóc lên giường mà không hề nghĩ ngợi.

Tự nhiên tim đánh bình bịch. Mình bắt đầu hồi hận rồi, cậu ta cách mình gần thế này thì làm sao mà ngủ nổi. Chết rồi, làm sao cho tiếng đập của trái tim mình giảm bớt đây, thế này lỡ cậu ta nghe thấy thì xấu hổ lắm.

Chợt Khôi quay mặt về phía mình, mặc dù quay lưng về phía cậu ta nhưng từng hơi thở của cậu ấy mình cảm nhận rất rõ. Bỗng giọng Khôi cất lên: “Ê Nắng!”

“Sao vậy?”

“Hình như tớ uống hơi nhiều thì phải?”

“Làm sao?”

“Nếu tớ có làm gì thì là do rượu chứ không phải do tớ đâu nhé.”

Mình quay ra định nói thì bỗng miệng bị chặn lại. Trời đất như quay cuồng, cái gì thế này?

Khôi vừa đặt môi cậu ta lên môi mình. Mình nghe rõ từng hơi thở và nhịp đập trái tim của cậu ta. Cậu ta dám HÔN mình???

Mình vùng dậy xô Khôi ngã lăn ra khỏi giường rồi hét lên: “CẬU LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY?”

Khôi vội cuộn tròn cả người vào chăn che kín từ đầu tới chân, chắc là cậu ta cũng xấu hổ, cậu ta nói rất nhỏ: “Xin lỗi, tại tớ uống hơi nhiều.”

Thế là suốt cả đêm hôm đó mình ngủ trong tình trạng pháp phôm đề phòng. Phải sẵn sàng tinh thần chiến đấu, nhờ cậu ta phi lên giường làm liều thì tiêu. Đến gần sáng thì mình mới chìm sâu vào giấc ngủ.

Khi mình tỉnh dậy thì không nhìn thấy Khôi đâu nữa. Chăn gối đã được cậu xếp gọn gàng để vào một góc. Đầu giường mình có treo mấy chiếc bánh bao. Mình mở điện thoại thì thấy có tin nhắn của cậu ấy: “Ăn sáng rồi nghỉ ngơi nhé, tớ có việc gấp ở trường nên phải đi sớm. Lúc tối thành thật xin lỗi cậu.”

Tự nhiên thấy lòng ấm lạ, mình cười tủm tỉm vớ lấy mấy chiếc bánh bao và ăn một cách ngon lành. Mặc dù chúng đã nguội nhưng dường như từ khi sinh ra đến giờ thì đây là những chiếc bánh bao ngon nhất mình từng ăn.

Mình sờ lên môi và bỗng đỏ bừng mặt mũi. Dường như hương vị nụ hôn của Khôi vẫn còn vương vất.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tương lai của cậu ấy

Sau hôm dầm mưa thì mình bị ho, dai dẳng cả tuần mà vẫn không khỏi. Mình nhờ Khôi kê đơn thuốc thì Khôi bảo phải đi soi họng mới chẩn đoán chính xác được.

Khôi hẹn mình đến viện cậu sẽ dẫn mình đi khám.

Sáng hôm đó mình bắt xe Bus đến viện, anh chàng đón mình, vừa định dẫn mình vào thì chuông điện thoại của Khôi reo, cậu nghe điện thoại xong quay ra bảo mình: "Tớ có việc đột xuất, cậu vào ký túc xá của tớ đợi tớ xíu, xong việc tớ dẫn cậu đi nhé!"

Mình vui vẻ gật đầu.

Ký túc xá của Khôi hoàn toàn khác biệt với ký túc xá nam trường mình. Chắc là trường quân đội nên sạch sẽ gọn gàng đến bất ngờ. Từng chiếc chăn được gấp gọn vuông vắn thẳng tắp từng ly từng nếp.

Phòng Khôi có ba chiếc giường tầng. Giường của Khôi ở tầng một ngay phía góc phòng. Đồ đạc của cậu không nhiều, chủ yếu là sách vở.

Bỗng mình để ý có một khung ảnh hình một cô bé ngay trên bàn học của Khôi. Cô bé rất xinh đẹp nở nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Thấy mình ngó bức ảnh Khôi vội nói: "Em gái mình đây, Vũ Xuân."

"Vũ Xuân? Con mưa mùa xuân."

Mình là ánh nắng mùa hạ còn cô bé là con mưa mùa xuân. Thật trùng hợp, phải chăng Khôi chơi với mình vì tên mình gây liên tưởng đến em gái cậu ấy.

Sợ động đến nỗi đau của cậu ấy nên mình không hỏi gì mà bảo: "Cậu cứ đi đi, tớ sẽ đợi ở đây."

Khôi gật đầu rồi đi ra khỏi phòng.

Mình ngồi nghịch điện thoại tầm mười phút thì bỗng nghe có tiếng nói chuyện phía ngoài ban công. Một anh chàng cất giọng miền trung đặc sệt: "Thằng Khôi sướng thật? Được chủ nhiệm khoa giới thiệu cho con gái của cục trưởng cục cán bộ, phen ni hẳn thích ở viện mô cũng dễ như trở bàn tay."

Tiếp theo là giọng một anh chàng khác: "Con bé đó nghe đâu học cũng khá đấy, định năm sau thi vào đây. Lúc nãy thấy nó dẫn con bé đi thăm thú trường mình, thằng đấy thế mà son, vợ được con bé vừa xinh vừa giỏi, bố lại làm to."

Nghe những lời ấy bỗng ruột gan mình quặn lại. Một sự khó chịu xâm chiếm tâm trí. Mình hít một hơi sâu rồi tự mắng bản thân: "Có là cái gì của cậu ta đâu mà phải khó chịu chứ."

Tự trấn an thế thôi nhưng mình không tài nào gạt bỏ nỗi buồn đang len lỏi trong tâm hồn. Mình không bằng cấp, lí lịch dính chùm, gia đình cũng không khá giả. Mình đâu có xứng với cậu ấy.

Mình vội đứng dậy rồi lặng lẽ rời khỏi ký túc xá.

Về đến phòng mở điện thoại thấy gần chục cuộc gọi nhỡ của Khôi. Mở tin nhắn zalo thấy cậu ấy nhắn: "Cậu đâu rồi, sao bỗng dưng biến mất thế? Đi đâu phải báo tớ một tiếng chứ?"

Mình bấm tin nhắn trả lời: "Xin lỗi cậu, tớ cũng có việc đột xuất nên vội đi mà quên báo cậu. Cậu đừng lo, mai tớ đi khám ở gần chỗ làm rồi lấy thuốc ở đó luôn. Chắc chỉ viêm họng thông thường thôi."

"Cậu cư xử như trẻ con vậy! Tùy cậu."

Chắc Khôi giận mình rồi. Mình ném điện thoại xuống gối rồi nằm phịch xuống giường. Thế cũng tốt, phải tách khỏi cậu ta một thời gian để điều chỉnh lại cảm xúc của mình thôi. Không thể để cho thứ cảm xúc mơ hồ này tiến triển thêm nữa.

Mình đứng dậy đi chợ nấu cơm, ăn uống xong thì đi làm.

Đạo này mình đã nghỉ việc ở quán ăn và tiệm Pizza mà xin vào làm ca sáng ở một Salon và ca chiều ở một trung tâm Spa khá lớn. Mình sẽ thực hiện ước mơ của mình từng bước một.

Tay nghề trang điểm cũng mình cũng đã lên một tầm cao mới. Mình lập hẳn cả một kênh youtube hướng dẫn trang điểm và không ngờ chỉ một thời gian ngắn đã có hàng ngàn người Suscribe. Có clip còn lên tới gần một triệu lượt xem. Mình bắt đầu kiếm được tiền từ Youtube.

Tối hôm đó, đang chuẩn bị quay video mới thì Khôi gọi đến. Mình không nghe máy, mình phải quyết tâm gạt bỏ cậu ấy ra khỏi đầu. Vì tương lai của Khôi và cũng vì tương lai của mình, mình và cậu ấy không thể như lúc trước được nữa.

Một lúc sau bỗng anh Huân chạy sang cất giọng trêu chọc: "Ê! Có trai đẹp tìm em kìa. Nó đang đứng ngoài cổng đấy."

"Không lẽ cậu ta mò đến đây." Mình giật mình nghĩ.

Mình đi ra cổng với tâm trạng rối bời.

Và đúng là Khôi, cậu ấy đang trầm tư đứng cạnh chiếc xe máy. Thấy mình Khôi ngẩng đầu lên, ánh mắt Khôi lộ vẻ lo lắng, cậu hỏi ngay: "Sao cậu không nghe máy, cậu giận tớ hả? Không lẽ vì chuyện hôm trước?"

Thấy cậu ấy, tâm trạng mình lại xáo động. Mình bối rối nói: "Không phải đâu, tại hôm nay tớ bận quá. Muốn rồi cậu còn đến đây làm gì. Tớ còn phải làm cái video cho xong, cậu cũng đang ôn nội trú mà, mau về ôn đi. Có gì bọn mình nói chuyện sau."

Mình quay đầu định bước đi thì chợt Khôi nắm lấy tay mình. Cậu ta đạo này bạo thật, lần trước dám ngang nhiên hôn mình, lần này còn dám nắm tay mình.

Mình cố gắng gỡ tay ra nhưng cậu ta nắm chặt kinh khủng. Khôi kéo mình lại khiến mình suýt ngã vào người cậu.

Mình cố giữ thăng bằng rồi nghiêm giọng: "Cậu buông tay tớ ra đi, cậu làm tớ đau đấy."

Nghe vậy Khôi mới dần buông tay mình ra, cậu cất giọng buồn bã: "Nếu tớ có làm gì sai thì cho tớ xin lỗi, nhưng cậu đừng như thế nữa được không?"

Nhìn ánh mắt buồn bã của Khôi mà lòng mình đau như cắt. Không thể mềm lòng được, mình không thể làm ảnh hưởng đến tương lai cậu ấy. Cố gắng kìm giữ cảm xúc mình nhìn thẳng vào mắt Khôi rồi nói: "Tớ thấy cậu thật phiền phức, công việc của tớ đã bận rộn lắm rồi, cậu đừng có bám lấy tớ nữa được không?"

Nói rồi mình chạy ù vào trong. Cố gắng không cho nước mắt rơi nhưng nó vẫn trào ra và lăn dài trên má.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hai cô bé

Mấy ngày sau, mình không thấy Khôi nhắn tin hay gọi điện đến nữa. Không có cậu ấy mình cô đơn và buồn kinh khủng, nhưng phải tự làm quen thôi. Mình phải mạnh mẽ và cứng rắn hơn nữa mới có thể vững ở cuộc đời này.

Buổi tối mình vẫn làm phục vụ ở quán trà sữa.

Hôm nay có hai cô bé xinh xắn, chắc vẫn còn tuổi đi học đi vào quán. Tưởng chừng đó chỉ như những người khách bình thường khác nhưng câu chuyện của hai cô bé bỗng khiến mình đứng khựng lại.

Một cô bé tóc dài gương mặt thanh tú cất giọng hỏi: "Mày biết không anh oách dễ sợ luôn, vừa đẹp trai vừa học siêu giỏi, kỳ nào cũng học bổng luôn đó, thầy chủ nhiệm khoa nói với bố tao là nhân tài hiếm gặp đấy. Đã thế nha, nói chuyện rất tự tin, sâu sắc mà lại ảm áp dễ gần. Hôm trước anh ấy dẫn tao đi thăm trường đó nha. Tao nhất định phải đỗ học viện quân y. Nhất định tao sẽ không để cho anh ấy thoát."

Nói xong cô nàng cười ra chừng rất khoái chí. Cô bé tóc ngắn ngồi đối diện có vẻ vô cùng hào hứng: "Chà không ngờ tiểu thư nhà ta trùng tiếng sét ái tình rồi hả. Bao nhiêu anh chàng theo đuổi bấy lâu nay đều thua một anh chàng mới gặp có một lần. Mà anh chàng đó đối với mày thế nào? Chắc cũng mê mày tí thò lò luôn nhì?"

"Thái độ không rõ ràng lắm, chắc tại anh ấy lớn rồi nên che giấu cảm xúc tốt, không như mấy tên choai choai vất mũi chưa sạch khác. Nhưng kiểu gì cũng sẽ là của tao thôi. Bác sỹ quân đội ra trường mà không có ai nâng đỡ sẽ phải đi đảo hoặc đến đơn vị. Có khi chả bao giờ biết đến đồng bằng luôn. Nhà nước cử về đâu sẽ phải đi đấy, đâu được lựa chọn. Muốn lựa chọn thì sẽ phải qua bố tao. Bố tao nắm quyền sinh sát cái bọn bộ đội ấy mà. Hihi."

"Thế thì mày khác gì cấp trên anh ta, gọi anh ấy đến đây cho tao xem mặt đi. Mày có số không?"

"Tao có, nhưng nhờ anh ấy bạn thì sao?"

"Bố mày nắm quyền sinh sát cơ mà, anh ta sẽ phải nghe mày răm rắp. Gọi đi, xem anh ta dám cãi lời mày không?"

Cô gái tóc dài lưỡng lự xiu rồi cầm điện thoại lên bấm bấm. Khi đầu dây kia bắt máy, cô nàng cất giọng ngọt ngào: "Anh Khôi hả? Em Trà My nè, anh ra quán trà sữa số XX đường Trần Phú được không?"

...

"Anh đang ôn thi hả? Hic nhưng biết sao giờ, anh ra cứu em với, em vừa bị bọn côn đồ cướp mất túi xách, bọn chúng còn xô em ngã trầy hết cả chân rồi."

...

"Chà có người thân hay bạn bè nào của em gần đây cả, anh mau ra cứu em đi, nếu không em đành gọi thầy chủ nhiệm khoa vậy, hic hic."

...

"Vâng ạ, anh nhanh lên nhé!"

Hai cô gái nhìn nhau cười khoái chí.

Mình phải làm sao đây, trốn tránh cậu ta mấy ngày nay không lẽ gặp nhau tình cảnh này. Nhưng trong quán giờ có mỗi mình và anh pha chế, mình bỏ về cũng không đành. Thôi thì cứ kệ vậy, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên.

Tầm mười lăm phút sau thì Khôi xuất hiện. Cậu ta đi vào quán rồi tiến về phía hai cô gái.

"Anh đến rồi hả?" Cô bé Trà My cười tí mắt, má ửng hồng.

Cô bạn kia cũng cười tủm tỉm: "Em chào anh ạ!"

Khôi chau mày ngó hai cô nàng rồi nói: “Có vẻ em đang lấy anh ra làm trò đùa?”

Trà My chột nứu lấy tay Khôi giọng nũng nịu: “Em phải nói thế thì anh mới chịu ra gặp em chứ. Em không có ý gì đâu, chỉ muốn mời anh cốc nước cảm ơn vụ hôm trước anh dẫn em đi xem trường. Anh ngồi xuống đây đi, anh uống gì để em gọi?”

Khôi miễn cưỡng ngồi xuống ghế, vẻ mặt dường như không thoải mái. Cậu lâu bà: “Gi cũng được.”

“Cho một đào cam sả chị ơi!”

Xong đồ uống mình bảo anh Tuấn pha chế: “Anh bê ra hộ em cái.”

Anh Tuấn vớ lấy điện thoại, mắt dán vào màn hình: “Có mỗi cốc trà, cô bê đi anh đang dờ trận game.”

Biết không thể tránh được, mình đành bê cốc trà đi ra. Ánh mắt của mình và Khôi chạm nhau. Mình bối rối, tay run run và chân cũng bắt đầu run. Không hiểu quáng quàng thế nào chân mình vướng phải cái chân ghế và ngã nhào. Cốc trà đổ ngay vào người cô bé tóc ngắn.

Cô nàng rú lên rồi quay ngoắt về phía mình. Mình vừa đứng lên thì cô nàng xô mình ngã lộn rồi hét vào mặt: “Cái con mụ phục vụ này! Có mỗi cái việc bưng bê mà làm cũng không nên hồn hả, đúng là đầu óc ngu si, tứ chi vụng về.”

Cảm giác xấu hổ ê chề không nói nên lời, mình đứng vụt dậy rồi chạy ào ra khỏi quán.

Khôi cũng đứng dậy đập BỘP hai tay xuống bàn rồi chạy ngay theo mình.

Mình chạy mãi, chạy mãi, tự nhủ không được khóc, nhất định không được khóc. Nhưng một lần nữa nước mắt không thềm nghe mệnh lệnh từ lý trí. Nó vẫn trào ra, lăn dài trên má.

“NHẬT HẠ!”

Tiếng của Khôi văng vẳng phía sau. Mình cố gắng hết sức chạy hết tốc lực. Nhưng khi đến hàng cây phía hồ nước thì Khôi bắt kịp mình. Cậu cầm lấy tay mình kéo giật lại. Mình hét lên:

“BUÔNG RA! CẬU BUÔNG RA NGAY!”

“Cậu bình tĩnh lại nào, chấp gì đứa trẻ con ấy chứ!”

“Trẻ con? Cậu cũng chiều trẻ con quá nhỉ, còn dẫn trẻ con đi chơi khắp trường cơ mà.”

Khôi sững người một chút, bỗng mặt cậu giãn ra thành một nụ cười. Cậu nhìn sâu vào mắt mình giọng trêu chọc: “Không lẽ cậu... ghen?”

Con giận dữ bùng lên dữ dội. Mình lấy hết sức để thoát ra khỏi tay Khôi, mình còn cào cấu vào tay cậu nhưng Khôi vẫn nhất định không buông. Mình phải gất lên: “Cậu tự tin quá rồi đấy, đã bảo đừng có làm phiền tớ nữa, tớ không muốn dính dáng gì đến cậu nữa đâu.”

Giọng mình trở nên nghèn nghẹn và nước mắt lại rơi ra: “Tớ không muốn tương lai của cậu bị ảnh hưởng vì một đứa như tớ đâu, cậu hãy quay lại đi, phật lòng cô bé ấy thì sẽ không tốt cho c...um...”

Một lần nữa miệng của mình lại bị chặn lại. Đôi môi của Khôi đang đặt lên môi mình khiến mình không thể nói.

Mình dẩy dựa cố thoát ra nhưng Khôi ghì chặt lấy mình và đẩy mình vào gốc cây. Cậu ta hôn mình một cách dữ dội. Mình cảm nhận được tiếng thở gấp gấp, bờ môi nóng rẫy cùng bàn tay mạnh mẽ đang ôm chặt lấy cơ thể mình.

Cả thế giới của mình như đang nổ tung, toàn thân mình run rẩy. Một cảm giác khó tả tràn ngập châu thân.

Cảm xúc như những đợt sóng biển đang dâng trào, mình cũng vòng tay ôm lấy cậu ấy và hôn đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bài báo năm xưa

Cũng chả biết không gian hay thời gian xung quanh bọn mình đã xoay vần như thế nào, chỉ biết là rất lâu sau thì bọn mình buông nhau ra. Mình xấu hổ đánh nhẹ vào vai Khôi: “Cậu thật dễ tiện.”

Khôi cầm lấy tay mình áp luôn vào má, cậu nheo nheo mắt cười tinh quái: “Cao thủ không bằng tranh thủ mà.”

Hai đứa ngồi xuống cạnh bờ hồ. Minh khẽ tựa đầu vào bờ ngực Khôi, nghe rõ cả từng nhịp đập con tim của cậu. Khôi lấy Headphone từ trong túi áo rồi nhét vào một bên tai mình.

Mặt nước lóng lánh, gió thổi nhẹ nhẹ, bên tai vang lên giọng hát ngọt ngào trầm ấm:

“Đời bao buồn vui

Ngày tháng đưa ta về đâu

Người ơi

Nếu trong cuộc đời thiếu vắng

Một tình yêu

Nếu trong đời anh thiếu em

Từng đêm

Nhạc ru tiếng hát chơi vơi

Hỡi em

Đời đã cho ta gặp nhau

Từ đây

Trái tim hao gầy

Những tháng năm chờ mong

Biết chăng lòng anh đã bao ngày

Người ơi xin lắng nghe

Này con tim anh muốn nói

Tình yêu đó riêng cho em

Một đời mãi không quên

Bài hát tặng em

Mối tình khát khao

Đời bao giống tổ

Đời nhiều chông gai

Anh vẫn yêu

Tình yêu có em thôi

Đến suốt đời...”

Giọng hát của Lam Trường khi nhẹ nhàng dịu ngọt khi mạnh mẽ sục sôi. Minh chỉ ước thời gian ngừng đọng ngay tại khoảnh khắc này.

Tối hôm đó về phòng mình không hề ngủ được, hai má vẫn nóng phừng vì xấu hổ và cảm xúc lúc bên hồ dường như vẫn vẹn nguyên. Minh quyết định sẽ gạt bỏ đi những lo âu và phiền muộn để đón nhận tình cảm của cậu ấy.

Tuy nhiên cuộc sống không dễ dàng đối với mình như thế.

Sáng hôm sau, khi đến Salon làm việc thì bỗng anh chủ quán bảo muốn gặp riêng mình trao đổi. Gương mặt anh có vẻ rất suy tư, anh cúi vào tay mình một xấp tiền rồi nói: “Anh gửi em tiền lương tháng này, anh cho em thêm một ít coi như bù đắp. Xin lỗi em nhưng tình hình Salon đang có chút khó khăn, anh không thể tiếp tục giữ em ở lại.”

Mình khá bàng hoàng khi nghe những điều anh chủ nói. Và mình bàng hoàng hơn nữa khi chiều hôm đó chị chủ ở Spa cũng có hành động gần như tương tự. Chị cũng trả tiền cho mình rồi xin lỗi rồi rít vì không thể tiếp tục giữ mình lại làm việc.

May mà anh chủ quán sữa không thấy có động tĩnh gì.

Tuy nhiên đau lòng hơn nữa là kênh Youtube của mình đang có khoảng gần hai trăm ngàn Subscribe thì bỗng dưng sụt giảm chỉ còn lại gần tám ngàn Subscribe.

Hóa ra khi kéo xuống dưới phần bình luận thì thấy nhan nhản Link một bài báo với cái Title to đùng: “Nữ sinh đại học giết người vì mâu thuẫn tình cảm.” Đó chính là bài báo về vụ việc của mình và Khánh Chi. Tuy nhiên nó đã được thể lực của tên yêu râu xanh kia bóp méo và biến mình thành một cô gái bạo lực, giết người vì không được đền đáp tình cảm chứ không phải là để cứu bạn.

Chắc đây cũng là lý do khiến cho Salon và Spa không muốn mình làm việc ở đó, chắc họ sợ ảnh hưởng đến thương hiệu của họ.

Với tình cảnh này chắc chắn bây giờ mình sẽ vô cùng khó khăn khi xin việc.

Nhưng không sao, giờ đây bên cạnh mình đã có Khôi, nghĩ đến cậu ấy thì tinh thần mình lại phấn chấn thêm một chút. Chắc chắn là có kẻ nào đó đang cố dìm mình, mình sẽ tìm ra hắn và đập tắt việc này.

Chiều chủ nhật hôm đó, Khôi tranh thủ được chút thời gian rảnh rỗi và hai đứa rủ nhau sử dụng món quà chiến thắng hôm họp lớp.

Sau khi ăn tối thì bọn mình vào rạp chiếu phim xem bộ phim Titanic. Bộ phim này ra rạp đã lâu nhưng đợt này đang chiếu lại dưới định dạng 3D. Cũng nhờ thế mà mình mới có cơ hội được xem vì trước giờ chỉ đọc qua báo hoặc nghe người khác kể chứ chưa hề được xem qua màn ảnh.

Đối với Khôi thì đây là lần đầu tiên cậu vào rạp chiếu phim. Cậu bảo rằng thời gian ngủ còn rất hiếm nên xem phim là một thứ gì đó rất xa xỉ.

Hai đứa xem phim với hai tay nắm chặt vào nhau. Khi đến một số cảnh nhạy cảm, Khôi bỗng ngó mình với ánh mắt gian gian làm mình xấu hổ nhéo cho hắn ta vài cái.

Bộ phim đầy cảm xúc lấy không ít nước mắt của mình. Khi kết thúc, nhiều người vẫn còn lặng đi trong rạp.

Lúc đi ra cửa thấy nhân viên đang thu kính 3D bỗng mình kêu ré lên: “Thôi chết, kính mình đâu nhỉ?”

“Vào trong tìm lại xem” Khôi bảo.

Hai đứa lúi húi tìm khắp trên ghế dưới ghế rồi cả xung quanh chỗ ngồi nhưng không thấy kính của mình đâu cả.

Lúc này tất cả mọi người đều đã rời khỏi rạp, chị nhân viên gọi vọng vào: “Nhanh lên bọn chị còn đóng cửa em ơi!”

Lúc này Khôi mới nhìn mặt mình, cậu gõ một cái vào giữa trán mình rồi nói: ‘Kính trên mắt bà đấy vịt ngổ à!’

Mình sờ lên mắt và cả hai đứa cùng bật cười ha hả vì cái sự đăng trí ngu ngốc vừa rồi.

Sau khi xem phim hai đứa lượn lờ ra hồ Văn Quán tâm sự một chút trước khi về. Vừa ăn kem, vừa ngồi đung đưa chân, mình hỏi Khôi: “Nếu như cậu là Jack cậu có hi sinh thân mình để tớ được sống không?”

Khôi không trả lời mà hỏi lại: “Nếu là Rose cậu có tiếp tục sống hạnh phúc đến già khi mà người yêu đã hi sinh như thế không?”

“Tớ hỏi cậu trước cơ mà?”

Khôi gõ một cái vào trán mình rồi phì cười: “Đúng là con gái, chỉ thích nghe mấy lời hứa hẹn viễn vông. Tớ sẽ không nói hay hứa hẹn gì đâu, mà nếu tớ nói cậu cũng đừng tin. Quan trọng là khi sự việc diễn ra thì hành động thế nào chứ lời nói chỉ là chót lưỡi đầu môi thôi nàg a.”

Mình xoa xoa trán: “Đau à nha, hôm nay cậu gõ mình hai cái rồi đó.”

Khôi cũng lấy tay xoa xoa rồi thom chọt vào trán mình: “Hết đau chưa?”

“Chưa.”

Khôi bật cười thom thêm một cái nữa rồi nói: “Cô này cũng biết lợi dụng ghê”

Nhìn ra hồ thấy một số cặp đôi đang chơi trò đập vịt mình kéo tay Khôi năn nỉ: “Đi đập vịt đi, lằng mạn mà.”

Khôi trừng mắt ngó mình: “Cậu muốn biến tớ thành tên dờ hơi à?”

Mình lôi cậu ta xềnh xệch đến chỗ bán vé: “Chiều tớ đi mà, đi mà...”

Khôi đành miễn cưỡng mua vé. Nói là đập vịt chứ thực ra đó là thuyền một con thiên nga.

Thời tiết nóng nực như này, đi thuyền thiên nga cũng không tồi. Ra giữa hồ không khí rất mát và riêng tư. Khôi bỗng thả chân không đạp nữa mà nằm gối đầu lên chân mình, cậu lẩm bẩm nói: “Cho tớ chợp mắt xíu nha, mấy hôm nay chỉ được ngủ ba tiếng một ngày thôi. Chỗ này gió mát hiu hiu lại có mỹ nhân bên cạnh nên được ngủ một lát thì còn gì bằng.”

Biết là cậu ta nịnh bợ nhưng mình cũng rất vui, mình vuốt ve mái tóc Khôi nhẹ nhàng bảo: “Cậu cũng học vừa thôi, sức khỏe là quan trọng nhất.”

Khôi chợt bảo: “Cậu hát tớ nghe một bài đi, phải ru thì tớ mới ngủ ngon được chứ?”

Mình phì cười trước vẻ nũng nịu của cậu ta. Mình cất giọng:

“Gió héo hắt ánh mắt thơ ngây đang chờ ngày nắng mai

Ôi quanh tôi thế giới thật buồn

Cho lòng càng tái tê

Tôi đang nghe đâu con gió

Xuyên qua những đám lá cây

Ngồi tôi đếm những vì sao và đang chờ nắng về

Lòng tôi ko bao ước muốn

Mặt trời lên lúc ấy cũng sẽ ra đi

Hạnh phúc đâu thật mong manh

Lòng bình yên tôi ko tiếc nuối

Bao hận thù chẳng còn trong tôi

Và hờn ghen cũng sẽ cứ thế ra đi... cùng tôi... sẽ tan vào hư vô.

Một ngày mới nắng lên xanh màu

Là hạnh phúc cũng sẽ tan mau

Dù vẫn biết tôi đành phải xa người

Một niềm vui mới đến

Cuộc đời biết thế nhưng tôi vẫn cười

Vì khi ánh nắng chiếu lên tôi...”

“Cậu hát hay đấy, nhưng bài này buồn quá!”

“Mình thích bài này, nhiều lúc mình chỉ ước mình là giọt sương, tuy cuộc sống ngắn ngủi nhưng luôn tràn đầy hạnh phúc.”

Khôi chợt với tay lên kéo khuôn mặt mình xuống và đặt lên môi mình một nụ hôn thật sâu.

Mùi hương nam tính khiến mình say đắm. Đôi môi ngọt ngào khiến trái tim mình thổn thức.

Từng đợt sóng cảm xúc dâng trào dạt dào và rạo rực khôn nguôi.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Giông bão

Cả ngày hôm sau mình chủ yếu giành thời gian tìm việc. Buổi tối thì mình vẫn làm tại quán trà sữa, quán đó tuy nhỏ nhưng mình vẫn muốn gắn bó vì anh

chủ quán rất tốt với mình.

Lúc dọn dẹp chuẩn bị đóng cửa thì bỗng có giọng nói vang lên: "Chào chị!"

Mình quay lại, ngạc nhiên khi đó là cô bé Trà My. Trà My nhìn mình với vẻ dò xét: "Tôi muốn nói chuyện với chị."

"Được thôi."

Mình dẫn cô bé ra bàn, mình lấy nước cho cô bé rồi bảo: "Em muốn nói chuyện gì?"

"Chị là bạn gái anh Khôi hả?"

Mình gật đầu.

Cô bé chợt cười khẩy một cái rồi nói: "Anh Khôi nhìn vậy mà biết chọn bạn gái ghê ta, vừa thất nghiệp lại còn có tiền án."

Mình sửng sốt khi nghe những lời cô bé nói. Tại sao cô ta biết, không lẽ cô ta là người đã hãm hại mình mấy ngày nay sao. Mình nghiêm giọng: "Rốt cuộc em đến đây muốn điều gì?"

Trà My cất giọng ra vẻ nguy hiểm: "Tôi cảnh cáo chị hãy tránh xa anh Khôi ra. Nếu chị không nghe, một là tôi sẽ khiến chị không thể sống nổi ở cái đất Hà Nội này. Hai là tôi cũng sẽ bảo bố tôi đẩy anh Khôi đến mấy cái đảo, một kiếp cũng không được về. Hãy nhớ lời tôi nói. Muốn yên ổn thì nên nghe lời, chị hiểu chưa?"

Trà My đứng dậy, hất tóc vào mặt mình rồi quay ngoắt bước đi.

Mình bước về nhà mà hai chân nặng như chì, những lời Trà My nói vẫn văng vẳng bên tai. Mình không sợ điều thứ nhất, mình chỉ sợ điều thứ hai.

Đi gần đến cổng phòng trọ thì bỗng thấy có dáng người quen quen. Thật không thể ngờ được, đó chính là Quân. Thấy mình, Quân cười ra vẻ ngượng ngập.

"Cậu làm cái gì ở đây?" Mình hỏi.

"Tôi muốn nói chuyện với cậu."

Mình đi thẳng vào công, nói nhanh: "Xin lỗi, hôm nay tôi không rảnh, cậu về đi."

"Tôi và Khánh Chi chia tay rồi."

Mình hơi khựng lại trước điều Quân vừa nói. Quân tiếp: "Cậu ta đã lừa dối tôi, cậu ta bắt tôi đổ vỏ, hóa ra đứa con không phải là con tôi, tôi thật ngu ngốc."

"Cậu nói với tôi những điều này làm gì?"

"Hôm gặp lại cậu ở buổi họp lớp, tôi.. tôi nhận ra là dường như.. tôi vẫn chưa quên được cậu."

Mình cất giọng mỉa mai: "Khốn nạn, Cách đây một năm, cậu đá tôi ra khỏi cuộc đời, chính cậu bảo rằng cậu ngộ nhận tình cảm đối với tôi, bây giờ cậu quay lại định nói với tôi rằng cậu ngộ nhận tình cảm với Khánh Chi hả? Cậu biến đi cho tôi nhờ."

Quân bối rối, khuôn mặt cậu ta bỗng trông thật đáng thương. Cậu nói rất nhỏ: "Tôi biết là cậu sẽ không tha thứ, tôi đến chỉ muốn nói với cậu là tôi xin lỗi, tôi đã không phân biệt được đúng sai. Cậu đã cứu sống cô ta, cứu lấy danh dự cô ta nhưng cô ta lại chèo kéo tôi, nghĩ lại thì đó nhất định không thể là người tốt được, vậy mà tôi cứ mờ mắt chạy theo. Tôi sắp đi du học rồi, trước khi đi tôi chỉ muốn qua xin lỗi cậu, mong được cậu tha thứ. Dù sao thì cậu với tôi cũng từng là bạn thân, mấy hôm nay quãng thời gian vô tư bên cậu lúc trước luôn tràn ngập trong tâm trí tôi, tôi chỉ ước giá mà được quay lại quãng thời gian đó."

Nghe Quân nói, mình thấy cũng có chút mềm lòng. Giọng mình đã bớt gay gắt: "Cậu đi mạnh giỏi."

"Có điều này cậu giúp tôi được không?"

"Điều gì?"

"Cậu ra ngoài này tôi mới nói được."

Mình vừa đi lại gần Quân thì bỗng nhiên cậu ta ôm chầm lấy mình. Và không thể ngờ rằng khoảnh khắc đó đã được ghi lại.

Mình vội gỡ Quân ra hét lên: "Cậu bị điên hả?"

Quân cười buồn: "Có thể sẽ không còn gặp lại nữa nên tôi muốn lưu giữ chút hơi ấm của cậu. Thôi tôi đi đây. Chúc cậu sẽ thành công."

Nói xong Quân lên xe và mất hút.

Về tới phòng mình thần thờ mất một lúc. Cố gạt đi những suy nghĩ về Quân, mình định mở máy tính xem những chỗ mình xin việc có Reply gì không thì bỗng mẹ gọi điện đến.

Sau cuộc điện thoại với mẹ mình lại tiếp tục thần thờ. Bố phải mổ mới có hi vọng kéo dài thêm sự sống, chi phí ca mổ rất lớn, cả gia đình đã chạy vạy khắp nơi nhưng vẫn còn thiếu tám mươi triệu.

Sau một năm làm việc vất vả và chịu khó tiết kiệm mình cũng tích cóp được một số tiền kha khá nhưng so với số mẹ cần thì thiếu mất mười lăm triệu.

Chắc mẹ cũng bí quá rồi nên mới gọi cho mình. Giờ đây mình gần như thất nghiệp, biết kiếm đâu ra số tiền đó bây giờ. Nếu không có sớm thì bố sẽ không được mổ kịp thời. Rất nguy hiểm.

Mình thờ dài ngả lãn ra giường. Biết nhờ cậy ai đây?

Mình nghĩ tới Khôi nhưng ngay lập tức lắc đầu nguây nguây. Cậu ấy cũng không khá giả gì. Với cả bọn mình cũng mới chỉ yêu nhau, chưa gì đã dính đến tiền bạc thì không ổn. Thôi từ giờ đến mai sẽ tìm cách vậy.

Hôm sau mình mang một ít đồ dùng cá nhân còn dùng được mang ra tiệm cầm đồ cầm cố, cũng kiếm thêm được năm triệu.

Tối hôm đó, mình phải muối mặt gặp riêng anh chủ quán trà sữa. Mình làm ở đây cũng đã hơn một năm, anh chủ quán rất quý mình, ngoài lương, thỉnh thoảng anh còn thưởng mình thêm khá hậu hĩnh.

Thấy mặt mình buồn buồn anh cười cười: "Sao thế? Có chuyện gì em nói rõ anh xem nào?"

Mình thật thà kể tình cảnh của nhà mình cho anh nghe rồi xin anh cho mình ứng trước lương. Không ngờ anh chủ quán cười xòa, xoa đầu mình rồi nói: "Trông gì, anh cho em mượn 10tr luôn, khi nào có trả anh, không sao đâu. May cho em là anh vừa bán được con xe, đang dư dả. Khổ cái nhà kia họ trả tiền mặt, lát qua nhà anh anh đưa cho."

Nghe anh nói mà mình mừng phát khóc, cảm ơn anh rồi rít.

Khi hết giờ làm, anh chủ quán chở mình về nhà anh. Không ngờ ngoài kinh doanh quán trà sữa nhà anh còn kinh doanh cả nhà nghỉ. Đến nơi mình ái ngại bảo: "Em đứng ngoài nhé!"

Anh chủ quán cười to: "Cô sợ à, làm việc với anh một năm trời mà không biết anh đây thuộc giới tính thứ ba à."

"Em biết, nhưng mà."

"Không sao, vào đi rồi anh đưa tiền, chứ lát đưa tiền ngoài này lỡ nó cướp cho cái thì đừng trách anh nhé!"

Mình đành e dè đi vào theo anh. Lát sau mình thờ phào cầm bọc tiền cho vào túi xách rồi vui vẻ về nhà. Nhưng mình đâu thể ngờ là tất cả những hình ảnh hôm đó đều đã được ghi lại một cách tỉ mỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Niềm tin

Hôm sau mình gửi đủ số tiền cho mẹ. Mẹ khóc nức trong điện thoại vì vui mừng. Mặc dù số tiền tích cóp để làm vốn thực hiện ước mơ không còn nữa nhưng không sao, sức khỏe của bố là quan trọng nhất. Mình sẽ bắt đầu lại từ đầu. Một khi đã có mục tiêu thì không có khó khăn gì có thể cản mình lại được. Mình cũng sẽ gây dựng lại hình ảnh trên kênh youtube. Hiện vẫn có nhiều khán giả trung thành và khích lệ mình khiến mình cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Vì kỳ thi đã cận kề nên cả tuần nay Khôi bận ôn thi. Biết thế nên mình hạn chế liên lạc với cậu ấy để Khôi tập trung. Đã ba ngày nay bọn mình không nói chuyện.

Chợt sáng sớm mình nhận được tin nhắn của cậu ấy: "Lát nữa gặp tớ ở hồ Văn Quán, tớ có chuyện muốn nói"

Cái tên này thật là. Lâu ngày không nói chuyện mà không nói được cậu gì ngọt ngào, nhắn tin có vẻ cộc lốc thế chứ.

Nghĩ thế nhưng mình vẫn thấy vui vui vì lát nữa sẽ được gặp cậu ấy. Cả tuần nay không gặp nhau cũng thấy nhớ nhớ.

Mình mở tủ kiểm bộ đồ đẹp đẹp, trang điểm nhẹ nhàng rồi đi ra chỗ hẹn. Mình đã thấy Khôi từ xa. Cậu ta đang ngồi trên ghế đá và.. thật lạ, Khôi đang

trầm tư bên điều thuốc.

Mình từ từ tiến về phía Khôi rồi lờ mắt với cậu: "Sao lại hút thuốc rồi, tớ đã bảo cậu bỏ thuốc đi mà. Bỏ tớ phát bệnh cũng vì mấy điều thuốc này đó."

Khôi lặng lẽ dập điều thuốc rồi ném vào chiếc thùng rác cạnh đó. Trông gương mặt của cậu có vẻ gì đó thật lạnh lùng. Bỗng dưng mình thấy lo lo, không biết đã có chuyện gì. Mình ngồi xuống cạnh Khôi rồi rụt rè hỏi: "Sao đột ngột gọi tớ ra đây thế? Chẳng phải cậu đang ôn thi hay sao?"

Khôi lên tiếng với giọng điệu có phần xa cách: "Cậu đang gặp khó khăn à?"

"Hả"

Sao Khôi biết nhỉ? Mình có nói điều này cho ai ngoài anh chủ quán trà sữa đâu. Mình bối rối: "Tớ có chút khó khăn chuyện gia đình.. nhưng.. nhưng tớ giải quyết được rồi.."

"Giải quyết? Cậu giải quyết bằng cách đó à?" Khôi chột cao giọng.

Xong cậu nhìn thẳng vào mắt mình, đôi mắt cậu buồn đến lạ: "Sao cậu không nói với tớ? Tớ là gì của cậu?"

"Chuyện gia đình nên tớ.. tớ.." Mình ấp úng mãi không biết giải thích với Khôi thế nào.

Khôi chột nắm lấy vai mình chặt đến nỗi mình thấy đau, cậu cất giọng chua chát: "Cậu cần tiền đến mức ấy ư? Hóa ra lâu nay cậu kiếm tiền bằng cách đó hả?"

"Cậu đang nói gì mình không hiểu?"

Khôi chột ném búp vào mặt mình một xấp ảnh.

Mình run run cầm lên xem vài tấm. Trong hình là mình, đang cười tươi cầm xấp tiền cho vào túi. Bên cạnh là anh chủ quán trà sữa đang vỗ vào vai mình. Và.. thật là trớ trêu bối cảnh lúc đó là nhà nghỉ của anh ấy.

Mình vội phân trần: "Không như cậu nghĩ đâu. Thật ra.."

Mình chưa nói hết thì Khôi ném tiếp xấp ảnh thứ hai. Trong hình là mình và Quân. Cậu ta đang ôm chầm lấy mình. Bức ảnh được chụp dưới nhiều góc độ nhưng không có góc độ nào lộ ra về mặt thẳng thốt của mình mà nhìn vào như thể hai người đang ôm nhau thắm thiết.

Mình cứng họng. Thế này là sao, có ai đó theo dõi mình và chụp những bức ảnh đó. Mình nhìn Khôi rồi mấp máy: "Ai đã đưa cậu những bức ảnh này."

Giọng Khôi khô khốc: "Cậu không cần biết, tớ cho cậu năm phút để có một lời giải thích hợp lý."

Mình thật sự đang vô cùng bối rối, câu từ nó cứ chạy đâu hết. Mình ấp úng: "Không như cậu nghĩ đâu, Quân sắp đi du học.. cậu ấy.. cậu ấy.."

"Cậu ấy tranh thủ gặp cậu để tâm tình? Và hai người ôm nhau thề nguyện hẹn ước hả?" Khôi cao giọng.

"Cái này tớ bị bắt ngờ mà."

"Leo lên giường cậu còn bị đập xuống, không lẽ một cái ôm dễ dàng như thế?"

"Cậu không tin tưởng tớ ư. Nhìn vào mấy bức ảnh chụp trộm mà cậu đã vội quy kết cho tớ."

Khôi chột gắt lên: "Tớ đã cho cậu giải thích, nhưng cậu giải thích hợp lý chưa? Đứng nói với tớ là cậu chỉ tình cờ đi vào nhà nghỉ để mượn tiền của anh ta. Cũng đừng có nói là Quân bỗng dưng đến ôm chầm lấy cậu không báo trước."

"Thì đúng là thế mà." Mình cũng gào lên.

Khôi bật lên giọng cười đầy chua chát: "Cậu không có lời nói dối nào hợp lý hơn được hả? Hóa ra bấy lâu nay tớ cứ như thằng ngu. Người yêu bán thân kiếm tiền mà không biết. Không những thế còn lên lút với cả người yêu cũ ngay trước mũi. Đúng là ngu mà."

Mình đứng hình trước những điều Khôi vừa nói. Cảm giác như có hàng trăm hàng ngàn mũi dao vừa cắm vào tim mình vậy. Không ngờ Khôi lại dùng những từ ngữ nặng nề như thế để nói mình. Cổ nuốt cục tức đang chèn ép ở họng mình run run nói: "Cậu bảo tớ bán thân? Cậu suy nghĩ như thế về tớ"

Khôi lại ném những bức ảnh vào mình với vẻ vô cùng giận dữ: "Thế đây là cái gì? Cần tiền thì nói với tôi một tiếng, việc quái gì phải vào nhà nghỉ với thằng khác để kiếm tiền."

Mình uất ức, lắp bắp mãi không nên lời. Không ngờ một người sâu sắc tinh tế và trầm tính như Khôi lại có thể vội vàng tức giận vì những bức ảnh như thế. Hai chân mình như muốn khuỵu xuống, nhưng bây giờ có ngã sẽ chẳng có ai đỡ mình đâu. Mình đau đớn nói: "Cậu thật sự không tin tớ?"

"Cậu đã khiến tôi tin chưa?"

"Thôi được". Minh cay đắng nói rồi quay lưng bước đi. Chỉ ước Khôi gọi mình lại hoặc cậu ta sẽ chạy theo mình như hôm ở quán trà sữa. Nhưng không, chỉ có một mình mình lặng lẽ bước đi trong đau khổ.

Minh về nhà nằm lăn ra giường, chẳng buồn ăn trưa mà chỉ nhìn trùng trùng lên cái trần nhà. Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu nữa. Chỉ ước có một cuộc gọi và một tin nhắn từ Khôi. Và rồi cũng có tiếng ting ting báo hiệu tin nhắn đến. Nhưng đó là một số lạ.

"Chị đã thấy sự nguy hiểm của tôi chưa? Tôi đã cảnh cáo thì chị nên ngoan ngoãn nghe lời đi."

Giọng điệu này thì rõ ràng là Trà My rồi. Hóa ra chính cô ta là người đã theo dõi và hăm hại mình. Mà sao cô ta lại biết số điện thoại của mình nhỉ, mới ít tuổi nhưng phải công nhận cô ta không hề đơn giản. Minh ngồi bật dậy rồi nhắn: "Chị muốn gặp em, chúng ta cần nói chuyện rõ ràng."

"OK, cho tôi địa chỉ."

Chiều hôm đó mình đi ra chỗ hẹn gặp Trà My. Cô ta hẹn mình tại một quán cà phê khá vắng vẻ.

Cô ta đón mình bằng vẻ mặt vô cùng đắc thắng. Minh ngồi xuống, cố giữ giọng thật bình tĩnh: "Em đã cho người theo dõi chị?"

"Đúng thế, chị liệu hồn thì tránh xa anh Khôi ra, nếu không sẽ không chỉ có theo dõi thôi đâu."

"Em còn nhỏ mà đã thủ đoạn vậy? Em có chắc là làm thế thì Khôi sẽ đón nhận tình cảm của em không?"

"Chị đừng có nói cái giọng lên lớp đấy với tôi, một người tận cùng đáy xã hội như chị không có tư cách đâu. Nếu nghĩ cho anh ấy thì chị mau biến đi giùm cái. Rách nát còn đạo đức giả."

Minh tức giận đến run người, mình nói dần từng tiếng: "Đừng có láo, bố mẹ cô không dạy cô lịch sự với người lớn tuổi hơn à, mới nứt mắt đã giờ thủ đoạn để cướp giật tình cảm, cô làm trò mèo đó thì cũng chẳng thể có kết cục tốt đẹp hơn đâu."

Trà My dùng phát dậy lấy cốc nước hắt vào mặt mình rồi hét lên: "Mày nói ai láo, mày có tin là tao có thể khiến mày thân tàn ma dại không, con phò giả vờ thanh cao kia."

Minh cùng vớ lấy cốc nước hắt vào người Trà My xong mình xấn tới đánh cho cô ta một cái tát bằng tất cả sức lực vốn có khiến Trà My ngã nhào xuống. Vừa ngay lúc đó thì:

"NHẬT HẠ! CẬU LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY?"

Là Khôi, cậu đang đứng đứng lao tới. Khôi vội đỡ Trà My đứng lên, trên má Trà My hằn sâu vết tay của mình. Cô nàng bỗng ôm má bật khóc đầy tức tưởi: "Anh xem, chị ta gọi em đến đây, chưa gì đã vu cho em gửi ảnh gì gì đó rồi xông tới hắt nước và đánh em. Chị ta thật kinh khủng"

Khôi ngó mình trân trân: "Có thật là thế không?"

Minh bỗng bật cười, giọng cười cay đắng thấu tâm can: "Minh giải thích thì cậu sẽ tin?"

"Cậu nói đi, tôi nghe" Khôi lạnh lùng.

"Tôi không có gì để giải thích cả, tôi cứ nghĩ cậu là người thấu hiểu tôi nhất nhưng hóa ra không phải." Minh thốt lên.

Trà My ôm chặt lấy Khôi, nước mắt tuôn như mưa: "Anh ơi, làm sao đây, lát nữa về bố hỏi em vết tay này em biết nói sao?"

Khôi liếc nhìn vết tay hằn trên má Trà My rồi trấn an: "Em yên tâm, anh sẽ đưa em về, anh sẽ giải thích với bố em."

Quay qua mình Khôi cất giọng lạnh như băng: "Dù sao em ấy vẫn là một cô bé, cậu không thấy cậu ra tay quá độc ác sao? Tôi thật thất vọng về cậu."

Từng lời Khôi nói cứ như những vết dao đang cứa vào trái tim đang rỉ máu của mình. Nỗi đau này biết ai thấu bây giờ. Chẳng thể khóc, chẳng thể giận, chẳng thể trách ai. Minh đau đớn nhìn Khôi với ánh mắt buồn vô hạn: "Tớ cũng vậy."

Nói xong thì mình chạy ào đi. Phía ngoài trời bỗng đổ cơn mưa rào. Đúng là cơn mưa mùa hạ, đến chã bao giờ báo trước. Chẳng biết là mưa hay nước mắt khiến mắt mình nhòa đi.

Mưa ơi xin mưa hãy gạt rửa giúp con những vết thương trong trái tim này.

Mưa hãy xoa dịu nỗi đau đang khiến con đang nghẹt thở.

Mưa hãy xóa nhòa mọi thứ: Những kỷ niệm ngọt ngào, những niềm vui, những nỗi buồn, những cảm xúc trong trái tim bé nhỏ

Mình sẽ đi thật xa, mình sẽ bỏ lại tất cả phía sau.

Khôi à. Tạm biệt cậu.

Chương 18: Trưởng thành

Bốn năm đã trôi qua, mình đã xa Hà Nội, xa Khôi một thời gian khá dài. Bỏ lại sau lưng tình yêu, những hiểu lầm tuổi trẻ, những nỗi đau, những kỷ niệm và cả tuổi thanh xuân ở lại.

Vào Sài Gòn, mình đã tự tay gây dựng được sự nghiệp. Sau bốn năm vất vả, với sự cố gắng không mệt mỏi mình cũng đã thực hiện được ước mơ là mở một trung tâm làm đẹp với nhiều dịch vụ: Trang điểm, làm tóc, spa, kết hợp cả thể dục thẩm mỹ và Yoga. Mình đã tự tay mua được nhà, mua được xe, gửi tiền về quê cho bố chữa bệnh và chu cấp cho em trai học tập. Có thể nói cuộc sống của mình giờ khá tốt. Quanh mình cũng có nhiều chàng trai theo đuổi, tuy nhiên vết thương ngày xưa vẫn chưa lành nên mình chưa thể mở lòng với bất cứ chàng trai nào.

Trong số các chàng trai quanh mình có một anh chàng gốc Hà Nội, anh tên Nam hiện là chủ một doanh nghiệp tư nhân khá có tiếng ở Sài Thành. Anh không đẹp trai nổi trội như Khôi nhưng gương mặt cũng khá ưa nhìn, dáng vẻ phong trần, ở anh tạo một cảm giác vững chãi và ấm áp.

Anh là người theo đuổi mình lâu nhất, ngay từ thời gian mình mới bước chân vào Sài Gòn cho đến tận bây giờ. Mặc dù nhiều lần mình từ chối thẳng thừng nhưng mỗi lần như vậy anh đều nói: "Anh sẽ chờ đến khi em chấp nhận anh."

Anh Nam rất tốt nhưng hình bóng Khôi vẫn còn lưu luyến trong trái tim mình. Nỗi đau ngày nào vẫn chưa thể xóa nhòa, thỉnh thoảng lại nhói lên, đau âm ỉ.

Cứ tưởng mình sẽ không bao giờ ra Hà Nội, không bao giờ gặp lại Khôi nữa nhưng dường như duyên phận của chúng mình vẫn chưa dừng lại ở đó.

Sau khi mổ, sức khỏe của bố mình tạm ổn trong bốn năm qua, tuy nhiên căn bệnh ung thư quái ác không dễ buông tha bố mình như thế. Nó đã di căn sang phổi và sức khỏe bố chuyển biến xấu trầm trọng.

Tối qua mẹ gọi cho mình và nói trong nước mắt rằng bố phải đi cấp cứu gấp và trở trên thay bố được chuyển đến bệnh viện 103.

Có thể Khôi vẫn làm việc ở đó, mà cũng có thể cậu đã đi viện khác. Dù thế nào mình vẫn phải về thăm bố vì biết đâu sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Sau khi sắp xếp công việc ổn thỏa mình mua vé máy bay ra Hà Nội ngay sáng nay. Đặt chân tới Hà Nội, qua cửa kính taxi, những hình ảnh thân thương xưa cũ hiện lên khiến mình lại xao xuyến bồi hồi.

Năm năm trời gần bó, dù rằng nỗi đau nhiều hơn niềm hạnh phúc nhưng nơi này vẫn chiếm một vị trí vô cùng đặc biệt trong tim mình.

Thật trùng hợp thay, radio trên taxi lại mở bài hát Giọt sương của ca sĩ Mỹ Tâm. Những hoài niệm lại trôi về như một con sóng. Khung cảnh mặt hồ êm ả, gió hiu hiu thổi, khuôn mặt tuần tú của Khôi với đôi mắt lim dim, đôi môi nở nụ cười nhẹ lại hiện lên trong tâm trí.

Giọng nói từ quá khứ vang vọng như chỉ mới ngày hôm qua: "Cậu hát hay đấy, nhưng buồn quá."

"Mình thích bài này, nhiều lúc mình chỉ ước mình. Là giọt sương, tuy ngắn ngủi nhưng luôn tràn đầy ánh sáng hạnh phúc."

Giờ đây khi nghe lại bài hát, mình mới thấy rằng, những câu hát hôm đó như lời dự báo cho chuyện tình của mình và cậu ấy.

Vào bệnh viện, mình bước đi đầy hồi hộp tìm phòng bệnh của bố. Gặp mẹ, hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở. Bố không còn tỉnh táo nên không thể nhận ra mình. Mình ngồi nắm tay bố hồi lâu mà lòng đau như cắt. Thảm trách bản thân quá chú tâm vào công việc mà không về nhà thăm bố mẹ nhiều hơn.

Thấy gương mặt mẹ bơ phờ mệt mỏi mình bảo em trai đưa mẹ về phòng trọ của nó nghỉ ngơi. Mình sẽ trông bố hôm nay.

Bệnh viện rất đông bệnh nhân qua lại, may mình bảo mẹ lấy phòng Vip cho bố nên phòng khá thoải mái. Bố đã ngủ say, ngồi trong phòng nghịch điện thoại một lúc mình cũng chán nên đi ra hành lang hít thở không khí. Vừa bước chân ra ngoài thì tim mình đập mạnh dữ dội khi nhìn thấy cậu ấy. Rõ ràng đó là Khôi, dường như cậu cao hơn, gương mặt rắn rỏi chín chắn hơn nhưng vẫn đẹp trai rạng ngời trong tà áo Blouse trắng.

Bốn mắt chạm nhau, tưởng chừng như thời gian đang ngừng lại. Mình mấp máy môi định chào thì bỗng dưng Khôi bước đi, lướt qua mình, như thể mình là người vô hình vậy.

Mình quay lại nhìn theo bóng lưng của Khôi, nhưng cậu đã nhanh chóng biến mất sau khúc quanh.

Không lẽ mình thay đổi nhiều đến thế sao? Không lẽ chỉ sau bốn năm mà cậu ấy không nhận ra mình? Hay không muốn nhận? Cũng đúng thôi thời gian đó Khôi đang hiểu nhầm mình trầm trọng, hơn nữa mình bỏ đi không một lời từ biệt. Chắc là cậu ấy ghét mình lắm. Thôi kệ, dù sao bây giờ chúng mình cũng chẳng là gì của nhau nữa.

Sáng hôm sau, mình đang lơ mơ ngủ, nửa tỉnh nửa mơ thì thấy có bóng áo trắng bước vào. Mình dụi mắt ngồi dậy. Không thể tin được, là Khôi, cậu ấy đang khám cho bố. Rõ ràng hôm qua mình đọc tên bác sỹ phụ trách phòng bệnh này tên Tâm mà.

Nhìn lại bảng tên đính trên tường để xác nhận lại lần nữa thì vô cùng ngạc nhiên thấy ghi:

Bác sỹ: Trần Anh Khôi

Điều dưỡng: Nguyễn Thị Hoa

Tên điều dưỡng vẫn vậy nhưng sao tên bác sỹ lại thay đổi đột ngột thế này.

Mình bối rối đứng lên, ngó cậu ta chăm chăm, miệng mình cứ cứng lại, chả biết phải nói gì.

Vừa lúc đó thì mẹ mình và Tuấn, em trai mình vừa đến.

Mẹ mình vỗ vập lấy Khôi rồi rít: "Xin bác sỹ giúp đỡ ông nhà tôi."

"Cháu sẽ cố gắng hết sức mình, bác đừng lo lắng quá." Khôi nói.

"Vâng có gì nhờ bác sỹ lưu tâm."

Khôi chợt nhìn thẳng về phía mình rồi bảo: "Cháu cũng mong con gái bác sẽ lưu tâm đến cháu."

Mình còn đang ú ớ không biết nói gì thì cửa phòng bệnh lại bật mở. Và anh Nam e dè bước vào. Anh nhìn mình, nở nụ cười rạng rỡ: "Cuối cùng cũng tìm được em."

Quay qua mẹ mình anh cúi người rồi chào: "Cháu chào bác ạ!"

Mình sững sờ ngó anh Nam, quay qua thấy Khôi cũng đang ngó anh ấy với ánh mắt kỳ lạ.

Nhìn anh Nam vài giây Khôi chợt cao giọng: "Với một người thích chơi trò trốn tìm như thế thì anh nên cẩn thận, lần này tìm được nhưng lần sau chưa chắc đâu."

Nói rồi Khôi bước nhanh ra khỏi phòng. Khi đến cửa chợt cậu quay lại cất giọng có chút lạnh lùng: "Phòng bệnh không được quá nhiều người vào thăm cùng lúc. Mọi người nên lưu ý."

Nghe thế anh Nam chợt tiến tới kéo tay mình rồi quay qua mẹ mình nói: "Cháu với Nhật Hạ ra ngoài, lát bọn cháu thay phiên ạ."

Mình chưa kịp phản ứng thì anh đã kéo mình đi ra cửa, anh gạt nhẹ đầu với Khôi rồi tiếp tục kéo mình đi qua Khôi.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quán Karaoke

Khi đã ngồi trong quán cà phê mình hỏi anh Nam: "Sao anh biết em ở đây mà tìm?"

Anh Nam cho cốc cà phê lên miệng, uống một hớp rồi vừa nhìn phố phường bên ngoài vừa chậm rãi nói: "Anh hỏi bé quản lý của em, một khi đã muốn thì sẽ có cách thôi."

Chợt quay qua mình, anh hỏi: "Em quen cậu bác sỹ lúc nãy hả?"

Mình thoáng bối rối rồi gật đầu: "Vâng...bọn em là bạn..."

Anh Nam chợt nhìn vào mắt mình, ánh mắt xoáy sâu như muốn nhìn thấu tâm can. Chợt anh bật cười: "Chắc anh đa nghi quá rồi."

Vừa nói anh vừa vờ tay xoa đầu mình, mình gạt tay anh ra cầu nhàu: "Em lớn rồi, anh đừng làm thế nữa?"

"Đối với anh thì em vẫn luôn là cô bé ngày nào, đôi mắt ngây thơ, đứng giữa đường phố Sài Gòn trông như chú nai vàng ngọc ngà."

Mình cũng mỉm cười hồi tưởng lại quãng thời gian khó khăn đó. Anh Nam đã bên cạnh và giúp đỡ mình rất nhiều. Đối với mình, đã từ lâu anh như thể là người thân vậy. Anh Nam nói tiếp: "Em định bao giờ quay lại Sài Gòn?"

“Với tình hình này chắc em phải ở lại đến khi bố ổn, hơn nữa em cũng đang có ý định mở thêm chi nhánh của Magic Beauty ở Hà Nội. Nhân dịp này em muốn tìm hiểu thêm về thị trường.”

“Chắc anh cũng phải sắp xếp lại công việc.” Anh Nam nháy mắt.

Hôm đó anh Nam dẫn mình đi thuê phòng để tiện lưu lại lâu dài. Mình thuê một căn chung cư mini hai phòng ngủ để mẹ còn lui tới nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau bố mình đã tỉnh táo. Máy chỉ y tá bảo rằng nhà mình rất may mắn khi được bác sĩ Khôi điều trị vì tài năng của cậu ấy thì khỏi bàn cãi. Nhiều người qua tay cậu ấy đều đã vượt qua cửa tử một cách phi thường.

Hôm nay mình vào thăm thì bố đã ngồi dậy ăn cháo và đang nói chuyện với mẹ. Thấy mình mẹ cười vui vẻ kéo mình xuống ghế rồi hỏi: “Này, thế con với bác sĩ Khôi thế nào rồi, cậu ta thích con đây, nhìn ánh mắt là mẹ biết ngay, mẹ không nhầm đâu.”

Bố mình chợt ho khê vài tiếng rồi bảo: “Bà này! không thấy có người lặn lội từ tận thành phố Hồ Chí Minh ra đây, bỏ cả công việc trong đây cả tuần nay giúp đỡ nhà mình hay sao?”

“Tôi không thích cậu ta, cậu ta trông già hơn cái Hạ nhiều quá. Tuổi tác phải tương đồng mới tốt.”

Bố mình chợt nhìn mình cất giọng khuyên bảo: “Mấy đứa đẹp trai không ổn đâu con ạ, đã thế lại giỏi nữa thì xung quanh lắm đứa vờn lắm, giữ được nó không dễ đâu, cứ chọn mấy cậu nhiều tuổi lại hay, chừng chạc. Hơn nữa con gái đẻ đái sinh con mau già nên sau này là vừa.”

Mẹ mình quắc mắt với bố: “Ai bảo đẹp trai không tốt? có đẹp thì cháu tôi mới đẹp được chứ. Gen tốt thế mà ông chê? Lấy bác sĩ sau này cả họ được nhờ con ạ.”

Bố mình gạt phất ra: “Họ nhà tôi không cần phải nhờ cái gì cả, quan trọng là con gái mình nó hạnh phúc, phải chọn đứa nào đem lại sự che chở và bình yên cho nó chứ mấy đứa đẹp trai được mấy ngày nó gái gú thì con bà khổ ra đấy.”

Thấy bố mẹ gay gắt mình phải lên tiếng giảng hoà: “Con vẫn còn trẻ mà, đã nghĩ gì chuyện chồng con đâu, bố mẹ căng thẳng làm gì cho mệt.”

Thằng Tuấn, em trai mình, nãy giờ dán mắt vào điện thoại chơi game chợt ngẩng mặt lên nói: “Bố mẹ cãi nhau làm gì, chị ấy mà thích rồi thì bố mẹ có khuyên cũng chả thay đổi được. Mà theo em thấy ấy, kiểu độc lập tự chủ, cái gì cũng chỉ thích làm một mình như chị thì tốt nhất là không nên lấy chồng.”

Mình lấy cái gối đập vào đầu nó: “Tao không lấy chồng mà nuôi tào nhé!”

Tuấn cười khẩy: “Xời, đơn giản.”

Vừa lúc đó chợt điện thoại báo có email mới. Có thể là email công việc nên mình vội mở ra xem. Thật bất ngờ vì người gửi là Quân. Cậu ta vẫn còn nhớ địa chỉ mail của mình. Quân viết:

“Xin chào!

Đã lâu lắm rồi nhỉ? Không biết cuộc sống của cậu bây giờ thế nào? Sao bỗng dưng thay số, Facebook rồi Zalo, Instagram cũng xóa hết thế. Tớ đành phải viết Mail, hi vọng cậu đọc được.

Tớ đã học xong thạc sĩ ở Anh và về tiếp quản công ty của bố. Báo cậu thêm một tin mừng là tớ đã có bạn gái và dự định sang tháng tổ chức lễ cưới.

Tớ tổ chức một bữa tiệc chia tay đôi độc thân nho nhỏ vào lúc 19h tối nay mong được cậu đến tham dự.

Đã lâu lắm rồi không gặp nhau, dù sao chúng ta cũng từng có một tình bạn sinh viên rất đẹp!

Hãy đến nhé!”

Ở dưới Quân ghi thông tin địa chỉ nhà hàng và cả địa chỉ quán Karaoke. Chắc cậu ta định ăn uống xong thì cả hội đi hát hò.

Vậy là Quân đã có tình yêu mới, không biết Khánh Chi dạo này thế nào?

Những hờn ghen, đau khổ của quá khứ giờ đây mình thấy nhẹ tựa như lông hồng. Trong mình không còn chút cảm giác oán hận nào với Quân nữa cả. Mình có nên đến không? Nếu đến rất có thể mình sẽ gặp Khôi.

Tối hôm đó mình trang điểm nhẹ. Mặc một chiếc sơ mi trắng và chân váy màu xanh. Mình cứ đứng trước gương chân chừ hồi lâu. Xong mình lại nằm lăn ra giường. Hay thôi, ở nhà nhì! Đến đó gặp bạn bè Quân cũng ngại. Nhưng... lâu ngày gặp bạn bè tán gẫu cũng vui. Cứ đắn đo suy nghĩ mãi cho đến khi nhìn đồng hồ thì đã hai mươi giờ ba mươi. Thôi chết, giờ này chắc tiệc cũng đã tàn rồi. Nhưng bọn họ còn đi hát Karaoke nữa mà. Thôi thì đến một chút chắc không sao.

Nghĩ vậy, mình liền bắt taxi đến địa chỉ quán karaoke Quân gửi. Đến nơi thì cũng đã chín giờ tối.

Khi cánh cửa phòng mở ra thì mình nhìn thấy Quân, bên cạnh là một cô gái tóc vàng người ngoại quốc. Có cả Thế, Quỳnh Như. Tường thì đang ngồi cạnh một cô gái khác, không phải là Vân Anh. Và tìm mình đập mạnh khi ngồi trong góc phòng với dáng vẻ trầm tư chính là Khôi.

Mọi người đều tỏ ra kinh ngạc khi thấy mình.

Quân chợt phi tới lôi mình xềnh xệch vào trong. Thế và Tường đều vui vẻ chào mình rồi xuyết xoa: Lâu ngày không gặp, cậu đẹp ra nhiều đấy Nhật Hạ.”

Quân chỉ tay vào cô bé tóc vàng giới thiệu: “Đây là vợ sắp cưới của tớ Alicia.”

Quay qua Alicia Quân chỉ mình nói: “Đây là Nhật Hạ, bạn của anh.”

Alicia nở nụ cười tươi rồi cất giọng lơ lớ: “Em chào chị, chị thật xinh đẹp quá.”

“Cảm ơn em, em cũng vậy mà.”

Quỳnh Như thấy mình thì vẫy tay vui mừng, mình định đi tới ngồi cạnh Quỳnh Như thì chợt Quân lôi mình đi và đẩy mình xuống ngồi cạnh Khôi. Khôi vẫn mang một bộ mặt lạnh như băng. Biết không tránh được mình quay qua cậu ấy cười gượng gạo: “Xin chào.”

Khôi chỉ gật đầu rồi cúi mặt xuống nhìn điện thoại chứ không nói gì.

Suốt cả buổi Quân, Thế và Tường tranh nhau micro hát hò ầm ĩ. Cô bạn gái mới của Tường hát khá hay nên cũng xung phong mấy bài. Alicia và Quỳnh Như cũng góp vui. Chỉ có mình và Khôi vẫn ngồi lặng lẽ.

Khi đội kia hát chán chê thì mới bắt đầu hò mình và Khôi lên hát. Mình lắc đầu từ chối kịch liệt. Bỗng Khôi đứng dậy và tiến về phía bảng chọn bài.

Mình hồi hộp ngó cậu ta, Khôi chắc cũng là người mê âm nhạc. Bằng chứng là cậu luôn mang theo Head phone để nghe nhạc, nhưng chưa bao giờ mình được nghe cậu ấy hát.

Và khi nhạc nổi lên thì chân tay mình bủn rủn. Đó chính là bài hát Mãi Mãi của ca sĩ Lam Trường, bài hát gắn với kỷ niệm tình yêu của hai đứa. Bài hát mà bốn năm qua mình không dám nghe lại dù chỉ một lần.

Không ngờ Khôi hát hay đến thế, giọng hát lúc ngọt ngào lúc nức nở lúc dữ dội khiến trái tim mình thổn thức muốn nổ tung ra từng mảnh. Chỗ điệp khúc Khôi nhìn thẳng vào mình, trong ánh mắt đó dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy. Giọng Khôi vang lên mãnh liệt đầy cảm xúc:

“Người ơi xin lắng nghe

Này con tim anh muốn nói

Tình yêu đó riêng cho em

Một đời mãi không quên

Bài hát tặng em

Mối tình khát khao

Đời bao giông tố

Đời nhiều chông gai

Anh vẫn yêu

Tình yêu có em thôi

Đến suốt đời...”

Ký ức về ngày tháng hạnh phúc gần gũi bên Khôi như những thước phim quay chậm lại quay về. Cảm xúc về nụ hôn bên hồ dâng trào khiến mình bất giác đỏ mặt. Mình chợt nhận ra một điều là chưa bao giờ mình ngừng yêu cậu ấy.

"Tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rào. Dù cho bạn từng bị cảm lạnh vì tắm mưa bạn vẫn muốn đắm mình trong cơn mưa ấy lần nữa"

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Rượu

Tiệc tàn, Quân uống nhiều nên đã bắt đầu liêu xiêu, cậu ta tiến về phía mình, vỗ vỗ vai Khôi giao phó: “Cậu đưa Nhật Hạ về, nhớ đi đến nơi về đến chốn đấy nhé!”

Mình từ chối bảo sẽ bắt taxi nhưng chợt Khôi đã cầm lấy túi xách của mình từ lúc nào rồi nói: “Đi thôi!”

Khôi dẫn mình ra một chiếc ô tô đen. Chà không ngờ cậu ta cũng khá, mới đi làm một thời gian đã có thể mua xe. Mình định mở cửa ghế sau nhưng cửa khóa chặt. Khôi nói cụt lùn: “Lên trên.”

Mình đành lên ghế trên, ngồi cạnh Khôi.

Suốt cả quãng đường hai đứa không nói với nhau câu nào. Cho tới khi về đến chung cư của mình, mình cầm túi quay qua định chào cậu ấy thì chợt thấy Khôi cúi gập người xuống như thể sắp nôn.

Mình hốt hoảng: “Cậu có sao không?”

Mặt Khôi trông tái xanh, cậu ta phẩy tay: “Không sao, chắc tại lúc này không ăn mà uống nhiều quá.”

“Không ăn gì mà làm tận mấy chai như thế thì dạ dày nào chịu nổi. Thôi lên phòng tớ nghỉ một lát, tớ làm cái gì cho cậu ăn.”

Khôi từ từ gật đầu.

Mình dìu cậu ấy lên phòng. Hôm nay mẹ trực trông bố nên chẳng có ai ở nhà. Để Khôi ở ghế Salon mình vào bếp nấu cho cậu ấy bát mì tôm, cho thêm mấy quả trứng và rau hành.

Ngồi lặng lẽ nhìn Khôi ăn mà cảm xúc trong mình thật sự hỗn loạn. Muốn hỏi cậu ấy thật nhiều điều nhưng chẳng thể nào dám nói. Chợt Khôi lên tiếng: “Ông anh hay đi với cậu là ai vậy?”

“Hà?”

“Xin lỗi, tôi có tư cách gì để hỏi đâu nhỉ?” Giọng Khôi bỗng trở nên chua chát.

“Cậu có.”

Khôi chợt ngược mắt lên nhìn mình. Mình lí nhí: “Là bạn bè quan tâm nhau là chuyện thường mà, anh ấy cũng là bạn của mình...ừm...”

Khôi bỗng đứng dậy tiến về phía mình, cậu chợt nắm lấy cổ tay mình. Mình kinh ngạc kêu lên: “Cậu làm cái gì vậy?”

Khôi cười khẩy: “Anh ta là bạn cậu, tôi cũng là bạn cậu, anh ta cầm tay cậu được thì tôi cũng cầm được đúng không?”

Mình vội giật tay ra khỏi Khôi: “Cậu say rồi!”

“Đúng vậy tôi say đấy, cho nên tôi có làm gì thì cũng là do rượu thôi.”

Nói rồi Khôi chợt ôm lấy mình, cậu đẩy mình vào tường. Ghi hai tay mình lên cao quá đầu và cậu ta bắt đầu hôn mình một cách điên cuồng.

Mình cố vùng vẫy nhưng không thể làm gì trước sự dữ dội của Khôi. Mình cắn vào môi Khôi bật cả máu. Khôi vẫn không buông mình ra mà môi cậu ta bắt đầu di chuyển xuống cổ mình. Hơi thở phảng phất mùi rượu của cậu ấy có một sự quyến rũ khó tả. Toàn thân mình bỗng dưng nóng bừng.

Khôi chợt giật mạnh hàng cúc áo, ngực mình lộ ra lấp ló dưới lớp áo ren. Bờ môi nóng rực của Khôi di chuyển từ cổ và dần xuống phía dưới. Bàn tay hư hỏng của cậu ta không chịu nằm yên mà bắt đầu mở khuy áo ngực rồi tiến đến bộ ngực mình.

Từng ngón tay của cậu bắt đầu xoa bóp mon trớn khiến mình run lên. Toàn thân mình trở nên mềm nhũn trước dục vọng đang trỗi dậy của Khôi.

Vừa lúc đó thì bỗng: DING DONG!

Chuông cửa vang lên kèm theo giọng gọi: “Nhật Hạ!”

Hai đứa vội buông nhau ra, mình vội vã sửa sang lại váy áo rồi đi ra cửa. Khi mình mở cửa thì thấy anh Nam. Mặt Khôi bỗng tối sầm lại, cậu ta cười khẩy: “Anh đến đúng lúc đấy.”

Xong cậu đẩy anh Nam sang một bên rồi bỏ đi với vẻ giận dữ.

“Muộn thế này rồi anh còn đến đây làm gì?” Mình gay gắt.

Anh Nam bối rối: Mẹ em nhờ anh về lấy đồ, bà bảo gọi cho em không được nên mới gọi anh.”

Mình chợt hét lên: ANH ĐI ĐI!

Rồi đóng RẦM cửa lại.

Mình khụy xuống sàn và khóc nức nở. Phải một lúc lâu sau khi đã bình tĩnh thì mình mới đứng dậy mở cửa nhưng anh Nam đã đi mất. Tự nhiên thấy có lỗi với anh ấy quá. Với lấy điện thoại định gọi điện xin lỗi thì chợt mình thấy có tin nhắn từ một số rất quen, là số của Khôi, mặc dù không lưu nhưng mình vẫn còn nhớ số điện thoại của cậu ấy. Tại sao cậu ta biết số điện thoại mới của mình? Chắc là mẹ đã cho cậu ấy số.

Mình mở ra và sự uất ức lại dồn lên ứ nghẹn, Khôi viết: “Hai người đã ngủ với nhau rồi hả?”

Mình tức tối ném điện thoại lên giường. Vừa lúc đó thì chuông điện thoại reo. Là Khôi gọi, mình không thèm bắt máy.

Lại có tin nhắn mới: “Cậu có biết tôi đã tìm kiếm cậu cực khổ thế nào không?”

Khôi từng tìm kiếm mình ư? Ý cậu ta là gì? Mình mở máy định hỏi thì lại một tin nhắn mới: “Chắc là cậu cũng chả thèm quan tâm đâu. Cậu là kẻ độc ác nhất mà tôi từng gặp trên đời.”

Lại hai từ “độc ác” cậu ta đã từng nói như vậy một lần khi thấy mình đánh Trà My. Cảm giác đau đớn và uất nghẹn hôm đó lại trỗi dậy. Thôi được, cậu ta có thêm chịu hiểu mình đâu, đối với cậu ta mình là một kẻ xấu xa. Đã vậy thì cứ cho cậu ta nghĩ vậy đi mình không hơi sức nào phải đi giải thích.

Mình tắt điện thoại và nằm vật ra giường.

Tất cả những gì diễn ra ngày hôm nay khiến đầu óc mình như muốn nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Gặp lại

Sáng hôm sau mình nhận được cuộc hẹn của anh Nam. Anh hẹn mình tại quán cà phê lần trước.

Khi mình bước vào quán thấy anh đang ngồi trầm tư bên ly cà phê đen, ánh mắt của anh thật buồn bã, nó khiến mình cảm thấy có lỗi vô cùng.

Mình tới ngồi đối diện anh rồi rụt rè nói: “Cho em xin lỗi chuyện hôm qua...em...”

Anh Nam hỏi mình với giọng đầy hi vọng: “Em và cậu bác sĩ đó có thật sự chỉ là bạn?”

Mình cúi gằm mặt không nói.

“Anh hiểu rồi, cậu ta chính là lý do em từ chối anh bấy lâu nay sao?”

Mình chẳng biết phải nói gì. Mình vẫn cúi gằm nhìn chăm chăm cái mặt bàn.

Anh Nam tiếp: “Em yêu cậu ta?”

Mình ngẩng lên, nhìn sâu vào đôi mắt của anh Nam. Biết phải nói thế nào với anh đây. Mình không thể nói dối nhưng mình cũng không muốn làm anh ấy buồn. Bấy lâu nay mình xem anh như một người anh thân thiết, nếu anh buồn thì mình cũng không thể vui được.

Tự nhiên mình chợt nghĩ, thà một lần đau còn hơn dai dẳng mãi về sau. Mình không thể để anh ấy phải đau khổ vì mình nữa.

Mình hít một hơi sâu rồi nói: “Đúng vậy, em yêu cậu ấy, trong suốt bốn năm qua chưa một phút giây nào em quên được cậu ấy. Anh rất tốt với em nhưng em xin lỗi, em không thể đón nhận tình cảm của anh được. Anh hãy tìm cho mình một người xứng đáng hơn em...”

BỘP! Anh Nam bỗng đập mạnh lên bàn khiến mình giật nảy người. Ánh mắt anh vẫn lên những tia vô cùng giận dữ. Mình sợ hãi nhìn anh ấy mấp máy: “Em.. em xin lỗi...”

Anh Nam chợt cầm lấy cằm mình đẩy khuôn mặt mình lên để mình nhìn thẳng vào mắt anh ấy. Anh nói với giọng đầy căm hận: “Em nghĩ một lời xin lỗi là đủ sao? Em đừng hòng đến được với cậu ta.”

Nói rồi anh đứng phắt dậy, dùng lưng quay lưng bỏ đi ra khỏi quán.

Mình cố gắng lấy lại bình tĩnh, tự nhiên thấy buồn vô hạn. Bất giác nước mắt lại rơi ra lăn dài trên má.

Đang thần thờ bước đi trên phố chợt mình nghe tiếng ồn ào phía trước. Một đám đông đang bu kín đặc chứng kiến vụ việc gì đó. Mình không phải là người tò mò nên định bước qua đám đông hỗn loạn đó nhưng một giọng nói vang lên khiến mình phải dừng bước.

“Bà cút đi, cứu tôi với, ai cứu tôi với!”

Giọng nói quen thuộc đó mình không thể nhầm được, đó chính là giọng của Khánh Chi. Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng giọng nói của cậu ấy không bao giờ mình quên được. Mình gạt đám đông đi vào thì sững sốt trước cảnh tượng một người phụ nữ khá to béo đang đè sập Khánh Chi ra đường. Có khoảng bốn người phụ nữ mặt mũi dữ tợn đang giữ chặt tay chân cậu ấy.

Trên tay người phụ nữ to béo là một cái kéo, một tay bà ta cắn tóc Khánh Chi giật ngược ra sau, một tay thì đang điên cuồng cắt tóc và áo quần Khánh Chi.

Một người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng chỉ tay vào mặt Khánh Chi và mắng sa sả: “Nó là con đi-m cướp chồng. Biết lão nhà tôi có vợ mà vẫn lao vào đóng đưa để kiếm chác tiền bạc. Còn trẻ mà chỉ thích nằm ngửa ăn sẵn. Cái đồ gái đi-m rẻ tiền..”

Bà ta còn làm một tràng những câu chửi vô cùng tục tĩu.

Người đàn bà to béo thì vẫn không ngừng xéo tóc và quần áo Khánh Chi. Mọi người xung quanh không ai dám vào can ngăn khi mấy người phụ nữ đều lăm lăm dao kéo.

Khánh Chi vật vờ giữa đường với mái tóc và quần áo tả tơi, gương mặt bị cào cấu ngập tràn nước mắt. Nhìn cảnh đó mình thấy không đành lòng. Mình vội mở điện thoại và gọi cho công an.

Tầm khoảng năm phút đã thấy tiếng còi nổi lên và công an xông tới tóm gọn mấy người phụ nữ kia. Mình vội vàng chạy đến đỡ Khánh Chi dậy, khoác chiếc áo chống nắng lên người cậu ấy. Khánh Chi là đi, ngã nhào vào người mình.

Sau khi được các y bác sĩ chăm sóc, Khánh Chi đã tỉnh lại.

Mình lặng yên ngồi cạnh nó, thực sự là không biết phải nói gì. Mặc dù đã có những lúc mình hận nó đến xương tủy nhưng giờ đây nhìn những giọt nước mắt ê chề tủi nhục lăn dài trên má nó mà mình bỗng thấy thương lạ. Những dòng kỷ niệm đẹp đẽ thời sinh viên giữa hai đứa lại trôi về khiến mình bồi hồi xao xuyến.

Mình chủ động cầm lấy tay Khánh Chi run run nói: “Cậu còn thấy đau đâu nữa không?”

Khánh Chi bỗng khóc nức lên, nó nức nở thành tiếng hồi lâu. Mình phải vỗ vỗ vào người nó an ủi. Đến khi bình tĩnh lại nó mới ngập ngừng nói: “Tại sao...tại sao luôn là cậu cứu tớ...tại sao lại thế?”

“Tớ cũng không biết, có lẽ kiếp trước tớ đã nợ cậu.”

“Cậu không hận tớ ư?”

“Có chứ, tớ đã từng hận, nhưng giờ nghĩ lại thì hồi đó chúng ta đều là những con người non trẻ, suy nghĩ bông bột. Hơn nữa nhờ cậu tớ mới nhận ra là tớ với Quân không hề hợp nhau. Vốn dĩ ngay từ đầu chúng tớ nên là những người bạn.”

Nghe nhắc đến Quân gương mặt Khánh Chi tối sầm lại, nó nói trong uất ức: “Cậu ta là một kẻ không đáng tin cậy. Lúc nào cũng thể thốt yêu đương sống chết nhưng khi biết ku Bon không phải con của hắn thì hắn ném tớ ra đường không hề thương tiếc.”

“Ku Bon bây giờ ở đâu?”

“Tớ gửi cho bà ngoại.” Khi nói câu đó gương mặt Khánh Chi buồn buồn. Nó thở dài nãy nê rồi tiếp: “Tớ đã cố gắng tìm công việc nhưng vì tớ không tốt nghiệp được nên chả có bằng mà xin được chỗ nào tử tế. Vì vậy...vì vậy...”

“Vì vậy cậu mới quen người giàu có?”

Khánh Chi gạt đầu. Gương mặt nó lộ vẻ tủi hổ. Nó lí nhí: “Tớ không chịu khổ được như cậu, hơn nữa...tớ còn phải kiếm tiền gửi về nuôi ku Bon.”

Nói đến đó nước mắt lại lăn chã rơi trên khuôn mặt Khánh Chi.

Hai đứa lại im lặng hồi lâu. Chợt Khánh Chi hỏi: “Cậu với Khôi thế nào rồi?”

Mình cười buồn: “Chắc bọn mình có duyên nhưng không phận. Giữa bọn mình có quá nhiều hiểu lầm không hoá giải được.”

“Cách đây mấy năm có lần cậu ấy gọi cho tớ để hỏi thông tin về cậu đấy, tiếc là tớ chả biết gì để mà giúp. Cậu biến mất một cách quá đột ngột.”

Khôi từng gọi cho Khánh Chi để tìm mình ư? Mặc dù biết rõ mối quan hệ giữa mình và Khánh Chi nhưng cậu ấy vẫn gọi, chứng tỏ phải đường cùng bắt đắc dĩ lắm. Tự dưng mình thấy trái tim xốn xang lạ.

Khánh Chi chợt tiếp: “Có một người

nữa cũng từng gọi cho tớ để hỏi về cậu?”

Mình ngược mắt ngạc nhiên hỏi: “Là ai?”

“Là một cô gái, nghe giọng còn khá trẻ con, cô ta tra hỏi khá nhiều thông tin của cậu đặc biệt là về vụ việc cậu bị kết án khi đánh lão yêu râu xanh.”

Chắc hẳn là Trà My rồi, cô ta kinh thật còn tra được ra thông tin của Khánh Chi để tìm hiểu về mình. Chợt như có gì thôi thúc mình nắm lấy tay Khánh Chi nói nhanh: “Cậu còn số điện thoại của cô bé ấy không? Con bé từng nhắn cho tớ nhưng tớ lại không lưu lại. Không biết là cậu có lưu không?”

Khánh Chi rướn người với lấy chiếc túi rồi mở ra lấy điện thoại. Nó mở danh bạ tìm kiếm rồi đưa cho mình. Mình vội vã lưu lại, có một số chuyện mình cần phải làm rõ với Trà My.

Chợt Khánh Chi cất giọng run run: “Nhật Hạ...”

“Ừ, tớ đây...”

Khánh Chi nói rất nhỏ: “Tha lỗi cho tớ nhé! Tớ đã quá ngu ngốc và tham lam, chỉ vì muốn con tớ có bố mà đã đánh mất cậu. Đây là điều mà tớ hối tiếc nhất trong cuộc đời này”

Mình tiến tới, dang tay ôm lấy Khánh Chi vào lòng, mình cất giọng vỗ về: “Có sai lầm, có tha thứ, đánh mất cậu cũng là điều mà tớ hối tiếc nhất.”

Hai đứa nhìn nhau và chợt cùng nở nụ cười, trước mắt mình không còn hình ảnh tàn tạ của Khánh Chi hiện tại mà là gương mặt xinh xắn tươi trẻ với ánh mắt trong veo của Khánh Chi thời sinh viên đang cười với mình.

“Đã xa rồi hồi tuổi thanh xuân

Lạc mất nhau vì sai lầm tuổi trẻ

Hãy quên đi, về bên nhau bạn nhé

Nhờ hôm nào rong ruổi dưới hàng me

Mình bên nhau dưới ánh nắng trưa hè

Tà áo trắng, nụ cười bay trong nắng

Những đêm mưa giữa căn phòng vắng

lặng

Hai đứa cùng tâm sự chuyện sầu bi

Cùng chia nhau lát bánh, với tô mì

Dẫu mình nghèo nhưng lòng sao ấm áp

Nghĩ xa xôi làm gì cho phức tạp

Hãy trở về hồi bạn dẫu yêu ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Câu chuyện của Trà My

Sau khi làm lành với Khánh Chi mình cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Bên cạnh đó khi nghe Khánh Chi kể về việc Khôi từng gọi điện cho cậu ấy thì khi về đến nhà mình suy nghĩ rất nhiều. Vậy là Khôi đã từng tìm mình rất cực khổ? Không biết trong bốn năm qua cậu ấy sống ra sao? Chuyện của cậu ấy với Trà My như thế nào? Mình thật sự rất tò mò.

Mình mở điện thoại, sau vài phút lưỡng lự mình quyết định nhắn tin cho Trà My: “Chào em, chị là Nhật Hạ! Không biết em còn nhớ chị không?”

Mình hồi hộp chờ đợi nhưng mười phút trôi qua vẫn không có tin phản hồi. Chắc con bé ấy không thèm trả lời đâu. Đối với nó có khi mình chả bằng con ruồi. Mình quyết định bỏ cuộc và lúi Laptop ra để xử lý công việc. Đang lướt lướt xem một số Email giới thiệu mặt bằng ở Hà Nội thì bỗng:

“Ting Ting”

Không ngờ Trà My nhấn tin lại: “Chị chưa chết hả? Công nhận trốn giỏi thật.”

“Chị muốn nói chuyện với em, không biết em có sẵn lòng?”

“OK thôi, tui cũng đang muốn gặp chị.”

Và thế là chiều hôm đó, mình và Trà My có một cuộc hẹn ở quán cà phê gần nhà em ấy.

Trà My đi một mình, trông cô bé vẫn xinh đẹp như xưa, ánh mắt cao ngạo không hề thay đổi. Chỉ có mái tóc dài đã được cắt ngắn và nhuộm màu nâu khói. Mình bước đến, ngồi đối diện với cô bé.

Thấy mình Trà My hơi nhướn mày: “Có vẻ bây giờ cuộc sống của chị khá tốt?”

“Cũng ổn, còn em? Em đã thực hiện được ước mơ đỗ vào Học viện quân y chưa?”

Nghe câu hỏi của mình Trà My chợt cười phá lên: “Chị đùa à? Tôi chưa bao giờ muốn làm bác sĩ, chẳng qua lúc trước của anh Khôi nên mới đặt mục tiêu thế thôi.”

Trái tim mình đập mạnh.

Trà My tiếp: “Khi thấy anh ta điên cuồng đi tìm chị khiến mất đến mức bỏ cả thi nội trú và tai nạn liệt giường gần sáu tháng trời tôi đã hiểu rằng tôi sẽ không bao giờ có cơ hội. Tôi không phải là người ngu ngốc mù quáng đuổi theo thứ tình yêu không thuộc về mình.”

Nghe những lời Trà My nói mà mình bàng hoàng cả người. Mãi mình mới mấp máy hỏi lại: “Cậu ấy bỏ thi?”

“Đúng vậy, kỳ thi này vô cùng quan trọng đối với sự nghiệp anh ấy, tốt nghiệp nội trú thì đồng thời sẽ đạt cú đúp thạc sĩ và chuyên khoa, có thể nói đồ nội trú là ước ao của bao thế hệ sinh viên y khoa. Vậy mà vì mãi đi tìm kiếm chị anh ấy đã bỏ cả kỳ thi quyết định tương lai của mình.”

Mình run đến mức phải bám vào tay vịn mới ngồi vững, mình hỏi tiếp với giọng nghẹn ngào: “Khôi bị tai nạn ư?”

“Trong một lần đi tìm chị anh ấy bị xe tải cán gãy cả hai chân, nội tạng cũng tổn thương nghiêm trọng, phải nằm liệt giường mấy tháng trời.”

Tay chân mình rụng rời, trái tim như bị xé ra từng mảnh khi nghe những lời Trà My nói. Nước mắt cứ thế rơi lã chã. Không ngờ mình đã khiến Khôi đau khổ đến như vậy. Vì mình, suýt nữa cậu ấy đánh mất cả tương lai và mạng sống.

Trà My cười khẩy: “Chị thấy chị độc ác chưa? May mà mệnh anh ấy tốt, anh ấy cũng có ý chí rất mạnh mẽ nên mới vượt qua được giai đoạn khó khăn đó. Mấy năm qua người ta cố gắng một thì anh ấy phải nỗ lực gấp mười lần để xây dựng lại sự nghiệp. Anh ấy bảo anh ấy phải thành công thì mới có thể mang lại hạnh phúc cho chị. Dù sao hai người xa nhau cũng có một phần lỗi của tôi. Tôi hi vọng những điều tôi nói có thể khiến chị thấu hiểu về anh ấy. Vì tôi biết với tính cách của Khôi, anh ấy sẽ không bao giờ kể ra những điều này với chị.”

Thấy mình vẫn sững sờ đến lặng người Trà My cầm túi xách đứng lên. Cô bé nói một câu cuối cùng trước khi rời đi: “Tôi hi vọng sự rút lui của tôi không vô nghĩa. Chào chị!”

Mình cũng không biết là đã ngồi bao lâu trong quán cà phê, cảm giác đau thương và hối hận ngập tràn tâm trí.

Giá mà ngày đó mình chịu giải thích rõ ràng hơn với Khôi.

Giá mà mình tin tưởng vào tình yêu của cậu ấy.

Giá mà mình đã không trốn chạy.

Gạt nước mắt, mình quyết định rồi! Mình sẽ nói hết những tâm sự, những tình cảm bấy lâu nay mình chôn giấu trong lòng. Mình muốn nói với cậu ấy là mình yêu cậu ấy nhiều biết nhường nào.

Mình vội mở điện thoại để gọi cho Khôi nhưng vừa lúc đó, có một tập tin vừa được gửi qua zalo của mình từ anh Nam.

Mình tò mò mở ra thì thấy đó là một hồ sơ tổng hợp tất cả thông tin của Khôi. Từ thông tin gia đình đến lý lịch cá nhân đều vô cùng tỉ mỉ chi tiết.

Mình nhấn lại: “Làm sao anh có những thông tin này? Anh định làm gì?”

Anh Nam trả lời lại: “Anh chỉ muốn em hiểu rằng có rất nhiều cách để khiến một kẻ trong quân đội bị mất hết tất cả. Em biết năng lực của anh rồi đấy. Anh hi vọng là em hiểu ý anh muốn nói điều gì. Mười phút nữa anh sẽ qua chỗ em đón em đi ăn tối, em chuẩn bị đi nhé!”

Bụng mình quặn lên khi đọc được những dòng chữ đó? Ý anh ấy là sao? Không lẽ nếu mình từ chối thì anh ấy sẽ làm hại Khôi? Phải nói chuyện rõ ràng hơn với anh ấy mới được.

Mình nhanh chóng bắt taxi để về chỗ trọ. Và khi bước ra khỏi thang máy đi về phòng thì mình sững sờ khi thấy cả anh Nam và Khôi đều đang đứng trước cửa phòng mình. Khôi đứng dựa lưng vào tường, hướng ánh mắt lạnh lùng có chút thách thức về phía anh Nam. Anh Nam thì đứng ngay trước cửa, hai tay cho vào túi quần, khuôn mặt phẳng phất nụ cười bí ẩn.

Khi thấy mình, cả hai người đều rời chỗ đứng và tiến về phía mình. Khôi lên tiếng: “Tớ cần nói chuyện với cậu.”

Anh Nam thì bỗng nở nụ cười tươi: “Em về rồi hả? Có cần tắm rửa thay đồ không? Hay mình đi luôn?”

Mình bối rối nhìn Khôi, Khôi cũng đang nhìn mình. Ánh mắt cậu lộ vẻ buồn man mác. Tự nhiên trái tim mình đau nhói. Mình chỉ muốn nhào đến ôm lấy cậu, thổ lộ hết mọi nỗi lòng, nhưng tin nhắn lúc nãy của anh Nam khiến mình phải chùn lại. Anh Nam là người có thể lực, anh ấy có thể làm hại cậu ấy.

Khôi cất giọng đầy hi vọng: “Liệu cậu có thể...”

“Xin lỗi, tớ có hẹn trước rồi...”

Mình bước nhanh về phía anh Nam, tránh nhìn vào đôi mắt của Khôi. Anh Nam vui vẻ cầm lấy tay mình và kéo mình đi.

Như thể có ai đó vừa xé trái tim mình ra từng mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tình cảm hay lý trí

Anh Nam dẫn mình đến một quán ăn sang trọng. Lòng mình nặng trĩu nên mặc dù bao nhiêu món ngon trước mặt nhưng mình không buồn động đũa. Anh Nam với lấy đĩa bát tét của mình, lấy dao nĩa cẩn thận cắt ra từng miếng rồi đẩy về phía mình chậm rãi nói: “Em ăn đi, chẳng phải hôm nay phải trông bố hay sao? Không ăn không có sức thức đêm đâu.”

“Em cảm ơn.” Mình đáp với giọng buồn bã.

“Em và cậu ta không nên đến với nhau, sẽ không tốt cho cả em và cậu ấy!” Anh Nam bỗng nghiêm động.

Mình ngước mắt lên ngó anh trân trân.

Anh Nam tiếp: “Người có tiền án như em sẽ là bước cản lớn trong sự nghiệp đối với một người trong quân đội như cậu ấy. Ngoài ra anh được biết cậu ta từng bị tai nạn khá nặng, liệt bán thân một thời gian dài ảnh hưởng không nhỏ đến chức năng sinh lý của một người đàn ông. Chính vì vậy đến với cậu ấy em sẽ không thể có được hạnh phúc trọn vẹn.”

“Em không để tâm đến những điều đó!”

“Thực sự em không nghĩ cho anh sao? Anh đã bên cạnh em bốn năm qua, hai tuần nay anh gác hết công việc để chia sẻ việc nhà cùng em, vậy mà vì cậu ta em định phải bỏ hết.”

Mình cúi gằm mặt lí nhí: “Em đã nói thẳng với anh từ đầu rồi còn gì, quả thật em rất quý anh, em xem anh như anh trai em vậy, có lẽ vì thế mà em vô tư đón nhận những gì anh làm cho em mà không nghĩ ngợi, em sai rồi, em thành thật xin lỗi.”

“Nhất định rồi em sẽ nhận ra anh mới là người phù hợp với em. Nếu em vẫn mù quáng đắm vào cậu ấy thì anh sẽ phải mạnh tay giúp em sớm thoát khỏi cậu ta!”

Mình cất giọng hốt hoảng: “Anh định làm gì?”

Anh Nam cười khẩy: “Chỉ cần dính phốt thì cậu ta sẽ bị đuổi khỏi ngành ngay, việc này đối với anh thì rất đơn giản.”

“Anh... anh đừng để em có cái nhìn khác về anh...”

“Anh chỉ cần em thuộc về anh, còn em nhìn anh thế nào là việc của em. Tốt nhất là em nên ngoan ngoãn nghe lời đi, đừng để anh bức mình!” Anh Nam đánh giọng.

Mình đành bất lực im lặng.

Sau khi ăn tối mình vào bệnh viện với bố. Bố trở nặng phải thở máy nên xác định tối nay sẽ phải thức để trông chừng, nếu các chỉ số thấp dưới mức cho phép sẽ phải báo ngay với bác sĩ.

Với một ngày nhiều việc xảy ra như hôm nay khiến mình vô cùng mệt mỏi, tay chân rũ rượi và đầu óc rối bời. Tuy nhiên cứ chớp mắt được vài ba phút thì phải cố tỉnh giấc nhìn xem bố có thở đều không. Các chỉ số có ổn không.

Chắc vì quá mệt mỏi nên gần ba giờ sáng mình thiếp đi lúc nào không hay.

Đang mơ màng thì mình có cảm giác người được bế bổng lên. Mình cảm nhận được hơi ấm và một mùi hương quen thuộc. Người đó nhẹ nhàng đặt mình lên một chiếc giường. Mình cố thoát khỏi cơn buồn ngủ để mở mắt ra thì chợt bờ môi nóng ấm của cậu ấy chạm vào môi mình. Mình bật ngay dậy trừng mắt nhìn cậu ấy.

Khôi nhẹ nhàng nói: “Cậu tranh thủ ngủ một lát đi, tớ trông chừng bác cho.”

“Không được...”

Chưa kịp để mình nói hết câu Khôi đã đóng cửa lại và khoá luôn cửa từ bên ngoài, đập cửa một lúc không được mình bấm số gọi nhưng Khôi không nghe máy.

Mình đành ngồi xuống giường, đặt tay lên môi, hai má bỗng dưng lại nóng bừng. Tại sao những lúc mình quyết tâm buông bỏ thì Khôi lại khiến cho trái tim mình thổn thức thế này.

Trời sáng thì Khôi mở cửa phòng. Mình bối rối nhìn cậu ấy, không biết phải nói gì. Chợt Khôi chìa ra một chiếc túi đựng mấy chiếc bánh bao rồi bảo: “Tớ phải chuẩn bị họp giao ban nên không dẫn cậu đi ăn sáng được, ăn tạm cái này nhé!”

Nhìn mấy chiếc bánh bao mình lại nhớ đến đêm mưa sau buổi họp lớp. Ký ức ngọt ngào đó vẫn hằn sâu trong tâm trí trong suốt bốn năm qua. Mình với tay nhận lấy rồi lí nhí nói: “Cảm ơn cậu.”

Khôi chợt nở nụ cười, đã lâu lắm rồi mình không được nhìn thấy cậu ấy cười. Nụ cười làm gương mặt cậu ấy sáng bừng, tăng vẻ đẹp trai lên bội phần khiến mình ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Mình tự nhủ phải rời khỏi đây thôi, nếu không chỉ một lát nữa là mình sẽ gục ngã trước gương mặt hoàn mỹ đó mất. Mình bối rối đi ra thì tay Khôi chắn ngang cửa khiến mình đứng khựng lại. Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt mình với ánh mắt chan chứa tình cảm, Khôi nói khẽ: “Tớ có thể ôm cậu được không?”

Chết rồi, tại sao cậu ấy lại nói lên điều mà mình cũng đang rất muốn thế này. Mình chỉ ước được sà ngay vào lòng cậu ấy, được đôi tay mạnh mẽ kia siết chặt vào bờ ngực vững chãi. Hay cứ mặc kệ mọi lo lắng sợ hãi để sống thật với lòng mình?

Vừa lúc đó thì chuông điện thoại reo, cuộc gọi từ anh Nam kéo mình trở về với thực tại. Mình bừng tỉnh nhận ra rằng không nên vội vã, nếu không có thể sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp của cậu ấy lần nữa. Phải tìm cách giải quyết mọi việc với anh Nam ôn hoà trước đã.

Mình vội đẩy mạnh Khôi ra rồi ù té chạy về phía phòng bệnh của bố.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Quyết tâm của cậu ấy

Sau khi mẹ vào thay ca thì mình trở về nhà tắm rửa rồi nằm vật ra giường.

Nhớ lại khoảnh khắc lúc sáng khiến con sóng cảm xúc trong mình lại trào dâng. Ánh mắt đó, bờ môi đó, thân hình đó cứ quẩn quanh trong tâm trí khiến mình nhớ cậu ấy đến phát điên lên được.

Tự nhủ phải dần lòng lại vì nếu đến với Khôi bây giờ sẽ khiến anh Nam tức giận và có thể anh ấy sẽ làm hại Khôi. Vì mình Khôi đã suýt mất đi sự nghiệp. Mình không thể để điều đó xảy ra lần nữa. Mình vạch ra kế hoạch sẽ khiến anh Nam phải từ bỏ mình, khi đó mình và Khôi mới có thể thoải mái đến được với nhau.

Gạt bỏ hình ảnh của Khôi ra khỏi đầu mình đi thay đồ chuẩn bị đi xem một số mặt bằng để mở chi nhánh Trung tâm làm đẹp ở Hà Nội.

Lúc sáng sớm anh Nam gọi cho mình cũng vì việc này. Anh Nam đã tìm được một số địa điểm phù hợp và giục mình đi xem. Biết rằng thời điểm này nên nghe lời anh ấy nên mình đành đồng ý.

Sau một ngày dài đi xem gần chục địa điểm nhưng vẫn chưa tìm được chỗ ưng ý. Đến chiều tối thì cả anh Nam và mình đều đã đói bụng và mệt mỏi. Mình bảo tìm chỗ ăn gần nhà nên anh Nam đưa mình về khu vực Hà Đông để ăn tối. Đang đi trên đường bỗng nhiên mình nhìn thấy Khôi dắt chiếc xe đạp đi vào một quán ăn nhỏ.

Có vẻ như anh Nam cũng nhìn thấy cậu ấy. Anh bỗng đỗ xích xe ngay trước quán ăn đó rồi bảo mình: “Chúng ta vào đây.”

Mình vẫn ngồi yên, lạnh lùng nói: “Em không thích chỗ này!”

Anh Nam gằn giọng: “Anh đã mất gần cả ngày hôm nay để phục vụ em đấy, chiều anh chút đi, mà tốt nhất là em nên chiều anh, nếu anh tức giận sẽ không tốt đâu.”

Mình đành miễn cưỡng đi theo anh Nam vào quán.

Anh Nam cố tình cầm lấy cổ tay mình kéo mình đi ngang qua Khôi và ngồi ngay bàn bên cạnh.

Mình ngượng ngùng cúi gằm mặt mặc cho anh Nam gọi đồ ăn. Anh Nam cầm Menu lướt nhanh rồi nói với bé phục vụ: “Cho anh hai suất cơm sườn.”

“Cô ấy không thích ăn sườn, anh không biết điều này sao?” Giọng Khôi chọt vang lên.

Mình sững sờ nhìn Khôi.

Anh Nam vẫn bình thản quay qua nở nụ cười với Khôi: “Ừa cậu cũng ăn cơm ở đây hả? Sao cậu biết bạn gái của tôi không thích cơm sườn.”

“Dù thích hay không thì khi gọi món anh cũng nên lịch sự hỏi cô ấy muốn ăn gì. Anh tự ý gọi như vậy là không tôn trọng sở thích của cô ấy rồi.”

Anh Nam bật cười nói lớn: “Gần bốn năm trời thì chúng tôi đã hiểu nhau đến mức không cần hỏi cũng biết người kia muốn gì, cậu yên tâm không phải lo cho bạn gái của tôi đâu.”

Khôi cười khẩy: “Thời gian không phải là thước đo cho mọi thứ. Đã gần ba mươi năm nay tôi còn chưa hiểu hết bản thân mình thì bốn năm đó đâu có đảm bảo anh hiểu rõ cô ấy. Hơn nữa sở thích của phụ nữ đâu có cố định theo thời gian.”

Anh Nam cau mày, giọng nói bắt đầu lộ chút tức giận: “Cậu đang dạy khôn tôi?”

Khôi nhún vai: “Tôi không dám! Chỉ là nhìn vẻ mặt cô gái ngồi cạnh anh tôi cảm thấy bức tranh trước mắt đã bị phối lệch màu, quả thật không phù hợp chút nào.”

Nói rồi Khôi đứng dậy trả tiền rồi dắt xe đạp đi ra khỏi quán.

Sau khi ăn xong anh Nam cau có chở mình về nhà xong quay đầu xe đi mất mà không nói một lời.

Khi mình vừa vào nhà, thả người xuống ghế Salon thì có tin nhắn từ Khôi: “Ê Năng! Tớ đang ở dưới nhà, cậu có muốn đi ăn kem không?”

Lâu lắm rồi mới được nghe lại biệt danh này, nó khiến mình có chút bồi hồi xao xuyến. Nhưng biết làm sao bây giờ, mình không thể gặp cậu ấy, nếu gặp, mình chỉ sợ không thể ngăn được cảm xúc và kế hoạch của mình sẽ thất bại.

Mình nhắn lại: “Xin lỗi cậu, hôm nay tớ hơi mệt nên muốn đi ngủ sớm.”

“Tớ muốn gặp cậu!”

“Đề hôm khác nhé!”

“Tớ sẽ chờ ở đây cho đến khi gặp được cậu.”

Mình ra lan can ngó xuống thì thấy Khôi đang đứng dựa lưng vào gốc cây, chiếc xe đạp dựng cạnh đấy. Mặc dù đã có ô tô nhưng sở thích cũ của cậu ấy vẫn không thay đổi.

Mình thở dài đi vào nhà, chắc đợi một lát nữa thì cậu ấy sẽ về thôi.

Một tiếng sau, mình ra lan can ngó xuống vẫn thấy Khôi còn đứng đó.

Mình thần thờ đi vào.

Tầm ba mươi phút sau mình lại đi ra nhìn xuống thì thấy Khôi vẫn chưa chịu về.

Mình vội nhắn qua điện thoại: “Cậu về đi, tớ tắt đèn đi ngủ đây, tạm biệt.”

“Mệt thì cậu cứ ngủ đi, còn về hay không là việc của tớ!”

Sao tim mình lại đau nhói thế này. Hình ảnh Khôi lúi đứng dưới kia khiến mình không kìm được cảm xúc. Bất giác nước mắt lăn dài trên má.

Vừa lúc đó có tiếng sấm nổ bên tai và trời bỗng đổ cơn mưa. Từng giọt mưa ào ạt rơi xuống như những mũi tên nhọn đang đâm vào trái tim mình. Như có điều gì thôi thúc, mình lao xuống tầng một và chạy ra chỗ lúc này Khôi đang đứng. Tuy nhiên không còn Khôi ở đó. Tự nhiên mình thấy hụt hẫng. Mình khụy xuống khóc nức nở: “Cậu đâu rồi? Cậu bảo sẽ chờ tớ cơ mà...”

“Tớ vẫn chờ cậu đây...”

Khôi xuất hiện từ phía bên kia của gốc cây, chắc tại trời mưa nên cậu ấy chuyển sang chỗ tán cây rậm rạp hơn cho đỡ ướt. Tuy nhiên quần áo và tóc cậu ấy vẫn dính mưa ướt nhẹp.

Mình nhèn nhẹn nói: “Sao cậu ngốc thế! Thấy mưa thì phải biết đường mà về đi chứ?”

“Tớ cũng đang định về, được nhìn thấy cậu là tớ hài lòng rồi.”

Nói xong Khôi dắt xe và quay người bước đi.

Con mưa nặng hạt ào xuống khiến vai cậu ấy khẽ run run.

Mình không thể ngăn cảm xúc được nữa. Mình nhào tới và ôm chặt lấy Khôi từ phía sau. Mình nức nở trong nước mắt: “Cậu đừng đi, tớ yêu cậu, trước giờ vẫn luôn yêu cậu...”

Khôi thả cho chiếc xe đạp đổ RẦM xuống, cậu quay lại, hai tay nâng khuôn mặt mình, giọng Khôi đứt quãng: “Cậu vừa nói gì? Tớ...tớ nghe không rõ...”

“Tớ yêu cậu! Yêu cậu hơn hết thấy mọi thứ trên đời tớ...”

Miệng mình bị đôi môi của Khôi chặn lại. Đôi môi cậu siết chặt môi mình. Hai đứa ôm lấy nhau và trao nhau nụ hôn đầy mãnh liệt.

Mặc cho những hạt mưa vẫn ào ạt rơi xuống, mặc thế giới xung quanh xoay vần. Mình chỉ còn cảm nhận được hơi thở dồn dập của Khôi, làn môi rực cháy của cậu ấy cùng đôi tay đang luồn qua áo mình thể hiện sự ham muốn dâng trào.

Mình khẽ nhún chân lên rồi thì thầm vào tai Khôi: “Lên phòng tớ...”

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hoà làm một

Bao nhiêu cảm xúc kìm nén nay được dịp bùng nổ. Khi cửa phòng đóng lại thì hai đứa vội vã lao vào nhau và trao nhau nụ hôn cuồng nhiệt từ cửa tới ghế Salon.

Khôi đè mình ra ghế và tiếp tục hôn mình dữ dội, tay cậu lần mò dưới lớp áo mình một cách đầy ham muốn. Khôi thì thảo trong hơi thở gấp gáp: “Cậu...đã...sẵn sàng...chưa?”

Mình không đáp mà rướn người lên mở cúc áo cậu ấy. Khôi cởi phăng chiếc sơ mi đang mặc để lộ nửa thân trên đầy quyền rũ với cơ bụng săn chắc và bờ ngực vạm vỡ. Tiếp đến cậu lột bỏ chiếc áo bên ngoài của mình rồi luồn tay qua lưng mình và cởi chiếc áo ngực vướng víu.

Hai bầu ngực trần trắng nõn phập phồng trước đôi mắt cháy bỏng của Khôi khiến mình có chút ngượng ngáp.

Khôi cúi xuống hôn lên ngực mình, lưỡi cậu bắt đầu khuấy đảo khiến từng tế bào trong cơ thể mình dần nóng lên.

Bàn tay Khôi ban đầu mân mê nhẹ nhàng sau đó bắt đầu kích thích, nhào nặn đôi gò bồng đảo một cách đầy khao khát.

Đôi môi ướt át của cậu ấy lướt từ khuôn ngực mềm mại của mình lên cổ, tiến tới vành tai, phả hơi thở ấm nóng đầy mê hoặc. Khôi bỗng ghé sát vào tai mình thì thầm đứt quãng “Cậu đẹp lắm...rất đẹp...”

Mình chìm đắm trong cảm giác mê mẩn hạnh phúc.

Cảm xúc bùng nổ như thể có một ngọn lửa đang rực cháy khắp toàn thân.

Khi không còn thứ gì ngăn trở Khôi bế thốc mình tới giường, hai thân hình trần trụi hoà quyện vào nhau dữ dội, mãnh liệt và đầy đam mê.

Suốt cả tối hôm đó Khôi cứ lặn ngụp trên người mình không biết bao nhiêu lần.

Khi mình tỉnh dậy thì người đau ê ẩm. Đầu mình đang gối lên cánh tay Khôi, mặt áp vào bờ ngực trần của cậu ấy. Khôi cất giọng âu yếm: “Em dậy rồi à?”

Minh đánh khẽ vào tay Khôi: “Cái tên dê tiện này, em tưởng anh từng bị tai nạn liệt nửa người cơ mà?”

Khôi cầm lấy tay mình áp vào má rồi cất giọng gian xảo: “Nếu không từng bị tai nạn thì tối qua em không sống nổi với anh đâu.”

“Nói thế tức là vẫn bị ảnh hưởng đúng không?”

Khôi lật ngửa mình ra giường, cười khiêu khích: “Để anh cho em thấy rõ hơn là có bị ảnh hưởng không nhé!”

Minh la lên: “Tha cho em, em sai rồi! Em đang đói bụng gần chết rồi nè...”

Khôi bật cười, cậu lấy chân đắp lên người mình rồi đứng dậy và nói: “Em cứ nghỉ đi, anh làm đồ ăn sáng cho em!”

Minh nói với theo: “Giò chả, rau, trứng trong tủ lạnh, Bánh mì và mì tôm thì trên tủ bếp nhé!”

Vẫn còn mệt nhọc sau một đêm không ngủ nên mình ôm gối thiếp đi.

Khoảng ba mươi phút sau thì Khôi đánh thức mình dậy, mùi thơm thức ăn xộc vào mũi khiến con đói càng trở nên cồn cào.

Khôi làm Bánh mì trứng, mì tôm và một cốc sữa nóng. Cậu mang bữa sáng đến tận giường cho mình kèm theo một nụ cười ấm áp. Khoảnh khắc ngọt ngào khiến mình chìm đắm trong hạnh phúc.

Ăn sáng xong thì Khôi nằm dài trên giường, gối đầu lên đùi mình, đôi mắt lim dim đầy hưởng thụ. Minh vừa nghịch tóc Khôi vừa kể những chuyện đã xảy ra trong bốn năm hai đứa xa nhau. Chợt Khôi đề xuất: “Tụi mình ra hồ đi!”

Minh cười tủm tỉm: “Anh muốn ôn lại kỷ niệm hả?”

Khôi gỡ một cái lên trán mình trêu chọc: “Ra hồ cho em gặp đồng loại còn gì!”

Minh đá một cái vào bụng Khôi rồi chạy biến đi thay quần áo.

Thời tiết buổi sáng chớm thu vừa mát mẻ vừa trong lành. Khôi chở mình chạy qua những con đường chứa đầy kỷ niệm của hai đứa. Bốn năm ở Sài Gòn mình vẫn nhớ đâu đâu những con đường này. Không biết bao nhiêu lần hai đứa đã cùng nhau đi qua, kể từ khi chỉ là bạn cho tới lúc đã là người yêu. Cảm giác ngồi sau yên xe đạp của Khôi cùng nhau cảm nhận phố phường và mùi vị cuộc sống thật tuyệt vời.

Minh hít hà mùi hoa sữa thoang thoảng bay trong gió rồi khẽ đọc mấy câu:

“Hoa sữa nồng nàn đón cái thu sang

Anh chở em qua từng con ngõ nhỏ.

Hà Nội trong em là mùa thu đó

Mùa lá vàng rơi mùa của tình yêu

Bánh xe lăn qua những buổi chiều

Qua hoàng hôn qua nồng nàn hoa sữa

Qua ngọt ngào qua từng góc phố cổ

Qua kỷ niệm qua cả những mùa thu.”

“Hay quá!” Khôi tấm tắc khen.

Khôi nhấn pedal chậm hơn để hai đứa cùng nhìn ngắm đường phố, cậu chợt nói: “Em biết vì sao anh thích đi chiếc xe đạp này không?”

“Vì sao?”

“Trước hôm anh chuẩn bị ra Hà Nội nhập học, em gái anh đã đập con lợn em ấy nuôi mấy năm trời để đưa tiền cho anh mua chiếc xe này. Vì vậy đây là vật quý giá hơn hết thảy mọi thứ anh có. Thậm chí bảo anh đánh đổi một chiếc Mercedes anh cũng sẽ không đời nào đánh đổi.”

Minh im lặng, vòng tay ôm Khôi chặt hơn.

Khôi dựng xe gần một ghế đá cạnh hồ rồi hai đứa ngồi xuống. Mặt hồ yên ả, gió thổi nhẹ nhẹ, không khí mát dịu trong lành, hoa sữa thoang thoang toả mùi hương. Mọi thứ thật yên bình và ngọt ngào, mình nắm chặt tay Khôi dựa đầu vào vai cậu ấy. Khôi cúi xuống khẽ hôn vào tóc mình.

Ước gì thời gian ngừng trôi để hai đứa được đắm chìm trong khoảnh khắc này.

Vừa lúc đó thì một giọng nói vang lên đầy phẫn nộ: “Đây là lý do em không nghe máy hả?”

Mình và Khôi giật mình quay lại.

Anh Nam đứng ngay phía sau với gương mặt đỏ nhừ vì tức giận. Anh bỏ đi ngay lập tức để lại trong mình một cảm giác sợ hãi đang lan khắp cơ thể.

Bình yên chưa được bao lâu thì giông bão đã sắp ập tới.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gài bẫy

Giông bão thực sự ập đến chỉ sau mấy ngày.

Sáng hôm đó mình vào viện thăm bố, bố hiện đã ổn hơn, không còn phải thở máy. Vừa thấy mình mẹ đã kéo mình vào một góc rồi thì thảo ra vẻ nghiêm trọng: “Này! tình hình là cậu Khôi ấy không ổn rồi con ạ! Công nhận bố mày nói chuẩn! Mấy cái đứa đẹp trai kiểu gì cũng không thoát khỏi chuyện gái gú.”

Mình lo lắng hỏi ngay: “Có chuyện gì vậy ạ?”

“Khấp các buồng bệnh người ta đang đồn ầm kia kia!”

“Đồn gì vậy mẹ?”

“Có con bé bệnh nhân mới chuyển đến phòng Vip ba. Nghe đầu đẹp lắm, mấy cậu bác sĩ trẻ cứ chộn rộn mấy ngày hôm nay. Tối qua cậu Khôi trực, chắc có uống tí rượu nên nửa đêm mò vào phòng con bé đẩy giờ trò. Con bé hét ầm, hô hoán khắp nơi. Thấy bảo còn có người làm chứng là bắt tại trận luôn! Không ngờ mặt mũi trông đáng hoàng lịch sự mà lại làm ba cái trò đáng khinh như vậy!”

Nghe xong mình bàng hoàng cả người. Mình vội vã chạy ra ngoài tìm Khôi, tuy nhiên một chị y tá bảo rằng cậu đang bị mang đi thăm vấn.

Cả sáng hôm đó mình gọi cho Khôi cả chục cuộc nhưng điện thoại tắt máy. Mình gọi cho anh Nam thì cũng tình trạng tương tự.

“Chuyện gì đang diễn ra thế này?” Mình như ngồi trên đống lửa, ruột gan nóng rực. Cả ngày ra ra vào vào như người mất hồn.

Tối hôm đó, mình vừa ăn đồ bát mì sau một ngày dài mệt mỏi bỗng chuông cửa vang lên. Cửa phòng vừa mở thì Khôi đổ vào người mình. Cậu ôm mình chặt đến nỗi mình suýt không thở nổi. Khôi thì thảo: “Cứ thế này một lúc đi! Anh cần tiếp thêm năng lượng!”

Mình vỗ vỗ vào lưng cậu ấy. Thực là lúc này không biết phải nói gì!

Rất lâu sau Khôi mới buông mình ra. Cậu tiến tới ghế Salon ngồi xuống, vẻ mặt đầy mệt mỏi. Mình lấy cốc nước mát đưa cho Khôi rồi hỏi: “Anh ăn gì chưa?”

“Anh ăn rồi! Em ngồi xuống đi!”

Mình vừa ngồi xuống thì Khôi ngã người nằm xuống, gối đầu lên đùi mình. Mình vội la lên: “Khoan ngủ, anh nói rõ với em chuyện gì đã xảy ra đi, sáng nay em đến viện nghe mọi người nói mà em hoang mang quá!”

“Em có tin anh không?”

“Tất nhiên là em tin rồi!”

“Thế thì em không phải lo lắng! Anh sẽ giải quyết nhanh thôi!”

“Nhưng mà em vẫn muốn biết sự thật...”

“Ban đầu mẹ con bé mang tới cho anh một đĩa bánh Tiramisu. Anh cũng có ăn một miếng. Đến nửa đêm tự dưng bà ấy đến phòng trực gõ cửa bảo tình hình con gái có vấn đề. Anh vừa vào chưa kịp khám, con bé đã tự xé rách áo rồi chạy khắp hành lang la ầm lên, thêm cả bà mẹ cũng hô hoán khắp nơi bảo bắt gặp anh giờ trò với con gái bà ấy. Vì lỡ ăn miếng bánh Tiramisu, trong bánh có rượu vang nên khi thổi nồng độ cồn họ kết luận anh uống rượu trong lúc trực và đình chỉ công tác một tuần để chờ điều tra.”

Mình thở dài: “Em hiểu rồi! Em biết kẻ nào đứng sau vụ việc này rồi!”

“Là kẻ nào?” Khôi ngược mắt nhìn lên vẻ quan tâm.

“Là anh Nam, anh ấy... anh ấy hại anh vì...em...”

Khôi chợt cầm lấy tay mình đặt lên ngực rồi nói: “Chưa có bằng chứng thì mình chưa thể kết luận là anh ta hay một ai khác. Quả thực nếu là anh ấy thì thật tiếc, anh ta làm vậy chỉ càng chứng tỏ anh ta là kẻ thua cuộc. Em yên tâm! Mọi sự thật rồi sẽ phải phơi bày ra ánh sáng thôi, cứ tin anh! Anh sẽ không để kẻ nào ngăn cản anh với em lần nữa đâu!”

Nói xong Khôi chợt lấy hai tay kéo mình ngã nhào vào người cậu ấy và hôn mình. Hai đứa đang hôn nhau đắm đuối thì chợt:

“Hai đứa làm cái gì vậy?”

Mẹ mình đang đứng lù lù ở cửa với gương mặt thẳng thốt.

Khôi vội bật đứng dậy, gãi đầu đầy bối rối: “Cháu... cháu... chào bác...!”

Mình cũng ấp úng: “Sao... mẹ về vậy? Ai trông bố...ạ...?”

Mẹ cộc lốc: “Thằng Tuấn!”

Quay qua Khôi mẹ cất giọng lạnh lùng: “Muộn rồi! Cậu nên về đi!”

Khôi cúi đầu chào mẹ mình rồi đi ra cửa với gương mặt đầy tội nghiệp. Mình định chạy theo thì mẹ cầm lấy tay mình giữ lại. Đợi Khôi đi khuất, mẹ mình nghiêm giọng: “Cậu ta làm ra cái việc xấu xa đó mà con vẫn ngu ngốc đâm đầu vô à? Bố mà biết thì chắc học máu mà chết đó con ơi!”

Mình vùng vằng giật tay ra rồi gào lên: “Chẳng phải mẹ từng ủng hộ cậu ấy sao?”

“Đó là lúc chưa xảy ra vụ việc hôm qua!”

“Cậu ấy không bao giờ làm vậy. Cậu ấy bị gài bẫy!”

“Mấy yêu vào mù quáng rồi con ơi! Không có lửa làm sao có khói, mà nó dính vào việc như thế sớm muộn gì cũng bị đuổi việc thôi! Cuộc đời con đã sóng gió rồi đừng có đâm đầu vào mớ bong bóng đấy nữa. Bố mày nói đúng, chọn mấy đứa đẹp trai thì cả đời chỉ có sống trong lo âu pháp phòm thôi con à!”

“Mẹ chưa hiểu gì về Khôi thì đừng nói thế! Cậu ấy tốt gấp vạn lần những kẻ đàn ông ngoài kia. Dù thế nào con vẫn yêu cậu ấy!”

Mất mẹ chợt vằn lên giận dữ: “Mẹ nói rồi đấy! Bố mẹ phản đối! Mày nghĩ cho sức khỏe của bố thì mau tránh xa thằng đó ra!”

Mình tức tối đến mức nước mắt trào ra. Tự nhiên thương Khôi đến lạ. Bỗng dưng bị tất cả mọi người ghét bỏ trong phút chốc vì cái điều mà cậu ấy không làm. Điều này làm mình nhớ đến vụ việc của mình và Khánh Chi, sau khi bị đuổi học, vì bài báo sai sự thật mà mình bị cả xã hội quay lưng. Lúc đó thế giới quanh mình như sụp đổ, đã có lúc mình nghĩ đến kết thúc tất cả mọi thứ.

Mình không thể để Khôi cô đơn lúc này được. Mình vội lấy túi xách rồi chạy ào ra cửa, mặc cho mẹ khản cổ gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Kế hoạch của mình

Mình hốt hải chạy xuống tầng một tìm bóng dáng Khôi nhưng chắc là cậu ấy đã đi rồi. Mình mở điện thoại, vội vàng bấm số.

“Anh đây!”

“Anh đang ở đâu vậy?”

“Anh ở hồ...”

Chưa kịp để Khôi nói hết mình đã bảo: “Anh ở yên đấy! đợi em!”

“Chỉ có thể là chỗ đó.” Mình tự nhủ.

Cái ngày mình chia tay Quân, Khánh Chi thì bỏ đi. Khi ấy trời đất như sụp đổ quanh mình. Chính Khôi đã dẫn mình ra hồ Văn Quán và giúp mình trút bỏ

bớt nổi đau trong lòng. Minh còn nhớ như in cậu ấy từng nói rằng đó là nơi cậu ấy thường tìm đến mỗi lúc buồn.

Minh vội bắt taxi.

Đúng như mình đoán, Khôi đang ngồi trầm tư trên ghế đá. Ánh mắt buồn bã nhìn chăm chăm phía mặt nước. Nhìn đáng vẻ cô đơn ấy mình không cảm lòng được. Minh vội nhào tới ôm lấy Khôi và khóc rung rức trên vai cậu.

Khôi hơi bất ngờ: “Sao em đến đây nhanh vậy?”

Minh không đáp mà rúc đầu vào ngực Khôi, hai tay vẫn ôm chặt cậu ấy. Minh cố ngăn con nước nở, giọng đứt quãng: “Em xin lỗi! Tất cả là vì em mà anh chịu nhiều uất ức...”

Khôi vội gỡ mình ra, hai tay cậu nắm chặt vai mình, cậu nhìn sâu vào mắt mình rồi cất giọng âu yếm: “Ngốc à! Xin lỗi gì chứ? Đây là thử thách anh phải vượt qua để có được cô người yêu giỏi giang xinh đẹp như em. Anh thấy xứng đáng mà!”

Đang khóc mình cũng phải bật cười vì lời nói ngọt ngào của Khôi. Minh lại rúc vào ngực cậu ấy nũng nịu: “Anh khéo miệng như vậy là giết con gái nhà người ta đấy!”

“Em cứ làm thế là đang giết anh thì có, con gái con đũa, giữa thanh thiên bạch nhật cứ thích tiếp xúc thân thể như vậy là sao? Em đang kích thích anh đấy hả?”

Lúc này vội chạy đi, mình chưa thay đồ, chỉ kịp lấy chiếc áo len khoác nhẹ ngoài chiếc váy mỏng. Khi cúi xuống ôm lấy Khôi thì một nửa khuôn ngực trắng ngần lộ ra lấp ló qua cổ áo.

Khôi khiến mình chợt nhớ tới buổi tối nóng bỏng lần trước. Bất giác mình đỏ bừng mặt mũi, mình vội buông Khôi ra rồi đánh nhẹ cậu ta vài cái: “Anh đừng có lưu manh!”

“Em nói có lý chút đi, em dụ dỗ anh trước mà!”

Nói rồi một tay Khôi vòng qua ôm lấy eo mình, một tay nâng cằm mình lên và đặt lên môi mình một nụ hôn say đắm.

Ngon lửa dục vọng một lần nữa lại được thổi bùng lên mãnh liệt. Minh khẽ thì thầm vào tai Khôi: “Chúng ta...bỏ trốn đi anh...”

Khôi cười nhẹ, giọng cương quyết: “Phải đương đầu chứ! Nếu bỏ trốn thì khác gì anh tự nhận mình đã sai?”

“Vậy em theo anh, từ giờ anh ở đâu em sẽ ở đó! Em không chịu nổi khi không được nhìn thấy anh, dù chỉ là một giây phút...”

Khôi chợt cởi áo khoác, khoác lên người mình, kéo xéc lên cao che đi khuôn ngực gợi cảm của mình rồi nói: “Em đừng làm thế! Phận làm con em nên nghe lời bố mẹ, nhất là bố em đang bệnh nặng. Anh sẽ tìm cách giải oan cho mình, anh tin rằng khi đó bố mẹ em sẽ chấp nhận anh. Giờ này muộn lắm rồi, anh đưa em về kèo mẹ em lại lo lắng!”

Minh lắc đầu nguầy nguậy: “Em không về! Em sẽ đi cùng anh!”

Khôi hôn lên tóc mình rồi nhẹ nhàng nói: “Em ngoan đi! Em càng làm thế thì mẹ em càng nghĩ không tốt về anh! Nghe anh, mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh thôi! Em tin anh chứ?”

“Em tin!”

“Vậy nghe anh nhé!”

Minh ngoan ngoãn gật đầu.

Khôi nở nụ cười ấm áp về hài lòng. Cậu bảo mình lên xe rồi chở mình về nhà. Khôi đưa mình lên tận phòng và bấm chuông cửa. Mẹ mình xuất hiện với vẻ mặt tức giận bùm bùm. Mẹ cố dằn lại cơn giận bảo Khôi: “Cậu hãy lo giải quyết chuyện của cậu đi, xong việc rồi gặp tôi nói chuyện.”

Khôi đáp: “Vâng! Cháu hứa sẽ nhanh chóng giải quyết mọi chuyện, không để bác và Nhật Hạ phải lo lắng. Cháu xin phép!”

Ngay khi Khôi vừa đi khuất thì mẹ lôi mình xềnh xệch vào phòng. Mẹ đánh vào vai mình một cái thật mạnh rồi quát: “Con gái con đũa, không biết xấu hổ hả? Ăn mặc như vậy, đêm hôm chạy theo trai! Mày muốn làm mẹ tức chết à?”

“Cậu ấy đưa con về già mẹ đây rồi còn gì? Mẹ kiểm tra xem có xước xát sứt mẻ gì không?”

Nói rồi mình dùng dùng bỏ về phòng đóng RẦM cửa lại.

Sáng hôm sau, vừa mở cửa phòng thì mình đứng sững lại khi nhìn thấy anh Nam đang ngồi ở bàn ăn, vừa ăn sáng vừa cười nói vui vẻ với mẹ mình. Thấy mình anh nở nụ cười thật tươi: “Em dậy rồi à?”

Mẹ vội nói: “Đánh răng rửa mặt đi rồi lại ăn sáng, cậu ấy đến chờ con mấy tiếng rồi đấy! Mẹ bảo đánh thức con dậy nhưng cậu ấy muốn để con ngủ cho

thoải mái.”

Quay qua anh Nam mẹ xỏ lời: “Cháu cứ chiều thế là nó hư đấy!”

Mình lí nhí chào anh Nam rồi cau có đi đánh răng rửa mặt. Khi quay ra thấy anh Nam đang lúi húi ở bếp còn mẹ ngồi chống cằm nhìn, vẻ hài lòng hiện rõ trên khuôn mặt. Mình ngồi xuống ghế, anh Nam để ra đĩa hai cái trứng ốp lết, mấy lát bánh mì quét bơ cùng một ít rau củ quả. Mình ậm ừ cảm ơn anh rồi cặm cụi ăn mà không nói gì.

Mẹ và anh Nam tiếp tục nói chuyện vui vẻ. Chợt quay qua mình mẹ bảo: “Hôm nay hai đứa cứ đi chơi thoải mái, lát mẹ vào với bố!”

Mình la lên: “Hôm nay tới phiên con mà, mẹ nghỉ ngơi đi, tháng Tuấn để cho nó học chữ sắp thi rồi!”

“Qua mẹ nghỉ rồi, với cả không ở cùng ông ấy mẹ thấy không yên, con cứ đi chơi rồi giải quyết công việc đi. Bố cũng khoẻ lại rồi, sắp xếp mọi việc rồi vào Sài Gòn chứ cứ bỏ mặc mọi thứ cho quản lý thế không ổn đâu!”

Biết là mẹ đã sớm có chủ ý nên mình cũng không ý kiến nữa. Dù sao mình cũng đang cần nói chuyện riêng với anh Nam.

Anh Nam chở mình lên phố, tới một quán cà phê rất đẹp có view nhìn xuống hồ gươm. Mình vội hỏi ngay điều đang khiến mình khó chịu bấy lâu nay: “Anh nói thật cho em biết, có phải chính anh là người khiến Khôi bị đình chỉ công tác không?”

“Ừ! Là anh!” Anh Nam đáp một cách dứt khoát không hề dấu giếm.

Nhìn mặt mình biến sắc anh Nam cười nhẹ nói tiếp: “Chẳng phải anh đã cảnh báo với em trước rồi hay sao?”

“Anh không nghĩ làm vậy thật hèn ư?”

“Anh đã hỏi em về mối quan hệ với cậu ta ngay hôm đầu tiên anh ra đây. Tuy nhiên em đã nói dối. Em thấy em đã quang minh chính đại chưa mà đòi hỏi anh phải quân tử? Anh nói rõ để em hiểu là anh sẽ làm mọi cách để em thuộc về anh, nếu em vẫn cứng đầu anh sẽ phải dùng biện pháp mạnh!”

“Anh lấy cái xác của em để làm gì? Anh phải hiểu rằng trái tim em mãi mãi không thuộc về anh!”

“Không có gì là bất biến, mẹ anh và bố anh sống với nhau mới này sinh tình cảm. Anh tin là anh với em cũng có thể như vậy!”

Biết không thể cãi lại một người cố chấp như anh Nam mình đành im lặng gặm nhấm sự uất ức đang dâng lên ứ nghẹn. Bỗng chuông điện thoại reo. Là Khánh Chi gọi. Tự dưng trong đầu mình bật lên một suy nghĩ. Mình đứng dậy và xin phép vào nhà vệ sinh.

Mình sẽ nhờ Khánh Chi quỵn rũ anh Nam, đó là sở trường của cậu ta mà. Chỉ cần anh Nam từ bỏ tình cảm với mình là thành công. Mình nghe máy và tóm tắt mọi chuyện cho Khánh Chi rồi nói: “Cậu có sẵn lòng giúp tớ không? Lầm vào đường cùng rồi nên tớ mới phải nhờ đến cậu.”

“Tớ nợ cậu nhiều, xem đây là cơ hội để tớ trút bớt món nợ với cậu. Yên tâm tớ sẽ giúp!”

Mình cho Khánh Chi địa chỉ quán cà phê. Tầm ba mươi phút sau thì Khánh Chi xuất hiện với vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp.

Anh Nam cau mày hỏi mình: “Sao bỗng dưng em lại gọi bạn đến?”

“Không được sao?”

“Không sao!”

Anh Nam ậm ừ chào Khánh Chi rồi quay ra với ly cà phê đen. Khánh Chi quả thật rất khéo léo trong khoản tiếp cận đàn ông. Sau một vài câu đùa đẩy anh Nam cũng tiếp chuyện với cậu ấy. Điều này khiến mình loé lên chút hi vọng là kế hoạch sẽ thành công.

Tuy nhiên đây là may hay hoạ thì mình đã không lường trước được.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Giải oan

Với tài năng và uy tín của Khôi, cậu được nhiều thầy cô quý mến và bệnh nhân kính trọng. Chỉ trong mấy ngày liền tiếp nhiều thầy cô và bệnh nhân gửi đơn kêu oan cho Khôi và đề nghị cậu đi làm trở lại.

Thế theo nguyện vọng của Khôi, cơ quan điều tra đã để cậu trực tiếp đối chất lần lượt với hai mẹ con đã tố cáo cậu.

Mình được chứng kiến màn đối chất của Khôi và hai mẹ con qua clip cậu ấy gửi cho mình.

Khi đối mặt với cô gái Khôi hỏi cô ta với giọng bình tĩnh: “Cô bảo tôi có ý đồ xấu với cô, vậy cô nói rõ xem tôi đã làm gì?”

“Nhân lúc tôi ngủ anh mò vào phòng bệnh của tôi, khoá trái cửa rồi tới giường tôi, khi đó người anh nồng nặc mùi rượu. Anh...anh xé rách áo tôi, hôn tôi rồi sờ soạng định giờ trò đồi bại...”

“Lúc đó mẹ cô ở đâu?”

“Mẹ đang đi vệ sinh, anh tưởng mẹ tôi không có trong phòng nên đã làm thế!”

“Mẹ cô đi vệ sinh không bật đèn à?”

Cô gái xẵng giọng: “Làm sao tôi biết được! Anh sai thì nhận lỗi đi, bày trò đối chất này làm quái gì?”

“Cô giải thích xem làm sao tôi biết được mẹ cô không có trong phòng? Không lẽ cô ngủ vẫn bật đèn sáng trưng?”

“Không, đèn phòng tắt, nhưng có đèn hành lang rọi vào nên chắc anh thấy được giường mẹ tôi trống!”

“Lúc này cô bảo tôi khoá trái cửa thì lấy đâu ra ánh đèn từ hành lang?”

Cô gái tỏ vẻ mặt bình tĩnh: “Tại sao anh cứ hỏi tôi mãi về cái đèn vậy? Lúc đó tôi đang ngủ thì làm sao biết rõ mọi việc xung quanh?”

Khôi mỉm cười, cậu từng học môn tâm lý nên hiểu rằng con người dễ mắc sơ hở nhất lúc nóng giận hoặc sợ hãi. Đối với cô gái, cậu sẽ chọn cho cô ta nỗi khủng khiếp phải lộ ra những lời khai không nhất quán. Còn đối với bà mẹ, dọa cho bà ta sợ là cách cậu sẽ áp dụng.

Khi gặp bà mẹ Khôi sẵng giọng: “Cô biết hình phạt cho việc vu oan giá hoạ cho người đang thi hành công vụ sẽ bị xử lý như thế nào không?”

Bà mẹ đáp cứng cỏi: “Tôi có vu oan cho ai đâu mà phải biết!”

“Cháu chỉ muốn cô hiểu rõ về luật một chút, trước khi chúng ta nói chuyện tiếp. Theo điều 156, bộ luật hình sự 2015, có sửa đổi bổ sung năm 2017. Tội bịa đặt, lan truyền những điều sai sự thật nhằm xúc phạm nghiêm trọng đến nhân phẩm, danh dự của người khác sẽ bị phạt tiền lên tới năm mươi triệu đồng và có thể phạt tù lên tới ba năm đối với việc vu khống người đang thi hành công vụ. Cháu thấy cô cũng nhiều tuổi rồi, giờ mà ở tù ba năm thì còn gì nữa.”

“Tôi không vu khống, tôi chỉ nói sự thật! Cậu giờ trò xấu xa với con gái tôi, chính mắt tôi đã chứng kiến điều đó!”

Khôi nhìn thẳng vào bà mẹ với ánh mắt sắc lạnh, cậu cất giọng lạnh lùng: “Thứ nhất việc cháu có ý đồ xấu với con gái bác không có chứng cứ, tất cả chỉ dựa vào lời khai của hai mẹ con cô thì không đủ cơ sở để định tội. Thứ hai con gái cô bảo cháu xé áo con bé, nhưng cơ quan điều tra không tìm thấy dấu vân tay của cháu trên đó. Chỉ như vậy cũng đủ thấy rằng không sớm thì muộn cô và con gái cô cũng sẽ mắc tội vu khống nếu cháu khởi kiện. Nếu không muốn đi tù thì cô hãy khai rõ sự thật để lấy lại danh dự cho cháu để cháu không phải mất công làm lớn chuyện.

Bà mẹ bắt đầu tỏ ra lúng túng, ánh mắt nhìn Khôi vẻ lấm lét: “Cậu đừng có mà dọa...”

“Cháu không dọa! Luật cháu nắm rõ và sự thật thì cô hiểu rõ hơn ai hết! Cô hãy khôn ngoan suy nghĩ đi! Cháu biết ai đứng sau vụ việc này, kẻ đó mới là người thật sự muốn hãm hại cháu. Cháu không muốn cô đánh mất tiền bạc, danh dự và sự tự do của mình vì sự xúi giục của người khác!”

Lợi dụng sự nóng giận của cô gái và sự sợ hãi của bà mẹ Khôi đã rửa oan cho mình thành công. Họ đã đi tự thú với cơ quan điều tra. Nhiều người bảo cậu cần đề nghị điều tra rõ kẻ đứng sau xúi giục và nhờ pháp luật xử lý nhưng Khôi từ chối.

Khi nghe tin Khôi đã được giải oan, mình mừng phát khóc. Mình vội mở máy gọi điện cho Khôi. Đầu dây là giọng nói có vẻ mệt mỏi, xen lẫn cả tiếng ho: “Anh đây...”

“Chúc mừng anh, họ đã tự thú rồi, phải nói anh quá siêu, quá đỉnh, em tự hào về anh quá! Nhưng mà sao giọng anh lạ vậy? Anh ốm à?”

“Ừ, chắc thế, nhưng không sao đâu! Em đừng lo! Anh uống thuốc rồi, ngủ một giấc là khoẻ lại ngay!”

“Nhà anh ở đâu?”

“Anh buồn ngủ quá! Anh ngủ đã...tỉnh dậy anh sẽ tìm em...!”

Nói chưa hết câu Khôi đã tắt máy. Chắc cậu ấy mệt quá.

Mình có chút khó chịu và lo lắng. Những lúc như thế này mình chỉ muốn được chăm sóc cho cậu ấy.

Như chợt nhớ ra điều gì, mình vội mở Zalo và mở tập tin anh Nam gửi cho mình. Trong đó có đầy đủ thông tin của Khôi, kể cả nơi cậu ấy đang ở. Hoá ra cậu ấy đang ở một khu chung cư ngay gần bệnh viện. Mình vội vã đi mua một ít đồ rồi bắt taxi và đến ngay chỗ đó.

Đứng trước cửa phòng cậu ấy, mình bấm chuông, tim đập bình bịch vì hồi hộp. Khôi mở cửa phòng đón mình với gương mặt ngạc nhiên đến thẳng thốt: “Làm sao mà em biết...”

Mình cười tinh nghịch: “Muốn biết sẽ có cách thôi!”

Khôi bật cười, gương mặt còn một mõi nhưng lộ vẻ hạnh phúc: “Em vào đi!”

Nhà Khôi không rộng nhưng bố trí đẹp mắt và đặc biệt rất gọn gàng, ngăn nắp và sạch sẽ. Có khi còn gọn gàng sạch sẽ hơn nhà mình nhiều.

Mình đặt hộp cháo lên bàn, đang múc ra chiếc bát thì một vòng tay ôm trọn lấy mình từ phía sau. Khôi thì thầm: “Anh không ăn cháo đâu! Thích ăn thứ khác cơ!”

Mình quay người lại, nhón chân hôn chụt lên má cậu ấy rồi bảo: “Phần thưởng cho anh vì đã tự giải oan thành công nè!”

“Thế thôi á?”

Mình lại nhón chân lên hôn lên má còn lại: “Cái này là vì anh đã chữa bệnh cho bố em.”

“Chưa đủ.”

Mình tiếp tục nhón chân và hôn chụt lên môi cậu: “Cái này là vì anh đã chờ em bốn năm!”

Khôi nheo nheo mắt cất giọng tinh quái: “Em nghỉ em trả công như vậy là đủ sao?”

Dứt lời cậu ôm lấy mình rồi kéo cả hai cùng ngã nhào xuống chiếc ghế sofa êm ái. Khôi cất giọng gian tà: “Là em tự vào hang cọp đấy nhé!”

Môi cậu vội vã tìm môi mình, tay cậu luồn qua áo mình, không ngừng mân mê khuôn ngực mềm mại.

Hai đứa quấn lấy nhau, hôn nhau cuồng nhiệt đến mức lẫn xuống tấm thảm. Chợt thấy hơi thở của Khôi có chút khó nhọc, mình ghé tai cậu thì thầm: “Anh đang ốm đấy! Có sao không?”

Khôi vẫn không ngừng hôn lên cổ và cắn lấy vành tai mình rồi đáp với giọng dứt quãng: “Em chính là... liều thuốc hữu hiệu nhất...có chết anh cũng muốn...ăn em ngay bây giờ...”

Lửa tình đang rực cháy thì bỗng:

DING DONG!

Chuông cửa vang lên.

Khôi khẽ bảo: “Kệ đi!”

Rồi tiếp tục mở cúc áo của mình.

Chuông cửa tiếp tục vang lên lần thứ hai, thứ ba.

Mình vội bảo: “Mở cửa đi anh, nhờ đâu có việc quan trọng..”

Khôi đứng dậy chỉnh đốn lại quần áo rồi đi ra mở cửa với khuôn mặt có chút cau có. Mình cũng vội vã sửa lại váy áo rồi ngồi lên ghế.

Bỗng mình nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc: “Tớ mua cho cậu ít cháo, sợ cậu mệt quá không ăn gì.”

Mình liền đi ra cửa và kinh ngạc khi nhìn thấy Khánh Chi.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Truyền virus

Thấy mình Khánh Chi có chút bối rối nhưng lấy lại vẻ bình tĩnh rất nhanh nó nói: “Cậu cũng ở đây à? Thế thì không phải lo rồi! Tớ mới chuyển tới đây hôm qua, lúc tới có sang mượn cậu ấy ít đồ thấy cậu ấy ốm liệt giường nên sáng nay mua cho cậu ấy ít cháo.”

Khôi cất giọng có chút lạnh lùng: “Tôi có phải ốm sắp chết đâu mà phải phiền đến cậu! Lần sau tôi không nhờ thì mong cậu đừng tự ý làm!”

Thấy vậy mình vội đỡ lấy hộp cháo rồi bảo Khánh Chi: “Cảm ơn cậu, cậu đã mua thì tớ xin nhận, vào chơi đi, có nhà mới mà chả bảo với tớ cùng chia vui.”

Khánh Chi vui vẻ đi vào mặc cho vẻ mặt Khôi nhăn nhó như khi ăn phải ớt. Khôi vẫn lịch sự lấy nước và hoa quả trong tủ lạnh ra mời rồi viện cớ còn mệt cậu lên giường nằm để mặc cho mình và Khánh Chi thoải mái nói chuyện.

Khánh Chi quay ra hỏi mình: “Tớ có đang làm phiền hai cậu không?”

Mình xua tay cười cười: “Không đâu, mà cậu giỏi thế mua nhà lúc nào vậy?”

“Cũng mới thôi... không ngờ tình cờ lại là hàng xóm của Khôi.”

Mình nhỏ giọng thì thào: “Vụ cậu với anh Nam thế nào rồi?”

“Khá ổn, tớ đã rủ được anh ấy đi cà phê hai lần. Mà anh ấy cũng hấp dẫn đấy chứ? À... tất nhiên là không bằng gã đó của cậu..”

Vừa nói Khánh Chi vừa hất đầu phía phòng Khôi cười với vẻ trêu chọc. Xong Khánh Chi đứng dậy nháy mắt với mình rồi bảo: “Thôi tớ về đây! Không lại làm kỳ đà cản mũi! Cậu yên tâm, chỉ một thời gian nữa cậu sẽ không phải lo lắng về anh Nam đâu! Anh ấy sẽ nằm gọn trong tay tớ!”

Nói rồi Khánh Chi nói vọng vào chào Khôi rồi ra về, tuy nhiên không thấy giọng Khôi đáp lại.

Sau khi đóng cửa mình đi vào phòng Khôi. Cậu đang cuộn tròn trong chăn. Mình gọi khẽ nhưng Khôi không trả lời. Hay cậu ấy ngủ rồi? Mình nhẹ nhàng lại gần giường, đặt tay lên trán cậu.

Chợt Khôi cảm lấy tay mình kéo mình ngã nhào lên người cậu ấy.

Mình vội la lên: “Khoan đã, anh đang sốt đấy!”

Mình cảm nhận được thân nhiệt của Khôi khá cao và hơi thở cậu ấy không đều. Mình vội ngồi dậy rồi nói tiếp: “Anh ăn cháo rồi uống hạ sốt đi! Em sẽ ở đây, chúng ta còn nhiều thời gian mà, em không muốn vì em mà anh ốm nặng hơn đâu!”

Khôi cười nhìn mình âu yếm: “Lỗi tại em...gọi cảm quá...làm anh không tự chủ được...”

Do chăm chỉ tập Yoga và cả tập Gym, kết hợp ăn uống điều độ nên mình có vóc dáng có thể gọi là hấp dẫn với vòng một nảy nở, vòng eo nhỏ nhắn và vòng ba căng tròn. Mình luôn cố gắng ăn mặc kín đáo nhất có thể để tránh ánh mắt thèm khát của những gã đàn ông khác. Tuy nhiên đối với Khôi, mình muốn đẹp trong mắt cậu ấy nên đã cố tình chọn một chiếc áo ôm sát kết hợp chân váy ngắn khoe trọn đôi chân dài thẳng tắp.

Mình đứng dậy buộc gọn tóc rồi bảo Khôi: Em lấy cháo anh ăn nhé, ăn cháo Khánh Chi mua nha, chứ cháo em mua từ lúc này chắc nguội rồi.”

Khôi lắc đầu: “Nguội thì em hâm nóng lên, anh không ăn cháo cô ta mua đâu!”

“Sao anh có vẻ ác cảm với Khánh Chi vậy, cậu ấy có ý tốt mà!”

Khôi cười nhạt: “Tốt gì, em ngây thơ quá đó! Với những gì cô ta đã làm mà em vẫn dễ dàng tha thứ ư?”

“Em từng gần bó với cậu ấy thời gian dài, bọn em hiểu nhau hơn anh nghĩ đấy, cậu ấy thực dụng nhưng không xấu như anh nghĩ đâu! Chẳng qua hoàn cảnh khiến cậu ấy sa vào lỗi lầm...”

Khôi nhún vai: “Thôi anh không tranh cãi với em nữa, anh chỉ nhắc nhở em thế thôi chứ bạn em thì anh vẫn tôn trọng mà!”

Mình nở nụ cười hài lòng rồi đi ra bếp mặc tạp dề vào và bắt đầu hâm nóng cháo cho Khôi ăn.

Khôi cũng rời giường ra bàn ăn, ngồi chống cằm nhìn mình. Vẻ mặt lộ rõ sự thích thú. Khi mình bê bát cháo đặt trước mặt cậu ấy thì Khôi kéo mình ngồi vào lòng cậu ấy rồi nói: “Nhìn em mặc tạp dề đáng yêu quá!”

Mình gõ vào mũi cậu ta: “Anh mau ăn đi, đừng có giờ giọng câu dẫn người ta. Uống thuốc xong xuôi rồi tính tiếp!”

Khôi bật cười buột miệng ra rồi vui vẻ ăn cháo. Nhìn Khôi ăn, một sự ấm áp len dần trong trái tim mình. Mình cười tủm tỉm khiến Khôi ngạc nhiên ngó mình rồi hỏi: “Em nghĩ gì mà cười sung sướng vậy?”

“Chỉ là... em thấy... mình có vẻ giống gia đình...” Nói xong mình thoáng đỏ mặt vì thẹn thùng.

Khôi đáp tỉnh bơ: “Chỉ cần em gạt đầu thì anh rước em về ngay và luôn!”

Mình tròn tròn mắt nhìn Khôi: Anh...anh đang cầu hôn em đó hả?”

“Ừ!”

Mình la lên: “Tên điên này! Ai lại đi cầu hôn như thế!”

“Vậy em muốn như thế nào? Anh không giỏi mấy khoản lãng mạn đâu!”

Mình phụng phịu: “Anh phải tự nghĩ đi chứ!”

Thấy mặt mình có vẻ hoang mang, Khôi lại với tay kéo mình lại ôm mình vào lòng rồi nói: “Khi sức khoẻ bố em ổn định hơn thì anh sẽ bảo bố mẹ anh nói chuyện với gia đình em nhé! Dù thế nào em cũng không thoát khỏi anh được đâu!”

Mình then thùng gật đầu, trong lòng dâng lên cảm xúc vui sướng. Chợt nhớ ra một việc mình hỏi Khôi: “Vụ anh Nam hãm hại anh, sao anh không tiếp tục điều tra?”

Khôi nựng má mình rồi nói: “Anh ta có ân tình với em, anh nghĩ mình có trách nhiệm giúp em trả bót ân tình đó!”

Nghe Khôi nói vậy mình thấy rất cảm động. Mình ngẩng mặt lên ôm lấy hai má cậu rồi đặt lên bờ môi ấm nóng kia một nụ hôn ngọt ngào.

Khôi bế thốc mình lên, đưa mình vào giường.

Mặc kệ con sốt chưa dứt Khôi vẫn chiếm hữu mình một cách hết sức mạnh mẽ. Đưa mình đi từ cung bậc cảm xúc này đến cung bậc cảm xúc khác.

Lúc mình tỉnh dậy thì trời đã sáng. Lại một lần nữa cả người mình đau ê ẩm vì sự dữ dội của Khôi đêm qua.

Khôi vừa đi ra từ nhà tắm, chỉ quần chiếc khăn tắm. Thấy mình tỉnh giấc cậu tiến tới vuốt tóc mình rồi bảo: “Em cứ ngủ tiếp đi, anh làm sẵn đồ ăn sáng rồi, lúc nào em muốn ăn chỉ cần cho vào lò vi sóng làm nóng lên là được. Anh để một chìa khoá ở kia, thuộc quyền sở hữu của em đấy. Tùy ý sử dụng nhé! Anh phải đi làm đây!”

Nói xong Khôi cúi xuống hôn lên trán mình.

Mình lí nhí: “Anh hết ốm rồi ư?”

Khôi cười vẻ trêu chọc: “Nhờ em cả đấy, em khiến anh đồ mồ hôi suốt đêm qua, chính vì thế mà hết ốm luôn. Em là liều thuốc hữu hiệu nhất!”

Mình phụng phịu: “Bao nhiêu virus anh truyền hết cho em rồi còn gì?”

Khôi ghé sát mình thì thầm: “Còn truyền nhiều con khác nữa cơ!”

Mình đỏ mặt đánh vào tay, chân đá vào bụng cậu ta khiến chiếc khăn tắm bung ra. Cả cơ thể của Khôi lộ ra trước mắt. Mình kêu Á lên rồi lấy chăn trùm kín.

Giọng Khôi vang lên đầy dụ hoặc: “Em lại muốn anh truyền thêm virus à?”

Mình giữ chặt chăn che kín cả người không cho Khôi gỡ ra. Mình la lên: “Anh đi làm đi, muộn bây giờ!”

“Anh đang suy nghĩ xem có nên xin nghỉ buổi sáng không?”

“Tên biến thái!”

Không nghe tiếng đáp lại, mình từ từ mở chăn ngó ra rồi ngáp ngừng hỏi: “Anh đi rồi hả? Anh... Ừm...”

Môi mình bị môi cậu ta chiếm lấy, Khôi giật tung chiếc chăn, ném nó xuống sàn nhà. Tay cậu lại nghịch ngợm khắp cơ thể mình khiến mình đang mệt rồi nhưng cũng không tránh khỏi sự rung động. Khôi thì thầm: “Em cũng không muốn anh đi làm đúng không?”

“Ừm...”

“Anh biết mà...”

Một lần nữa cơ thể hai đứa lại gắn chặt với nhau. Sự mạnh mẽ của cậu ấy khiến mình chìm đắm trong những xúc cảm ngọt ngào, mãnh liệt và thoả mãn tột cùng.

Lần này thì mình thật sự mệt đến mức xong việc là lăn ra ngủ mặc kệ mọi sự đòi.

Khi tỉnh dậy thì Khôi đã đi làm. Nhìn chiếc chìa khoá đặt trên bàn tự nhiên thấy một niềm hạnh phúc đang lan toả tâm hồn mình.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Nghi ngờ

Chuyện của mình và Khôi diễn ra tốt đẹp cho đến một ngày, bé quản lý thông báo trung tâm của mình xảy ra một số vấn đề nên mình phải vào Sài Gòn gấp. Gần nhau chưa được bao lâu đã phải xa nhau nên cả hai đều bịn rịn. Mình hứa sẽ giải quyết nhanh chóng mọi việc rồi ra sớm, tuy nhiên sự việc nghiêm trọng hơn mình tưởng nên mình phải ở lại Sài Gòn ba tuần lễ.

Mặc dù tới nào hai đứa cũng nói chuyện Video nhưng cũng không giảm được sự nhớ nhung đang thiêu đốt tâm trí mình.

May mà cuối cùng mọi việc cũng xử lý xong, sáng mai là mình đã có thể lên máy bay ra Hà Nội và sà vào lòng cậu ấy.

Vừa ăn tối xong là mình bật video call gọi ngay cho Khôi. Mới nói được vài câu chợt mình nhìn thấy có một thứ bất thường trên ghế salon phía sau lưng Khôi. Đó là một vật thể lạ màu đỏ và có ren. Trái tim mình đập mạnh trong lồng ngực, chỉ mong là mình nhìn nhầm. Mặc dù Khôi vẫn nói lời ngọt ngào với mình nhưng chỉ nói chuyện được mười phút thì cậu bảo phải làm báo cáo cho cuộc họp ngày mai nên không nói chuyện lâu như mọi ngày được. Cậu tắt máy nhanh đến mức mình còn chưa kịp thông báo tin là ngày mai mình ra Hà Nội.

Bỗng nhiên một cảm giác khó chịu xâm chiếm. Việc cậu ấy bỗng nhiên tắt máy đột ngột làm mình nhớ đến chuyện của mình và Quân lúc trước. Chợt nhớ tới vật thể lạ kia, mình vội mở máy và phóng to bức ảnh chụp màn hình lúc này.

Mình suýt đánh rơi điện thoại khi nhận ra vật thể lạ đó chính là một chiếc áo ngực của phụ nữ và nó chắc chắn không phải của mình. Âm ảnh về việc bị phản bội lần nữa khiến mình loạng choạng suýt ngã, hai mắt mờ đi và trái tim như có ai đang bóp nghẹt.

Ngồi trên ghế một lúc mình cũng lấy lại được bình tĩnh để suy nghĩ sáng suốt. Khôi không phải là người như vậy. Cậu ấy đã chờ mình suốt bốn năm trời, vì mình cậu sẵn sàng vứt bỏ cả kỳ thi quan trọng. Hai đứa cũng đã vượt qua biết bao khó khăn mới đến được với nhau. Cậu ấy nhất định không phải là hạng người lòi gái về nhà khi xa người yêu. Chắc chắn có uẩn khúc gì ở đây. Mình có nên hỏi thẳng cậu ấy không?

Suy nghĩ một lúc mình quyết định phải âm thầm tìm hiểu. Với kinh nghiệm của một người từng bị phản bội, mình không thể dễ dàng bỏ qua như vậy nhưng cũng không thể rút dây động rừng. Ngày mai là mình ra Hà Nội rồi, nhất định mình phải làm rõ chuyện này.

Bố hiện sức khoẻ ổn định nên cả bố và mẹ đã về quê. Gần tháng nay mình ở Sài Gòn nên căn hộ mình thuê cũng đã trả lại cho chủ.

Đáp xuống sân bay, mình chủ động bắt taxi về nhà Khôi. Đứng trước cửa phòng mình khá lưỡng lự. Giờ này chắc Khôi vẫn đang đi làm, mình có chìa khoá, mình có nên vào nhà kiểm tra xem có gì đó đáng nghi không? Nhưng làm thế có nên không nhỉ? Mình có xấu tính quá không?

Đang vò đầu bứt tai thì chợt: “Nhật Hạ! Cậu ra lúc nào vậy?”

Khánh Chi đang nở nụ cười tươi rói từ từ bước tới. Nó vui vẻ nói: “Khôi không ở nhà đâu, vào nhà tớ chơi đi!”

Mình gật đầu theo chân Khánh Chi vào nhà. Căn hộ của Khánh Chi thiết kế khá đẹp tuy nhiên bên trong chưa có đồ đạc gì nhiều. Những vật dụng thiết yếu như ti vi, tủ lạnh, máy giặt, điều hoà đều chưa có. Mình ngồi xuống ghế rồi bảo: “Khi nào cậu định đưa ku Bon ra ở cùng?”

Khánh Chi có chút bối rối, nó cười gượng: “Chắc phải một thời gian nữa, đợi tớ ổn định hơn đã...”

Chợt mình sững người khi Khánh Chi rót nước. Nó mặc một chiếc váy cổ rộng nên lúc cúi xuống để lộ khuôn ngực vô cùng gợi cảm ẩn sau một chiếc áo ngực màu đỏ có ren.

Một cảm giác khó chịu chạy dọc sống lưng. Cái màu đỏ kia đập vào mắt thật kinh khủng. Thấy ánh nhìn của mình Khánh Chi vội ngời thẳng dậy rồi nói: “Bảo với cậu một tin vui, anh Nam với mình tiến thêm một bước rồi đấy. Bọn mình đã đi xem phim hai lần, anh ấy còn tặng quà cho mình nữa đó!”

Nghe Khánh Chi nói vậy mình chợt nhớ ra vụ việc về anh Nam. Dạo này anh Nam không còn làm phiền mình nữa, có vẻ anh đã chấp nhận bỏ cuộc. Sự thay đổi này có công lớn là nhờ Khánh Chi.

Mình tự trấn an bản thân rằng tất cả chỉ là một sự hiểu nhầm. Khôi nhất định sẽ không phản bội mình và Khánh Chi nhất định không thể táng tận lương tâm đến mức hai lần cướp người yêu của mình như vậy. Mình lấy lại được sự bình tĩnh và tự tin trong phút chốc.

Vừa lúc đấy Khôi nhắn tin tới:

“Anh hoàn thành báo cáo rồi! Khi nào em ra Hà Nội vậy? Nhớ em quá đi!”

Mình cười tủm tỉm nhắn lại: “Hẹn anh trưa nay!”

Mình gửi kèm một nụ hôn rồi cắt máy quay ra tiếp tục câu chuyện với Khánh Chi. Lúc đó điện thoại Khánh Chi cũng reo, nó chỉ vào màn hình, nháy mắt với mình: “Là anh ấy! Đợi tớ lát nhé!”

Khánh Chi cầm điện thoại đi ra ban công nói chuyện tầm năm phút thì đi vào. Nó nở nụ cười tươi rói: “Anh Nam bảo tối nay muốn mời cậu và Khôi ăn tối!”

“Mời tớ và Khôi ư?”

“Đúng vậy! Anh ấy bảo muốn tạ lỗi với Khôi!”

Mình rất muốn làm lành với anh Nam. Mình thực sự quý anh và không muốn đánh mất tình bạn với anh ấy. Một niềm vui len lỏi trong tâm hồn khi nghe Khánh Chi nói vậy. Mình vui vẻ đáp: “Để lát nữa tớ bảo với Khôi đã!”

Mình cáo từ Khánh Chi và đi qua căn hộ của Khôi. Nhìn một vòng khắp các phòng nhưng không thấy có điều gì khả nghi mình thở phào nhẹ nhõm. Mình sẽ tạo cho cậu ấy một điều bất ngờ. Mình đi chợ rồi nấu một bữa ăn thịnh soạn cho cậu ấy.

Xong xuôi mình nằm lăn ra ghế Sofa nghịch điện thoại chờ Khôi về. Do đi đường khá mệt tối qua lại mất ngủ nên mình ngủ quên lúc nào không hay. Khi tỉnh dậy ngó đồng hồ thì lúc này đã gần ba giờ chiều. Khôi vẫn chưa về, mình vội gọi điện cho cậu ấy nhưng chỉ nghe tiếng chuông mà không có người bắt máy.

Mình tin rằng khi đọc tin nhắn lúc sáng Khôi phải biết được mình đã đang ở nhà cậu ấy chứ. Buổi trưa cậu ấy được nghỉ cơ mà, từ viện về nhà cũng chỉ mất mười phút. Tại sao cậu ấy không về nhà, tại sao cậu ấy lại dửng dưng với mình như thế!

Mình ăn cơm trong uất ức, không hiểu sao tự dưng nước mắt lại rơi lã chã chan đầy bát cơm.

Dọn dẹp xong xuôi, mình định tới chỗ trọ của em trai tá túc. Khi vừa mở cửa phòng thì Khôi bất thành linh xuất hiện. Khôi vội bế bổng mình, ném lên vai mặc mình dấy dựa đòi xuống. Khôi vừa đi vào trong vừa nói: “Em định đi đâu! Muốn trốn anh hả?”

Khôi đẩy mình xuống ghế rồi sà ngay xuống hôn mình ngẫu nhiên. Mình tiếp tục dựa ròi đá vào bụng cậu, hét lên: “Anh làm cái gì vậy? Ngạt chết người ta bây giờ?”

Khôi hơi sững lại: “Sao bỗng dưng em phản ứng gay gắt vậy! Anh nhớ em muốn chết mà sao em nỡ hất húi anh thế?”

Mình tức tối: “Nói dối! Nhớ mà để người ta chờ trưa giờ, uống bao công sức nấu biết bao nhiêu món!”

Khôi gỡ gỡ đầu phân trần: “Anh xin lỗi, tại có ca cấp cứu, là người nhà giám đốc bệnh viện nên tình thế nguy cấp. Xong việc là anh về với em ngay lập tức!”

“Có thật không?”

“Từ khi nào mà em lại nhìn anh với ánh mắt dò xét thiếu tin tưởng như vậy?”

“Em...”

Tại sao tâm trạng mình lại tồi tệ thế này. Một sự uất ức buồn tủi dâng lên ứ nghẹn. Bóng đen quá khứ tràn về khiến mình trở nên vô cùng nhạy cảm với sự phản bội và cảm giác bị bỏ rơi. Tự dưng mình thấy sợ khi cậu ấy chạm vào người.

Thấy mình co rúm người Khôi ngồi xuống nắm lấy tay mình lo lắng nói: “Tại sao em lại đề phòng anh như thế? Anh đã làm điều gì khiến em phải suy nghĩ hay sao?”

Mình rút tay lại bối rối: “Em...Em...Anh cho em trấn tĩnh một chút được không?”

Khôi buồn bã đi vào phòng thay quần áo.

Vừa lúc đấy thì Khánh Chi nhắn tin tới nhắc mình cuộc hẹn với anh Nam tối nay. Lúc này ra ngoài thay đổi tâm trạng là ý hay. Mình phải cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc, mới gặp lại nhau mà cảm giác nặng nề như vậy đúng là không tốt.

Mình nói to để Khôi nghe thấy: “Anh Nam muốn xin lỗi anh, anh ấy và Khánh Chi mời chúng ta đi ăn tối đấy! Anh nghĩ sao?”

Khôi lộ đầu ra: “Anh ta và Khánh Chi mời chúng ta ăn tối? Bọn họ có âm mưu gì mới à?”

“Sao anh cứ nghĩ xấu cho người ta vậy? Họ có ý tốt mà!”

“Em muốn đi sao?”

“Đúng vậy!”

“Thì đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Đánh mất niềm tin

Hai đứa mình đến địa điểm mà anh Nam và Khánh Chi hẹn thì đã thấy hai người có mặt. Đó là một nhà hàng kiểu Pháp vô cùng sang trọng. Anh Nam thích đồ tây nên mình không lạ khi anh chọn nơi này.

Hôm nay Khánh Chi trông vô cùng quyến rũ trong chiếc váy hai dây trễ nải ôm sát cơ thể, khe ngực lộ rõ trông rất gợi cảm. Màu đỏ của chiếc váy khiến mình có chút khó chịu. Tuy nhiên nó làm cậu ấy thêm phần rực rỡ.

Trái ngược với Khánh Chi, hôm nay tâm trạng mình không được tốt nên mình không chú trọng ăn mặc. Mình chỉ trang điểm qua loa và mặc một chiếc sơ mi hoa cùng chân váy.

Anh Nam xởi lởi: “Xin chào! Hai người ngồi đi!”

Mình nở nụ cười chào anh Nam và Khánh Chi. Khôi chỉ khẽ gật đầu rồi ngồi xuống. Ngay lúc đó thức ăn được dọn ra vô cùng thịnh soạn.

Anh Nam lấy ra một chai rượu ngoại rót vào ly của Khôi và của anh ấy xong anh nói: “Mời cậu một ly, coi như tạ lỗi với cậu!”

Khánh Chi cũng lấy chai rượu rót vào ly của mình và cậu ấy rồi tiếp: “Tớ cũng mời cậu để cảm ơn cậu!”

“Thôi đừng câu nệ nữa tất cả cùng uống đi!” Khôi bảo.

Cả bốn cùng đứng dậy nâng ly và uống sạch. Xong xuôi anh Nam chỉ các món ăn vui vẻ nói: “Xin mời!”

Đang dùng bữa bỗng anh Nam lên tiếng: “Hai người vẫn ổn chứ?”

Mình và Khôi ngẩng lên nhìn anh. Khôi nhíu mày: “Ý anh là sao?”

Anh Nam cười cười: “Anh không có ý gì đâu? Tại thấy sắc mặt Nhật Hạ không tốt lắm!”

Mình vội xua tay: “Hôm nay em không được khoẻ nên thế thôi, bọn em vẫn ổn ạ!”

Khôi đưa tay sờ trán mình: “Em không khoẻ sao?”

Mình bất giác gạt tay Khôi ra trong vô thức. Nhìn thấy anh Nam và Khánh Chi có vẻ kinh ngạc vì hành động có phần lạnh lùng vừa rồi mình cười gượng, vờ lảng sang chuyện khác: “Chuyện của hai người sao rồi, thành đôi là chứng tỏ em cũng mát tay đấy chứ?”

Khánh Chi cười khúc khích: “Tớ không nghĩ là cậu bỗng chốc trở thành bà mối của tớ đâu...”

Cô nàng hươu chân múa tay có vẻ phần khích quá nên làm ly rượu trên bàn đổ xuống quần Khôi, Khánh Chi vội vàng lao tới chỗ Khôi, vớ khăn giấy cúi xuống vừa rồi rít xin lỗi vừa lau mà quên đi rằng đó là nơi nhạy cảm của cậu ấy. Bộ ngực đồ sộ của cậu ấy cứ nhảy múa trước mắt Khôi khiến mình thấy thật nóng mắt.

Khôi đứng phắt dậy, gạt tay Khánh Chi ra rồi lau bàu: “Mọi người cứ tự nhiên, tôi vào nhà vệ sinh, xin phép!”

Sau tình huống vừa rồi ai nấy đều bối rối. Khánh Chi chợt thẹn thùng nói: “Xin phép em vào nhà vệ sinh một lát!”

Chỉ còn lại mình và anh Nam, anh cũng ly rượu vào ly mình rồi bảo: “Trông em mệt mỏi quá! Có điều gì lo lắng sao? Lúc trước có vấn đề gì em đều tâm sự với anh mà, anh rất mong em có thể chia sẻ với anh!”

Quả thật lúc trước mình luôn tin tưởng và thoải mái tâm sự với anh Nam, nhưng bây giờ trước mặt anh mình có chút áy náy. Mình cầm ly rượu đưa lên miệng nhấp một ngụm rồi cười buồn: “Tại em là đứa nhạy cảm hay suy nghĩ nên dễ buồn dễ suy diễn, May cho anh là thoát khỏi một đứa như em đấy.”

Anh Nam nở một nụ cười bí ẩn: “Anh hiểu em mà!”

Anh lại rót thêm hai ly đầy rồi nói: “Uống đi, cho quên hết sầu muộn!”

Mình ực một ngụm hết sạch. Khi có chút hơi men ngà ngà mình cau có bảo với anh Nam: “Sao đi vệ sinh vẫn phải rủ nhau nhỉ? Làm cái gì mà lâu thế không biết!”

“Kệ họ! Mình uống tiếp đi em!”

Hai anh em lại làm tù tù thêm mấy ly.

Sẵn sự nghi ngờ nay lại kết hợp thêm hơi men mình bắt đầu tưởng tượng ra những hình ảnh xấu xa của hai người họ. Máu nóng dồn lên não làm mặt mình đỏ bừng bừng, mình loạng choạng đứng dậy chỉ tay hướng nhà vệ sinh gào lên: “RA NGAY! TÔI BẢO CÁC NGƯỜI MAU RA ĐÂY NGAY!”

Sao bỗng dưng cái trần nhà cứ quay tròn thế nhỉ, đầu lại đau nữa chứ. Có cái gì đó đang dâng lên cổ và muốn trào ra. Khó chịu quá...!

Anh Nam vội lao tới đỡ lấy mình. Hai tay anh ôm chặt lấy cơ thể mình.

Vừa lúc đó thì: “BUÔNG CÔ ẤY RA!”

Khôi đứng đung lao tới giật lấy mình từ tay anh Nam. Lực kéo mạnh khiến cái thứ trong cổ họng mình trào ra và cái áo sơ mi của Khôi hững hờ.

Khôi đổi mình sang tay khác để mặt mình không gục vào cái đồng hồ nhảy mình vừa nôn ra. Người mình mềm oặt trong tay Khôi. Bên tai chỉ nghe loảng thoảng cậu ấy đang quát anh Nam tại sao để mình uống nhiều như vậy.

Một lát sau là Khôi bế bồng mình ra xe đặt mình nằm xuống ghế sau rồi mình lịm đi, không biết gì nữa.

Nghe thấy tiếng mở cửa mình lơ mơ tỉnh. Bụng mình lại khó chịu quá. Mình lại phun ra, lần này thì cả áo quần Khôi và áo váy mình đều ngập ngụa trong cái thứ mình vừa nôn. Mình cảm giác đỡ khó chịu hơn chút nhưng mọi thứ vẫn mờ ảo lắm. Bên tai nghe thấy tiếng nước, hình như đây là nhà tắm. Không lẽ cậu ta định tắm cho mình.

Khôi đang mở cúc áo mình. Tay mình giữ chặt tay cậu ấy không cho Khôi mở tiếp.

Khôi gỡ tay mình ra rồi nói: “Có phải anh chưa thấy bao giờ đâu mà còn ngại ngần, em định ngủ với cái mùi chua lôm này hả?”

Thực sự là mình cũng không còn đủ sức để ngăn cậu ấy. Chỉ một lát là cơ thể mình không còn gì che chắn. Khôi bế mình đặt vào bồn tắm.

Cậu ấy nhẹ nhàng kỳ cọ xoa xà bông khắp cơ thể mình. Tay cậu nắn nắn nơi ngực mình một chút, tuy nhiên nhanh chóng rời khỏi để lấy vòi sen. Lát sau từng dòng nước ấm đổ xuống thật dễ chịu.

Tắm rửa xong xuôi thì cậu lấy đồ trong vali mặc vào cho mình. Mình mệt đến mức kệ cậu ta muốn làm gì thì làm. Khi đã được đặt lên giường với chăn ấm nệm êm thì mình lăn ra ngủ khò.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tuy đầu vẫn còn đau chút xíu nhưng có vẻ hơi men đã tan. Một cánh tay đang ôm lấy eo mình, và mình đang gối đầu vào cánh tay còn lại của cậu ấy.

Khôi khẽ cựa mình rồi cất giọng vẫn còn ngái ngủ: “Em còn mệt không?”

Mình còn chưa trả lời thì có cảm giác ẩm ướt và nóng nóng nơi cổ. Thì ra Khôi vừa đặt một nụ hôn lên cổ mình. Cái tay đang đặt ở eo mình bỗng rời vị trí, luồn qua áo và tiến đến bầu ngực mình rồi bắt đầu mân mê đầy khao khát. Khôi thì thào: “Em có biết hôm qua em khiến anh khổ nỗi nào không? Sáng nay em phải bù đắp đấy!”

“Khốn khổ gì chứ?”

“Phơi bày cả cơ thể dục đồ người ta rồi lăn ra ngủ báo hại người ta chỉ còn cách vào nhà vệ sinh mà tự xử.”

Ba chữ nhà vệ sinh bỗng khiến mình giật thót. Mình đẩy tay Khôi ra rồi ngồi bật dậy. Mình nhìn thẳng mắt Khôi run run nói: “Tại sao anh với cô ta đi vệ sinh lâu như vậy?”

Khôi tròn mắt: “Cô ta nào? Em đang nói linh tinh gì thế?”

“Là Khánh Chi chứ còn cô nào? Cô ta giả vờ làm đổ rượu lên quần anh để ra dấu đúng không? Hai người làm gì trong nhà vệ sinh mà mãi mới chịu ra?”

Mặt Khôi nghệt ra, bỗng cậu đập bốp tay giữa trán rồi cười rũ rượi. Cười xong Khôi nói: “Biết ngay là không phải tự dưng mà cặp đôi đó mời chúng ta ăn tối, em lại bị họ nhồi nhét suy nghĩ vớ vẩn gì vào đầu rồi? Tối qua lúc đi vệ sinh thì nhận được cuộc gọi của giám đốc nên nghe máy, vụ việc có chút phức tạp nên trao đổi hơi lâu, đi ra thì em đã say bết nê. Đã thế anh Nam gì đó của em còn mượn cơ em say để mà động chạm em đó. Anh định tha cho hắn ta nhưng với cái kiểu lại bày trò mèo như này không thể để yên được!”

“Anh đừng có lấy giám đốc ra làm cái cớ nữa, trưa qua cũng giám đốc, tối qua cũng giám đốc.”

“Sao bỗng dưng em lại gắt lên vậy? Từ hôm qua đến giờ em cứ khó chịu và không ngừng công kích anh? Em nói rõ cho anh xem tại sao lại như thế?”

Mình vội tay lấy điện thoại rồi mở bức ảnh chụp chiếc áo ngực tối hôm trước đưa Khôi xem, mình đánh giọng: “Đây là cái gì?”

Khôi nhìn sững bức ảnh một lúc rồi bối rối nói: “Cái này là của bạn em...”

Một cái gì đó như vỡ ra trong lồng ngực. Khôi tự công nhận ư?

Khôi bối rối tiếp: “Không như em nghĩ đâu! Cô ta bê chậu đồ sang bảo là chưa kịp mua máy giặt nên nhờ giặt hộ mấy bộ quần áo. Giặt xong cô ta mang đồ về nhưng không hiểu sao cái thứ đó lại rơi trên ghế. Lúc nói chuyện với em xong thì cô ta mới xuất hiện vớ lấy cái đó mang về bảo là vô ý làm rơi!”

Mình cười nhạt: “Anh bịa lý do giỏi quá!”

“Không tin em hỏi cô ta xem!”

“Thân đến mức mua cháo, giặt đồ, đến cả đi vệ sinh cũng đi chung mới chịu, chán em thì anh cứ nói huych toẹt ra đi, đừng giờ trò lừa dối khôn nạn đó nữa!”

“Anh đâu có lừa dối em! Em không tin anh ư?”

Ám ảnh quá khứ một lần nữa xuất hiện. Cái cảm giác phát hiện ra Quân cầm súng mình lại trời đây nó khiến mình cảm thấy phần nộ khủng khiếp, đầu óc mụ mị cả đi. Mình gào lên: “ĐỒ TÔI! ANH LÀ ĐỒ TÔI!”

Khôi lao tới ôm chầm lấy mình nhưng bị mình cắn vào vai rồi vùng ra.

Khôi sững sờ nhìn mình, cậu cất giọng có chút tức giận: “Em bị làm sao vậy? Điều quan trọng trong một mối quan hệ là phải tin tưởng, sao chưa gì em đã sồn sồn lên thế! Tất cả đều do hấn ta, hấn ta đã nhồi nhét cái gì vào đầu em rồi?”

“Anh Nam không nói cái gì cả, anh đừng có việc gì cũng đổ lỗi cho anh Nam!”

“Em còn bệnh hấn? Hôm qua anh không xuất hiện kịp thì hấn đã bế em lên giường với hấn rồi!”

“Đầu óc anh lúc nào cũng chỉ nghĩ tới chuyện đó! Người ta bảo đàn ông nghĩ bằng thân dưới quả thật không sai!”

Khôi giận tím mặt, cậu cất giọng đã không còn bình tĩnh: “Em nói cái gì? Anh cho em phát ngôn lại!”

“Phụ nữ chúng tôi chỉ để thỏa mãn bản năng cho cánh đàn ông các anh thôi chứ gì? Miếng mồi ngon trước mắt thì chả có thằng nào ngu ngốc từ chối cả đúng không?”

“Em bị điên rồi!”

“Tôi điên đấy, điên nên mới đi yêu các người, các người chơi với nhau kiểu gì bản chất cũng tương đồng. Gu gái cũng tương đồng quá ha!”

Khôi giận đến run người, cậu gằn giọng: “Em nên thôi đi! Đừng có so sánh anh với bất kỳ ai! Anh cứ tưởng em là cô gái biết suy nghĩ, không ngờ em lại nông cạn như thế!”

Nước mắt mình rơi lã chã, mình hét lên: “Em nông cạn đấy! Giờ anh mới phát hiện ra anh ngộ nhận cảm xúc đối với em đúng không?”

Chưa kịp để Khôi phản ứng mình đã vớ lấy vali và lao ra khỏi nhà. Chắc Khôi cũng đang giận mình lắm nên cậu ta cũng không thèm giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thiên thần nhỏ và Ác Quỷ

Kéo vali ra đường rồi mình bắt đầu lo lắng, biết đi đâu bây giờ. Thăng Tuấn ở trọ cùng bạn, mình đến đây e cũng bất tiện.

Mình vội mở điện thoại gọi cho bà chủ nhà cũ, may quá! Phòng trọ cũ vẫn chưa có ai thuê. Bà chủ cũng vui vẻ đồng ý cho mình thuê tiếp.

Sau khi nhận chìa khoá, mình lếch thếch trở về phòng. Vừa thả mình xuống chiếc ghế salon êm ái thì mình ngồi bật dậy. Ký ức về phút giây cuồng nhiệt và ngọt ngào ngay tại chiếc ghế này trôi về khiến tâm trạng mình càng thêm rối bời, tức giận có, uất ức có, tủi hờn có, xen lẫn cả sự tiếc nuối và lo sợ.

Mình cố gắng hít thở sâu lấy lại bình tĩnh và xâu chuỗi lại tất cả mọi việc. Những nghi ngờ của mình không hẳn là vô căn cứ nhưng lời giải thích của Khôi cũng không phải bất hợp lý.

Mình hiểu rất rõ về Khánh Chi, đàn ông đã lọt vào mắt Khánh Chi thì khó mà thoát được sự quyến rũ của cô nàng. Mình cũng từng rất tin tưởng Quân, tự gạt bỏ những nghi ngờ để rồi nhận quả đắng. Chính vì vậy mình không cho phép bản thân phải ê chề rơi vào tình huống đấy lần nữa.

Tuy nhiên, lúc này bình tĩnh lại mình có chút hoang mang, phải chăng vì tổn thương trong quá khứ mà mình đã làm quá mọi chuyện. Theo những gì mình hiểu về Khôi thì cậu ấy thẳng thắn và rất chân thật. Cậu ấy đối với mình cũng rất chân thành. Mình có đang quá đáng với cậu ấy không?

Mình mở điện thoại, hi vọng có cuộc gọi nhờ, hoặc tin nhắn của Khôi nhưng thất vọng khi điều mong chờ của mình không tới. Cũng đúng thôi, Khôi không phải là người dễ xuống nước. Cái tôi của cậu ấy cũng lớn không kém gì mình.

Chuông điện thoại bỗng reo, mình hồi hộp đến mức đánh rơi cả điện thoại. Nhưng đó không phải cuộc gọi của Khôi mà là của mẹ. Mình hỏi han tình hình sức khoẻ của bố và an tâm khi bố vẫn khoẻ. Mẹ chợt hỏi: “Thế chuyện yêu đương thế nào rồi? Quyết sớm đi, khi bố còn ổn, mong ước lớn nhất của bố bây giờ là được dự đám cưới của con đấy! Chẳng Khôi cũng được, dù sao chuyện kia là do cậu ta bị oan. Nếu đã chọn nó thì khăn trương dẫn về quê ra mắt sớm đi nhé!”

“Kia mẹ! Có phải mình con quyết định được đâu?”

“Sao không quyết định được? Con phải ở cửa trên chứ, không lẽ con không chủ động được trong mối quan hệ của hai đứa sao?”

“Chuyện cưới xin có phải đơn giản đâu mẹ!”

“Mẹ tưởng cậu ta mê con lắm mà, con mà mở lời thì cậu ta phải mừng quá ý chứ! Hay là...”

“Sao hả mẹ?”

“Mẹ hỏi thật! Hai đứa đã vượt quá giới hạn chưa?”

Mình bối rối và có chút khó chịu: “Sao bỗng dưng mẹ lại hỏi vậy?”

Giọng mẹ chợt tỏ ra nghiêm trọng: “Mẹ nói con nghe, bản chất đàn ông luôn có máu chinh phục. Phụ nữ mà dễ dãi nó sẽ mau chán. Một khi nó mà chán thì mình không thể chiếm thế thượng phong được nữa. Con phải khi xa khi gần và tuyệt đối đừng để vượt quá giới hạn. Nếu giữ được đến đêm tân hôn thì sau này nó sẽ rất tôn trọng mình!

Sự khó chịu càng ngày càng phình to, mình vội nói: “Con có chút việc đột xuất, nói chuyện sau mẹ nhé!”

Mình tắt máy rồi mệt mỏi thả mình xuống giường.

Lời nói của mẹ cứ vang bên tai khiến mình thêm lo sợ. Phải chăng Khôi đã chán mình và cậu ấy tìm thấy sự mới mẻ nơi Khánh Chi. Dù sao cậu ta cũng là đàn ông nên không dễ tránh khỏi sự cả thèm chóng chán.

Suốt cả ngày hôm đó, mình ra ra vào vào như người mất hồn, mắt nhìn điện thoại liên tục nhưng Khôi không hề chủ động liên lạc với mình. Do ăn uống cho qua bữa nên đến tối thì người mình như thể không còn chút sức lực. Không thể bỏ bê bản thân được, mình mở Grab food, đặt món cơm cá kho tộ yêu thích. Chỉ mười lăm phút sau là cơm được giao đến. Vừa mở hộp cơm thì bỗng dưng con buồn nôn ập tới. Mình vội chạy vào nhà vệ sinh nôn ầm ĩ.

Lát sau đi ra, vừa ngửi thấy mùi cá thì mình lại bóp miệng chạy tiếp vào nhà vệ sinh. Và thế là hộp cơm chưa kịp ăn đã phải nằm trong thùng rác.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, mình bật bếp cho dầu vào chảo định làm hai quả trứng ốp lết. Tuy nhiên ngay khi dầu vừa sôi thì có cái gì đó lại dòn tới hòng và như muốn ọc ra ngoài.

Gò lưng nôn xong thì mình là đi vì mệt. Nhìn khuôn mặt xanh xao trong gương, mình có chút ngỡ ngàng. Nhẩm tính lại ngày tháng thì nhận ra rằng đã quá ngày đèn đỏ khá lâu nhưng mình vẫn chưa có điều kiện. Mình chạy đi mua que thử với tâm trạng vừa hồi hộp vừa lo lắng. Và rồi khi nhìn thấy hai vạch hẳn rõ mình bắt đầu hoang mang tột độ. Vậy là mình đã có em bé, chẳng biết là nên vui hay nên buồn, biết nói với Khôi thế nào đây?

Mình ra ghé ngồi thẩn thờ một lúc, tự nhiên một niềm hạnh phúc đang len lỏi trong tâm hồn và dần lớn lên. Dù sao đứa bé này cũng được đúc kết từ tình yêu, tự dưng có một đứa bé giống Khôi như đúc chạy nhảy xung quanh xem chừng thật thú vị. Khung cảnh gia đình ba người cười đùa vui vẻ tự dưng tràn ngập trong tâm trí mình, bất giác mình sờ tay lên bụng và nở nụ cười.

Sau khi đến phòng khám kiểm tra, mình được thông báo cái thai đã được sáu tuần tuổi.

Cầm bức ảnh siêu âm, nhìn cái chấm nhỏ xíu trong tử cung tự nhiên thấy hạnh phúc khó tả. Mình quyết định rồi, tối nay mình sẽ mang ảnh siêu âm đến gặp Khôi và làm hoà. Hi vọng Khôi cũng sẽ thấy hạnh phúc như mình.

Về tới nhà, đang nằm mơ mộng biết bao viễn cảnh tươi đẹp thì chuông điện thoại reo. Là anh Nam gọi, đã từ lâu anh ấy không liên lạc với mình, không hiểu sao tự dưng hôm nay lại gọi tới.

“Dạ! Em nghe!”

“Tối nay em rảnh không? Anh quen một bà chủ trung tâm làm đẹp có tiếng, chị ấy đang muốn chuyển nhượng lại trung tâm. Nếu quan tâm thì tối nay anh em mình đi gặp chị ấy!”

“Tối nay à?”

“Ừ! Chị ấy chỉ rảnh buổi tối thôi, không lẽ tối nay em có kế hoạch đi chơi với người yêu rồi hả?”

“Dạ... có chút chuyện quan trọng, anh hẹn chị ấy tối mai được không?”

“Ok thế cũng được, chúc em buổi tối vui vẻ!”

“Em cảm ơn anh!”

Đối với mình bây giờ không có điều gì có thể lần ắt được cảm xúc háo hức muốn gặp Khôi và chia sẻ về đứa con của hai đứa. Vì hôm nay là ngày thường, Khôi vẫn đi làm nên đành chờ đến tối. Chưa bao giờ mình thấy thời gian lại trôi chậm như vậy.

Tối hôm đó, mình bắt taxi đến nhà Khôi, hồi hộp bấm chuông cửa hai lần nhưng không thấy Khôi ra mở cửa. Mình lấy điện thoại gọi Khôi mấy cuộc nhưng cậu không bắt máy. Lại thật, rõ ràng đèn trong phòng vẫn bật sáng cơ mà? Chuyện này là sao?

Tự dưng một sự nghi ngờ xuất hiện.

Mình bấm số gọi cho Khánh Chi, chuông điện thoại cũng reo nhưng không có người bắt máy. Mình qua căn hộ của Khánh Chi bấm chuông liên tục nhưng cánh cửa vẫn im lìm.

Sự nghi ngờ tràn ngập tâm trí mình. Mình quay trở lại căn hộ của Khôi. Sau một hồi đấu tranh tâm lý kịch liệt, mình quyết định lấy chìa khoá mở cửa.

Khi bước vào, nhìn thấy một đôi dép nữ tự dưng tìm mình quặt lại. Mình có nên bước tiếp hay quay đầu đây? Dù sao vẫn phải tìm hiểu kỹ chuyện này! Mình hít sâu lấy bình tĩnh rồi tiếp tục tiến về phía phòng ngủ của Khôi, nơi cánh cửa đóng hờ.

Mình thầm cầu mong cho cái điều mình đang nghĩ không phải là sự thật. Vừa bước đến mình vừa lẩm bầm: “Khôi không phải người như thế! Không phải người như thế!”

Khi cánh cửa mở ra thì cảnh tượng đập vào mắt khiến mình ngã khụy xuống.

Trên giường là Khánh Chi đang tựa đầu vào ngực Khôi, cả hai đều đang ngủ say nên không biết đến sự có mặt của mình. Tuy chiếc chăn che phủ gần hết nhưng qua chiếc vai trần lộ ra của hai người thì mình cũng đủ hiểu họ đã trải qua việc gì.

Một đợt sóng cảm hờn trào dâng, mình chỉ muốn lao tới giết chết hai con người tội lỗi kia. Muốn cào xé, băm vằm bọn họ thành trăm mảnh. Nhưng cả cơ thể mình làm sao thể này. Hai chân yếu ớt không thể đứng dậy, toàn thân run rẩy như thể không còn chút sức lực gì.

Đau quá! Con đau cùng cực khiến mình dường như không thở nổi. Mình đâm vào ngực thùm thụp nhưng dường như việc thở vẫn vô cùng khó khăn đối với mình.

Mình không thể ở đây, không thể tiếp tục nhìn thấy cảnh tượng này được nữa. Mình vùng dậy chạy ào ra khỏi nhà Khôi, mặc dù ngã dúi dụi mấy lần nhưng mình vẫn phải đứng dậy, chạy, chạy mãi...

“Tại sao ông trời nỡ đối xử với con như vậy? Tại sao? Tại sao?”

Như đáp lại câu hỏi của mình thì trời lại bỗng dưng đổ mưa.

Mưa ào ạt đổ xuống tắm thân bé nhỏ, mình lao đảo bước đi trong đau đớn. Nước mắt hoà cùng nước mưa tuôn rơi.

Tại sao con là ánh nắng mùa hạ nhưng cuộc đời lại cứ tắm tối và toàn là những cơn mưa đau khổ thế này?

Mưa ơi! Xin mưa hãy gột rửa bớt nhưng cảm hận những đau thương trong trái tim con. Cuộc đời này quả thật quá khắc nghiệt, con có nên tiếp tục sống trong cuộc đời này nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Rời bỏ

Mình đang bước đi trong vô vọng giữa một khung cảnh đầy sương khói. Một hình bóng mờ ảo xuất hiện. Mình dụi mắt để nhìn rõ hơn, đó là Quân với nụ cười rạng ngời trong bộ đồng phục thể dục của trường đại học, vai khoác chéo chiếc túi trông thật khoẻ khoắn và tươi trẻ. Quân đang vẫy tay với mình đầy nồng nhiệt.

Vừa lúc đó, một hình bóng thứ hai xuất hiện. Chính là Khôi, cậu đang bước tới trong chiếc áo Blouse trắng, trên mặt phẳng phất nụ cười nhẹ. Trông cậu đẹp như một bức tượng thần khiến mình ngơ ngẩn ngẩn nhìn.

Mình dậm bước tới thì bỗng nhiên khuôn mặt xinh đẹp cùng thân hình nóng bỏng của Khánh Chi đang uốn éo trước mặt Quân và Khôi. Quân bước tới ôm lấy Khánh Chi. Cả hai cùng nhảy một điệu tango ngay trước mặt mình. Tiếp đến Khánh Chi tiến về phía Khôi, cô nâng vuốt ve khuôn mặt cậu và

bỗng dưng hai người trao nhau nụ hôn say đắm.

Mình hét lên một tiếng và thấy cả thân hình đang rơi xuống một vực sâu thăm thẳm. Mình cứ rơi mãi rơi mãi... Và rồi... giật mình... tỉnh giấc.

Mình đang nằm trên một chiếc giường sang trọng, trên trán có chiếc khăn ẩm. Bên giường là khuôn mặt lo lắng của anh Nam. Nhìn xuống thấy trên người mặc một bộ Pijama lạ mình hốt hoảng kêu lên: “Sao lại...”

Chưa đợi mình nói hết câu anh Nam vội nói: “Em yên tâm, anh nhờ bác giúp việc thay đồ cho em.”

Mình cảm kích nhìn anh: “Cảm ơn anh. Làm sao anh tìm được em?”

“Có người phát hiện ra em, lúc đó anh gọi tới nên họ báo cho anh địa điểm. Nói anh nghe, tại sao bỗng dưng dầm mưa đến mức ngất xỉu vậy?”

“Em...”

Anh Nam xoa xoa đầu mình, ôn tồn bảo: “Không muốn nói thì không phải nói ra đâu. Em nghỉ đi, anh lấy cho em ít cháo.”

Nhìn theo bóng lưng anh Nam tự nhiên một nỗi xúc động dâng trào. Anh cũng như mình, đều là những con người bị phản bội. Mình đã từng làm anh đau biết bao lần vậy mà anh vẫn dang rộng vòng tay những lúc mình gặp khó khăn nhất. Đúng là những lúc hoạn nạn mới biết ai là người tốt với mình.

Anh Nam dứt từng thìa cháo cho mình, ân cần bảo: “Em ăn đi cho mau lại sức, nhìn em xanh xao lắm!”

Mình ngoan ngoãn ăn cháo nhưng nước mắt vẫn không ngừng lăn dài trên má làm ướt đầm cả cổ áo.

Anh Nam lấy khăn lau từng giọt nước mắt rồi nhẹ nhàng bảo: “Khi nào sẵn sàng thì hãy nói rõ với anh mọi chuyện, anh hứa sẽ không để tên cho kẻ nào làm em đau khổ.”

Mình ngước đôi mắt đầy nước, lí nhí: “Cảm ơn anh, anh tốt với em quá!”

“Cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe, có gì gọi bác Nhân, bác ấy sẽ giúp em.”

Mình vội ngồi dậy rồi xua tay: “Em khỏe mà, không sao đâu, nhờ anh chờ em về nhà, em có chút việc cần giải quyết!”

Anh Nam đẩy mình nằm xuống giường rồi nhìn mình với ánh mắt có chút kỳ lạ: “Nghỉ ngơi đi, không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho đứa bé!”

Mình nhìn sững anh Nam rồi lắp bắp: “Sao.. sao anh.. biết?”

“Anh nhìn thấy kết quả siêu âm trong túi xách của em.”

“Xin anh đừng nói với ai...”

Anh Nam cất giọng có chút ghen ghen: “Là con của Khôi?”

Mình gạt đầu rồi cúi gằm mặt.

“Thế lẽ ra là chuyện vui mà, tại sao em lại day đoạ bản thân như thế rồi cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mình gục mặt vào hai bàn tay khóc rung rức. Nỗi đau bị phản bội tràn về khiến mình tủi thân khóc oà. Mình nhớ: “Cậu ta lừa dối em, cậu ta và Khánh Chi... em bắt gặp bọn họ... em xin lỗi vì đã giới thiệu một người như thế cho anh... em thật sự xin lỗi anh...”

Anh Nam chợt kéo mình về phía anh ấy rồi ôm chặt mình vào lòng, một tay anh vỗ nhẹ lưng mình an ủi: “Không sao, anh với Khánh Chi đã có gì đâu, anh chỉ không ngờ cậu ta lại là người như thế... cậu ta không xứng đáng là bố đứa bé, Em đừng lo.. anh vẫn luôn ở đây chờ em... Nếu em đồng ý hãy để anh chăm sóc hai mẹ con em...”

Mình vội đẩy anh Nam ra, vừa quệt nước mắt vừa nói: “Em không xứng đáng đâu, anh đừng làm thế...”

Anh Nam cười nhẹ: “Chuyện này cứ từ từ rồi tính, trước mắt em cứ nghỉ ngơi cho khỏe đã.”

Sáng hôm sau mình xin phép anh Nam cho mình về quê thăm bố mẹ. Mình muốn chăm sóc bố một thời gian rồi sẽ về hẳn Sài Gòn, tiếp tục ở lại Hà Nội cũng chẳng dễ làm gì.

Anh Nam nặng nề đòi chờ mình về quê. Với sự cương quyết của anh ấy, cuối cùng mình đành phải đồng ý.

Bà con chòm xóm đều tỏ vẻ xuyết xoa khi mình bước xuống từ con BMW. Mình nhìn thấy vẻ tự hào từ ánh mắt của bố mẹ.

Anh Nam chào hỏi nhiệt tình mọi người và còn mua rất nhiều quà khiến mình vô cùng ái ngại. Chỉ là đi nhờ xe về quê nhưng anh làm mình cảm tưởng như dẫn người yêu về ra mắt vậy.

Sau khi anh về thì bố và mẹ bắt đầu xúm lại hỏi han. Bố cất giọng vui vẻ: “Con chọn thế là đúng đấy! Cậu ta rất được”

Mẹ thì có chút dăm chiêu xong bảo mình: “Mẹ tưởng con đến với cậu Khôi?”

Nghe nhắc đến Khôi thì tim mình lại đau nhói. Mình vội nói: “Con hơi mệt, con xin phép nghỉ một lát ạ!”

Vừa đặt lưng xuống giường thì bỗng có chuông báo tin nhắn. Thật không thể ngờ, là Khôi. Mình run run đọc dòng chữ trên điện thoại: “Anh chịu thua rồi đây! Phải công nhận em sắt đá hơn anh nghĩ. Dù sao anh cũng bắt cần khiến em phải nghỉ ngơi, cho anh xin lỗi”

Mình thấy cổ họng nghẹn đắng. Hắn ta thật trơ trẽn, rõ ràng ngủ với bạn mình xong còn quay ra xin lỗi rồi giờ giọng làm lạnh. Tự dưng một nỗi căm ghét khủng khiếp ủa tới mình nhấc trả lời: BIẾN!

Sau khi tin nhắn được gửi đi vài giây thì chuông điện thoại reo. Cậu ta đang gọi tới.

Ngay lập tức mình từ chối cuộc gọi rồi thẳng tay chặn ngay số cậu ta. Mình chặn luôn Facebook, Zalo, Instagram lẫn cả Email cũng như một số các phương thức liên lạc khác.

Vừa lúc đó mình nghe thấy tiếng mẹ vọng lại từ phòng khách: “Khôi hả cháu? Cháu hỏi Nhật Hạ hả?”

Chưa kịp để mẹ nói hết câu thứ hai mình lao ra gạt phăng điện thoại rồi xuống đất trước khuôn mặt thảng thốt của mẹ. Mình cầm điện thoại lên, chặn luôn số Khôi từ điện thoại mẹ rồi nói: “Mẹ tuyệt đối không được để lộ bất cứ thông tin gì của con cho cậu ta. TUYỆT ĐỐI ĐÂY!”

Cả bố và mẹ đều bàng hoàng trước thái độ của mình nhưng chỉ lén trao nhau ánh mắt ẩn ý chứ không hỏi gì.

Hôm sau có một vài số lạ gọi đến, mình biết ngay là Khôi nên mình cũng vứt luôn sim điện thoại cũ và đổi số điện thoại mới. Điều này đồng nghĩa với việc một số mối làm ăn của mình sẽ gặp khó khăn nhưng mình chấp nhận. Mình sẽ biến mất khỏi cuộc đời cậu ta một lần nữa.

Cảm thấy sức khỏe của bố cũng khá ổn định nên sau hai ngày, mình xin phép bố mẹ vào Sài Gòn. Tối trước khi đi mẹ tâm sự với mình rất nhiều, mẹ nắm tay mình thật lâu rồi nói với đôi mắt rung rung: “Con ạ! Bố đã vào giai đoạn cuối rồi, không còn sống được bao lâu nữa, trước giờ bố luôn dõi theo con và đau đầu mong con được hạnh phúc. Chưa thấy con hạnh phúc thì ông ấy có chết cũng không thể nhắm mắt. Con cũng không còn trẻ nữa, công việc thì đã ổn. Nếu như cậu Khôi không được thì con hãy quyết cậu Nam đi. Cậu ta theo đuổi con đã lâu, điều kiện cũng tốt và quan trọng nhất là rất chân thành. Con hãy suy nghĩ rồi quyết định sớm. Hãy giúp bố con đạt ước nguyện cuối cùng, con nhé!”

Mình âm ờ nờ nụ cười buồn rồi ôm lấy mẹ. Cứ thế hai mẹ con ôm nhau khóc rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cuộc gặp trong đêm

Đã hơn hai tháng trôi qua kể từ ngày mình quay lại Sài Gòn. Đây là khoảng thời gian khó khăn với mình khi tinh thần bất ổn, nỗi buồn bị phản bội luôn đè nặng trong tim. Đã thế mình còn ghen nặng, buồn nôn và mất ngủ liên tục. Bụng mình bắt đầu lùm lùm, dạo này mình toàn phải mặc áo rộng để tránh ánh mắt soi mói của mọi người.

Mình không quá để tâm đến việc người đời nói gì khi mình không chồng mà chưa, cho dù là mẹ đơn thân mình vẫn tự tin sẽ lo được cho con. Điều khiến mình phải suy nghĩ đó là danh dự của bố mẹ. Hàng xóm láng giềng mà biết thì bố mẹ sẽ chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn ai. Chính vì điều đó mà mặc dù mấy lần mẹ bảo mình sắp xếp về thăm bố vì sức khỏe bố đi xuống nhưng mình đành tìm cách trốn tránh chứ không dám về.

Anh Nam vẫn qua lại chăm sóc cho mình. Sự ân cần chu đáo của anh khiến mình vô cùng áy náy.

Gần đây trung tâm mình bị trung tâm khác chơi xấu, cạnh tranh không lành mạnh. Anh Nam cũng ra mặt giải quyết ổn thỏa.

Mình tâm sự với một chị rất thân trong trung tâm thì chị khuyên mình: “Làm mẹ đơn thân khổ lắm em à, nếu có một người đàn ông bên cạnh san sẻ sẽ tốt hơn nhiều. Hơn nữa hãy nghĩ cho đứa con. Một đứa trẻ không có bố sẽ vô cùng thiệt thòi, thiệt thòi về tình cảm về nhận thức. Hơn nữa nó sẽ không thể tránh khỏi sự trêu chọc của bạn bè và sự dè bieu của xã hội. Nếu có người chân thành sẵn sàng chấp nhận mẹ con em thì em nên nắm lấy cơ hội em à! Hãy nghĩ cho con mình.”

Điều chị nói khiến mình trầm trồ, suy nghĩ không thôi.

Mấy hôm nay mẹ gọi cho mình liên tục, lần nào mẹ cũng khóc vì bệnh viện đã trả bố về. Họ bảo sự sống của bố giờ vô cùng mong manh.

Nghe mẹ nói mà mình ngã khuỵu. Vừa lúc đó anh Nam xuất hiện. Thấy mình đang vật vã khóc trong đau đớn anh nhào đến ôm mình, hốt hoảng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Bình tĩnh nói anh nghe nào?”

Mình gục trên vai anh nức nở một lúc rồi kể lại sự tình.

Anh Nam vỗ vỗ lưng mình nhẹ nhàng nói: “Lát nữa anh sẽ đặt vé, ngày mai anh với em cùng ra thăm bố. Anh cũng sẽ nói chuyện với bố mẹ em về việc hỏi cưới em. Tình thế đã như thế này thì em hãy để anh chăm sóc mẹ con em. Đây là điều tốt nhất cho tất cả mọi người.”

Mình nhìn sững anh.

Ánh mắt cương quyết tràn đầy tình cảm của anh khiến mình mềm lòng. Và rồi...mình gật đầu đồng ý.

Nói là làm, anh Nam đưa mình ra Hà Nội sáng hôm sau. Và ngay buổi chiều thì bố mẹ anh lên nhà mình nói chuyện.

Mình có hơi thần thờ khi mọi chuyện diễn biến quá nhanh. Thực sự tâm trạng mình đơng rất rối bời, tuy nhiên nhìn vẻ mặt vui vẻ của bố mẹ mình tự trấn an bản thân rằng quyết định của mình là đúng đắn.

Chắc vì tin vui của mình khiến bố hưng phấn nên sức khỏe của bố được cải thiện. Các chỉ số theo dõi bỗng chốc tốt hẳn lên khiến ai cũng bất ngờ. Mọi người giục mình tổ chức đám cưới sớm vì bụng mình ngày càng lộ rõ mà bố thì không biết cảm cự được bao lâu. Chính vì thế mình và anh Nam quyết định sẽ tiến hành tổ chức đám cưới sau khoảng mười ngày nữa.

Hai đứa quay lại Sài Gòn để sắp xếp công việc và chuẩn bị cho đám cưới.

Bây giờ thì mình đã có thể thoải mái mặc những bộ đồ đáng bầu mà không còn ngại ánh mắt của mọi người.

Tối hôm nay mình ra ngoài mua sắm một ít đồ, trước khi về nhà mình ghé trung tâm một lát vì bé lễ tân báo có khách muốn gặp riêng mình. Vừa bước vào sảnh thì thấy mấy đứa nhân viên đang túm tụm với nhau rì rầm về vô cùng phấn khích.

Vừa thấy mình một bạn liền nói với gương mặt hơi ửng hồng: “Dạ chị có khách ạ!”

“Một anh chàng siêu đẹp trai!”

“Không những đẹp mà còn rất khí chất.”

“Nếu người nhà của chị thì giới thiệu cho em với nha.”

Mỗi đứa nói với theo một câu rồi cười khúc khích ra về rất hào hứng.

Mình đi về phòng tiếp khách, tò mò không biết là anh chàng nào mà khiến mấy đứa nhón nháo như thế. Và rồi mình chết sững khi nhìn thấy bóng lưng vô cùng quen thuộc. Người đó không ai khác chính là Khôi.

Nghe tiếng bước chân của mình Khôi quay lại. Khôi gầy hơn, nhưng vẻ thu hút của cậu vẫn có thể khiến trái tim bất cứ cô gái nào loạn nhịp, và mình cũng không ngoại lệ. Cả hai nhìn nhau hồi lâu, như thể thời gian xung quanh đều ngừng lại.

Mình hít một hơi sâu rồi lạnh lùng: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

Khôi nhìn mình không nói gì. Ánh mắt trộn lẫn giữa sự căm phẫn uất ức và buồn bã.

Mình không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đó. Thấy một số đứa nhân viên lấp ló bên ngoài mình vội bảo Khôi: “Ồ đây nói chuyện không tiện, tôi với cậu xuống dưới sảnh toà nhà rồi nói.”

Hai đứa xuống dưới sân phía sau toà nhà. Cả hai ngồi lặng lẽ trên ghế đá hồi lâu. Mình lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Nếu không có gì thì tôi về đây!”

Khi mình vừa đứng lên thì Khôi chợt cầm cổ tay mình kéo lại.

Cậu nói: “Tại sao? Rốt cuộc tại sao em lại làm vậy?”

Mình gạt tay Khôi ra rồi ngồi xuống ghế cách Khôi một khoảng xa. Mình đáp: “Cậu còn hỏi tôi tại sao? Tôi tưởng lương tâm cậu phải tự biết chứ?”

“Không lẽ chỉ vì những nghi ngờ vớ vẩn đó mà em lại trốn anh một lần nữa?”

“Vớ vẩn?” Minh cao giọng.

“Chẳng phải anh đã giải thích với em rồi hay sao? Em chưa làm rõ mọi chuyện đã rồi bỏ anh, em không thấy mình quá ích kỷ sao?”

“Tôi đã thấy tận mắt rồi, cậu đừng giờ giọng dối trá ấy ra nữa?”

“Thấy gì?”

“Không lẽ cậu muốn tôi nói huych toẹt ra!”

“Cứ nói”

“Mà thôi, dù sao thì chuyện của chúng ta cũng kết thúc rồi! Cậu đừng tìm tôi nữa.”

Nói rồi mình đứng dậy, toan bước đi. Một lần nữa Khôi lại cầm cổ tay mình kéo giật lại khiến mình ngã nhào vào người cậu, Khôi giữ chặt mình trong vòng tay, mình cảm nhận rõ từng hơi thở nóng hổi của cậu. Ánh mắt Khôi nhìn mình dữ dội như muốn quét sạch mọi tâm trí. Chợt ánh mắt đó lướt qua bụng mình, dường như cậu cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể mình. Giọng Khôi bỗng nghẹn đi: “Không lẽ em...”

Ngay lúc đấy thì bỗng một bàn tay to lớn giật mình ra khỏi tay Khôi. Cả người mình bị anh Nam kéo dậy và một tay anh ôm chặt lấy mình. Anh Nam quát lớn: “CẬU ĐANG LÀM TRÒ GI VỚI VỢ TÔI VẬY?”

Khôi bàng hoàng: “Vợ...”

“Đúng vậy, vài ngày nữa lễ cưới sẽ được tổ chức, biết điều thì cậu hãy mau rút khỏi đây?”

Ánh mắt Khôi một lần nữa lướt qua bụng mình rồi dừng lại trên gương mặt mình, cậu cất giọng chua chát: “Chẳng lẽ vì điều đó mà bỗng dưng em biến mất và quyết định cưới anh ta?”

Anh Nam siết mình chặt hơn, một tay anh đặt lên bụng mình rồi cất giọng đầy tự tin: “Cậu hiểu chuyện nhanh đấy!”

Khôi cao giọng: “Không cần anh nói, tôi cần cô ấy xác nhận!”

Mình hít một hơi sâu, nhìn thẳng mắt cậu ấy rồi nói: “Đúng vậy! Chúng tôi đã có con và tôi sắp là vợ anh ấy! Cậu hãy về đi và tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Mình thấy toàn thân Khôi run lên, cậu có chút lão đảo như sắp ngã. Cậu lắp bắp: “Nói dối!”

“Tất cả là sự thật!” Anh Nam nói dần từng tiếng.

Nhìn dáng vẻ của Khôi không hiểu sao mình thấy đau lòng quá. Trái tim và lý trí đang âm thầm đấu tranh kịch liệt. Và rồi hình ảnh của Khánh Chi và Khôi hôm đó lại hiện lên. Nó làm mình thêm cương quyết. Mình nắm tay anh Nam rồi nói: “Về thôi anh!”

Mình quay lưng bước đi để lại bóng hình cô đơn với đôi mắt thần thờ vô vọng của cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ký ức

Chẳng mấy chốc cũng đến ngày cưới của mình và anh Nam. Vì quê của anh ở Hà Nội nên cả hai quyết định tổ chức ngoài này, còn trong nam sẽ làm một buổi lễ báo hỷ nho nhỏ.

Tối trước ngày trọng đại mình tự nhiên thấy trống rỗng vô cùng. Mặc bố mẹ tiếp khách nườm nượp mình lặng lẽ ngồi trong phòng nghe nhạc. Mình hay nghe chương quà tặng âm nhạc VOV mỗi lúc tâm trạng.

Đang chìm đắm trong bài ca ngọt ngào của một cặp yêu xa gửi tặng nhau thì bỗng nhiên mình lặng người khi nghe đến yêu cầu tiếp theo.

“Một bạn nam giấu tên muốn gửi tới cô gái cậu ấy yêu bài hát Hoa nở không màu của ca sĩ Hoài Lâm cùng lời nhắn gửi:

Trước khi gặp em, quanh anh chỉ là một mùa đông lạnh giá. Và Em! Cô gái rực rỡ như ánh nắng mùa hạ đến sưởi ấm trái tim anh.

Mặc dù cuộc đời của em nhiều đau khổ nhưng em vẫn luôn vươn lên với nghị lực phi thường. Chính nụ cười đầy lạc quan của em năm ấy đã khiến trái tim anh thổn thức và anh đã tự hứa với bản thân sẽ mang lại hạnh phúc cho em.

Nhưng cuộc đời đâu ai ngờ. Mặc dù anh tìm lại được em sau lần đầu bỏ lỡ nhưng bàn tay anh nắm tay em chưa đủ chặt nên một lần nữa ta lại lạc mất nhau.

Giờ phút này trong anh chỉ còn những dòng kỷ niệm, nỗi nhớ và niềm hối tiếc khôn nguôi. Tiếc rằng lời hứa mang lại hạnh phúc cho em anh đã không thực hiện được.

Ngày mai em sẽ nắm tay một người đàn ông khác bước lên lễ đường. Mặc dù không thể cùng em đi hết quãng đời này nhưng anh mong rằng người bên cạnh em sẽ thay anh khiến em hạnh phúc.

Em vẫn mãi mãi là ánh nắng trong anh!

Chúc em hạnh phúc!”

Ngay sau đấy giọng hát Hoài Lâm cất lên:

Chỉ là nỗi nhớ mãi đứng sau cuộc tình đã lỡ

Chỉ là cơn mơ cuốn theo cả một trời thương nhớ

Chỉ là nỗi đau thôn thức, chỉ là nói thêm một chút

Chỉ là nước mắt cứ rung rung

Tìm về ký ức cố xoá đi đoạn tình ban sơ

Rồi lại bơ vơ đứng giữa nơi đại lộ tan vỡ

Mãi chìm đắm trong lầm lỡ

Trái tim vẫn không ngừng nhớ

Đợi chờ em đến hoá ngu ngơ

Tình yêu đã phai mờ

Như hoa nở không màu

Càng níu kéo nhưng lại càng xa cách nhau

Đành ôm nỗi đau này, chết lặng giữa trời mây

Hắn lại sâu trong trái tim hao gầy

Giờ đây chúng ta là hai người dung khác lạ

Buồn biết mấy nhưng chẳng thể nói ra

Cuộc đời lắm vô thường, sao cứ mãi vẩn vương

Tự mình ôm lấy tổn thương riêng mình!

Chỉ là anh cố chấp luôn âm thầm

Bước về phía nắng ấm tim em

Thế mà cơn mưa đêm xoá hết kỷ niệm

Chỉ còn lại xác xơ nỗi nhớ!

Giọng hát tình cảm, da diết cùng lời ca sâu lắng như đâm từng câu từng chữ vào trái tim mình.

Những dòng ký ức như một thước phim quay chậm dần trôi về.

Kỷ niệm ngày đầu gặp nhau với túi chè đồ tung toé cùng khuôn mặt hốt hoảng của cậu ấy.

Ngày cậu ấy tặng cho Quân một cú đấm khi mình bị Quân phản bội.

Ngày cậu đặt headphone bên tai mình xoa dịu trái tim tổn thương của mình giữa trời mưa tầm tã.

Ngày cậu xuất hiện như vị cứu tinh giải vây giúp mình tại buổi họp lớp.

Ngày hai đứa có nụ hôn đầu chớp nhoáng giữa đêm mưa đầy kỷ niệm.

Ngày hai đứa chính thức đến với nhau cùng nụ hôn mãnh liệt bên hồ.

Ngày mình đau đớn rời xa cậu ấy vì những hiểu lầm và tổn thương.

Ngày hai đứa gặp lại mà như hai người xa lạ.

Ngày cậu ấy hát lên bài hát kỷ niệm với ánh mắt nồng nàn, rực cháy chỉ dành riêng cho mình.

Biết bao cảm xúc ứa về.

Cảm xúc ngọt ngào và hoài niệm khi cậu ấy chở mình trên chiếc xe đạp lướt qua biết bao con phố.

Cảm xúc mãnh liệt và say đắm khi mình trao tất cả cho cậu ấy...chân thành và trọn vẹn.

Khuôn mặt ấy, bờ môi ấy, hơi thở ấy, thân hình ấy bỗng tràn ngập tâm trí mình cùng biết bao ký ức cuộn trào như từng đợt sóng.

Cậu ấy là cả tuổi thanh xuân, là tình yêu sâu nặng đầy vắn vương không thể nào quên.

Bỗng chốc hai mắt mình nhoà đi vì nước mắt. Trái tim nhói lên đau đớn khuôn nguôi. Nhưng biết làm sao bây giờ. Ký ức sẽ không bao giờ quay trở lại. Giữa hai đứa bây giờ tồn tại khoảng cách quá xa vì những tổn thương khó xóa nhòa. Và hơn hết, ngày mai mình sẽ là vợ của người khác.

Vì một đêm đông đầy nước mắt nên sáng hôm sau hai mắt mình sưng vù. Chị nhân viên trang điểm lắc đầu ngoa ngán bảo mình: “Ngày trọng đại ai lại để mắt sưng thế này bao giờ.”

Mặc chị vừa trang điểm vừa cầu nhàu, mình chỉ biết thả tâm hồn trôi tận phương trời nao.

“Cậu xinh quá!”

Mình giật mình ngược lên, không thể tin được. Đó chính là Khánh Chi. Mình có mời cậu ta đến dự đâu, không lẽ là anh Nam?

Một nỗi cảm phần trào dâng, mình cất giọng lạnh lùng: “Ừ!”

Khánh Chi tỏ vẻ bối rối: “Chắc cậu không tiện nói chuyện...mình...”

Vừa lúc đấy thì một người bước vào, mình nghe thấy tiếng đồ vỡ vì Khánh Chi loạng choạng gạt tay vào cốc nước trên bàn làm nó vỡ choang. Cô nàng bối rối cúi xuống. Một người cũng cúi xuống bên cạnh giúp Khánh Chi nhặt những mảnh vỡ. Đó chính là Quân.

Thu dọn xong những mảnh vỡ thì Khánh Chi vội vàng bỏ đi không nói một tiếng nào.

Quân chột tiến về phía mình nở nụ cười tươi: “Cảm ơn vì đã mời tớ đến, không ngờ cậu lập gia đình còn trước cả tớ. Alicia vương một chút về giấy tờ nên phải tháng sau bọn tớ mới tổ chức được.”

Mình cũng mỉm cười: “Thế và Tường có đến cùng cậu không?”

“Có chứ, họ đang ở ngoài kia, ừm. nhưng mà nhóm tớ đại danh bỏ bọn tớ còn thiếu một người. Cậu mời không đủ bộ gì cả.”

Gương mặt mình biến sắc.

Thấy vậy Quân vội nói tiếp: “Tớ cứ nghĩ cậu ấy mới là chú rể ngày hôm nay, không ngờ...”

Mình vẫn im lặng

Quân tiếp: “Cậu ấy ngày mai sẽ đi nam Sudan đấy. Gia nhập nhóm bác sĩ quân y tình nguyện đi vào vùng chiến sự nguy hiểm.”

Trái tim mình như đông cứng lại khi nghe điều Quân vừa nói.

Tại sao cậu ấy lại làm vậy, chẳng phải cậu ấy nên tiến tới với Khánh Chi chứ? Sao bỗng dưng lại đi đến một đất nước xa xôi và nguy hiểm như thế?

Mình cố lấy giọng bình tĩnh bảo Quân: “Cậu ấy đi bao lâu?”

“Hình như là ba năm! Sự nghiệp đang tốt, không hiểu sao bỗng dưng lại đi như vậy!” Quân vừa nói vừa thờ dài náo nê.

Vừa lúc đó em trai mình vào nên Quân chào mình rồi đi ra ngoài.

Tuấn ngó mặt mình rồi thề lười: “Chị là cô dâu xấu nhất em từng gặp đấy, ngày vui gì mà mắt sưng như mắt bò, mặt thì bí xì như táo bón lâu ngày vậy?”

“Kệ tao!”

Thằng Tuấn vớ quả táo trên bàn vừa nhai vừa nói tiếp: “Công nhận ông bà già và anh rể giỏi thật!”

“Giỏi gì?”

Tuần bô bô: “Thì vụ bệnh của bố ấy, bố vẫn ổn mà, bệnh viện bảo bố vẫn còn ngon chán, thế mà ông bà dọa chị có chút chị gật đầu cưới anh kia luôn.”

Mình sững sờ ngó nó: “Mày nói sao? Không lẽ bố mẹ lừa tao vụ bệnh viện trả về?”

“Chứ sao, bố vẫn đi truyền hoá chất đều đặn mà. Bác sĩ còn bảo tiến triển tốt. Nhưng chắc ông bà khoai ông con rể quá nên dọa chị chút để mau có cháu bông. Hehe! Thôi dù sao gạo cũng đã nấu thành cơm rồi, sau này thằng ku trong bụng chị phải cảm ơn ông bà nó và bố nó hợp sức lại nên nó mới có mặt ở cõi đời này.

Mình vội gạt tay cô bé trang điểm, vội vàng đứng dậy để tìm gặp mẹ. Nhưng chưa kịp thấy mẹ thì mình nghe thấy có tiếng Quân và Khánh Chi vang lên ngoài vườn. Mình vội vàng tiến tới, nấp sau bức vách.

Quân có vẻ hần học: “Tôi nghe Khôi nói hết rồi, cô lại giờ trò phá hoại đúng không? Cô vẫn xấu xa i như ngày nào!”

Khánh Chi cất giọng chua chát: “Vừa gặp nhau, không hỏi thăm được tiếng nào mà anh đã nhảy vào chỉ trích tôi, ừ đấy, tôi vẫn xấu xa thế đấy, tất cả đều do anh, chính anh là kẻ đã đẩy tôi đến bước đường cùng. Anh cũng xấu xa không kém gì tôi đâu!”

“Tôi đâu có nói tôi tốt đẹp gì, nhưng dù sao tôi biết sai, biết sửa. Còn cô sai một lần chưa đủ hay sao mà còn khiến Nhật Hạ đau khổ thêm lần nữa.”

“Anh thì biết cái quái gì?”

Quân bỗng gằn giọng: “Nói đi! Tại sao cô hăm hại Khôi? Rõ ràng cậu ấy và cô không hề có quan hệ tình cảm nhưng cô đã nhồi nhét gì vào đầu Nhật Hạ mà khiến cậu ấy quay ngoắt một trăm tám mươi độ cưới người khác?”

“Anh biến giùm đi, anh có tư cách gì mà đứng đây hỏi cung tôi?”

“Ờ thì có tư cách đúng không?” Mình cất tiếng và bước ra khỏi bức vách.

Cả Khánh Chi và Quân sững sờ nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bỏ trốn

Khánh Chi mấp máy: “Cậu... cậu nghe này giờ?”

Mình gào lên: “Rốt cuộc là sao? Cậu hãy nói rõ cho tôi!”

Khánh Chi xua tay rồi rít: “Cậu đừng tin lời Quân, tớ không có làm gì cả?”

Mình sấn tới trước hai tay nắm lấy vai Khánh Chi. Mắt mình nhìn thẳng vào mắt cậu ta rồi cất giọng run run: “Cậu hãy thành thật với tôi một lần có được không? Tôi đã làm gì sai mà cậu nỡ đối xử với tôi như thế?”

Mình vừa quệt nước mắt vừa nói tiếp: “Thực sự tôi không tài nào hiểu nổi, tôi vẫn luôn chân thành với cậu, cho dù mất danh dự, mất tương lai, mất cả mối tình đầu vì cậu nhưng tôi vẫn mở lòng mình một lần nữa với cậu. Tôi vẫn lựa chọn tha thứ... vậy mà... tại sao... tại sao cậu lại... làm thế? Tại sao cậu lại ngang nhiên ngủ với người yêu tôi như vậy? TẠI SAO?”

“Cái gì?” Quân cất giọng đầy sững sờ.

Khánh Chi nhìn Quân đầy bối rối, khuôn mặt nó trở nên xanh lét như tàu lá. Chợt cô nàng gạt tay mình ra rồi nói: “Giờ phút này cậu tìm hiểu mọi chuyện để làm gì? Dù sao cậu và anh Nam cũng đã có con với nhau. Cậu hãy xem như tất cả là quá khứ đi. Anh Nam tốt với cậu như thế cậu còn đòi hỏi gì nữa?”

“Đứa bé không phải con của anh Nam!”

Cả Quân và Khánh Chi đều sững sờ khi nghe điều mình vừa thốt ra.

Khánh Chi chợt bật cười, cô nàng cười rũ rượi. Giọng cười có chút gì đó vừa chua xót vừa đau đớn. Cười dứt nó nhìn mình rồi nói:

“Cậu muốn biết vì sao tôi lại làm vậy à? Vì tôi không cam tâm. Tôi thua kém gì cậu mà tại sao ông trời luôn ưu ái cậu hơn tôi. Tôi cũng yêu hết mình nhưng các mối tình đều thất bại trong ê chề nhục nhã. Còn cậu, cậu vẫn luôn có những chàng trai ưu tú vây quanh. Không có Quân cậu còn có Khôi có anh Nam. Một người sống chết chờ đợi cậu bốn năm, một người thì sẵn sàng nuôi con kẻ khác vì yêu cậu. Chả bù cho ai kia...”

Khánh Chi hướng ánh mắt đầy trách móc về phía Quân khiến anh chàng vội vã quay mặt đi.

Khánh Chi tiếp tục: “Cậu luôn tự cho mình là tốt đẹp, là thanh cao? Có thật thế không? Vì muốn dọn đường cho tình yêu của cậu và Khôi mà cậu vứt anh Nam cho tôi, mặc dù biết anh ta là một kẻ vô cùng thủ đoạn. Của tốt cậu dùng còn của xấu cậu đẩy cho tôi? Cậu tốt đẹp thật!”

Mình thật không ngờ Khánh Chi lại có những suy nghĩ ấy. Và điều mình không ngờ nữa là Khánh Chi dùng từ thủ đoạn khi nói tới anh Nam. Không lẽ anh ấy đã làm điều gì đó kinh khủng mà mình không biết? Mình run run bảo Khánh Chi: “Tôi không có đùn đẩy hay vứt cái gì cả. Cậu đừng suy diễn, vì tin tưởng cậu nên tôi mới nhờ cậu giúp, với cả anh Nam đâu phải người xấu?”

Khánh Chi cười khẩy: “Cứ sống đi rồi hiểu, chúc cậu hạnh phúc!”

Nói rồi Khánh Chi quay lưng định bỏ đi.

Tuy nhiên mình đã vội chạy theo kéo cậu ta lại. Mình hét lên: “Cậu nói rõ mọi chuyện cho tôi rồi mới được đi!”

Quân cũng lên tiếng: “Đúng vậy! Cậu đừng gây nghiệp nữa, hãy rửa oan giúp Khôi và giúp Nhật Hạ tránh khỏi cuộc hôn nhân không tình yêu này đi. Tôi biết trong thâm tâm cậu vẫn muốn cậu ấy hạnh phúc, đúng không? Lúc trước khi chúng ta làm điều sai lầm. Nhiều lần tôi thấy sự day dứt đau khổ của cậu, tôi cảm nhận được cậu vẫn luôn dành cho Nhật Hạ một tình cảm đặc biệt.”

“Xin lỗi! Tôi không thể...” Khánh Chi lí nhí.

Quân bỗng tiến tới trước và đặt hai tay lên vai Khánh Chi, điều này khiến nó bất ngờ ngó Quân đăm đăm. Quân nhẹ nhàng bảo:

“Không lẽ có người gây áp lực với cậu?”

Khánh Chi lúng túng gỡ tay Quân ra nhưng anh chàng vẫn kiên quyết giữ chặt. Quân tiếp: “Tôi biết Khôi nặng lòng với Nhật Hạ như thế nào. Và tôi tin cậu không phải là người như vậy! Chắc chắn không thể có chuyện hai người ngủ với nhau! Chắc chắn có điều gì uẩn khúc, đúng không?”

Mình run rẩy từ đầu đến chân khi nhìn thấy Khánh Chi từ từ gạt đầu.

Cả mình và cậu ta đều cùng ngã khụy xuống.

Khánh Chi bắt đầu nức nở: “Một mặt anh Nam dụ dỗ và một mặt anh ta hăm dọa tôi. Anh ta hứa, nếu tôi quyến rũ được Khôi anh ta sẽ mua nhà, mua xe và cho tôi một khoản tiền lớn. Mặt khác anh ta gửi cho tôi rất nhiều hình ảnh của Ku Bon và bảo rằng nếu tôi không làm thì anh ấy sẽ khiến tôi mãi mãi không còn được gặp con nữa. Các cậu nói xem, nếu ở trong tình cảnh của tôi các cậu phải làm thế nào?”

Vừa quệt nước mắt Khánh Chi vừa nói tiếp: “Anh ta mua căn hộ gần chỗ Khôi để tôi thuận tiện có thể quyến rũ cậu ấy. Tuy nhiên tôi đã dùng đủ mọi cách nhưng Khôi vẫn như tảng băng lạnh. Cậu ta thậm chí còn ghét tôi ra mặt. Và thế là anh Nam bảo tôi thực hiện phương án hai, ấy là tìm cách khiến cậu hiểu nhầm. Hôm cậu mời tôi vào nhà Khôi, tôi đã bí mật gắn máy nghe trộm trong phòng khách. Nhờ thế đột cậu vào Sài Gòn, tôi biết cậu và Khôi hay gọi Video cho nhau tầm tám giờ tối. Trước đó vài phút tôi đã sang gặp Khôi bảo rằng cần giặt và sấy gấp bộ đồ công sở để mai đi phỏng vấn mà tôi chưa kịp mua đồ đạc gì trong nhà, tiện nhà Khôi vừa có máy giặt vừa có máy sấy nên xin giặt nhờ. Nhân lúc Khôi đang ngồi làm báo cáo, tôi đã cố tình thả chiếc áo ngực ở ghế Sofa, chắc vì quá tập trung nên cậu ấy đã không để ý. Vụ đồ rọ lên quần cậu ấy ở quán ăn là tôi cố tình, sau đó tôi cũng cố tình vào nhà vệ sinh và nấn ná trong đấy đợi Khôi để khiến cậu phải nghi ngờ.”

Khánh Chi càng nói mình càng phần nộ và đau đớn. Mình nấp máy: “Nhưng...rõ ràng là chính mắt tôi trông thấy...hai người trên giường với nhau...”

Khánh Chi hít một hơi sâu rồi nói tiếp:

“Anh Nam cho người theo dõi Khôi, họ đã đánh thuốc mê cậu ấy trong thang máy. Sau đó họ lấy chìa khóa trong túi xách cậu ấy mở cửa căn hộ và dàn cảnh như cậu đã thấy. Thực sự là lúc đó Khôi bất tỉnh còn tôi thì cũng giả vờ nằm ngủ bên cạnh. Chứ thực sự chúng tôi không có làm gì cả. Chắc có lẽ Khôi cũng không biết được cậu ta bị đánh thuốc mê và dàn cảnh như vậy vì anh Nam cho người dọn dẹp hiện trường rất nhanh gọn, khi cậu ta tỉnh chắc cũng chỉ nghĩ rằng vừa ngủ dậy như một ngày bình thường. Phải nói anh Nam quá cao tay. Tôi xin lỗi... thật sự là tôi làm mọi việc chỉ vì Ku Bon...tôi thật sự xin lỗi...”

Khánh Chi gục mặt trong hai bàn tay và bắt đầu nức nở dữ dội hơn. Quân phải vỗ vỗ vào vai cậu ấy an ủi hồi lâu.

Mình thì lặng người. Hoá ra mình đã hiểu lầm Khôi một cách tai hại. Mình đã phụ tấm chân tình của cậu ấy. Mình thật quá ngây thơ và ngu ngốc, để rồi đánh mất cậu ấy thêm lần nữa.

Quân chợt lên tiếng: “Vẫn chưa quá muộn đâu! Tôi sẽ giúp cậu tìm Khôi, nhất định không thể tiếp tục đám cưới với một kẻ đầy thủ đoạn như vậy!”

Mình nhìn Quân giây lát rồi gật đầu đầy cương quyết.

Mình vội vã đi thay đồ. Ở bên ngoài Thế và Tường bày trò gây sự chú ý để mình có thể trốn đi mà không bị ai để ý.

Từ quê mình lên Hà Nội không xa, điều khiến mình lo lắng ấy là lúc phát hiện ra mình bỏ trốn không biết bố mẹ sẽ phải giải thích ra sao với anh Nam. Tuy có sự áy náy và lo lắng nhưng sự hối hận, nỗi mong nhớ và tình yêu cháy bỏng trong mình đang thôi thúc mình nhất định phải gặp được Khôi.

Mình tắt điện thoại để không bị ai khác làm phiền.

Chắc biết sự nóng ruột của mình nên Quân lái xe với tốc độ khá cao. Hai đứa yên lặng không nói gì suốt cả quãng đường đi. Cho đến khi đến nhà Khôi, khi xe dừng lại thì Quân mới lên tiếng: “Tớ thật sự ngưỡng mộ tình yêu của hai người, hãy giữ chặt cậu ấy và sống thật hạnh phúc nhé!”

Mình nở nụ cười với Quân và cất giọng đầy cảm kích: “Cảm ơn cậu!”

Chạy như bay lên phòng Khôi nhưng ấn chuông mãi vẫn chẳng có người mở cửa. Hôm nay là ngày nghỉ, không lẽ cậu ấy trực?

Mình vội đi xuống, may thay Quân vẫn còn ở đây. Mình giục: “Qua bệnh viện thôi!”

Quân bảo mình: “Ngày mai cậu ấy đi Sudan rồi nên chắc chắn hôm nay được nghỉ. Tớ đoán có lẽ cậu ấy đang ở một nơi nào đó gắn với kỷ niệm của hai người...”

“Ra hò Văn Quán! Nhanh lên!”

Ngay từ trong ô tô mình đã nhìn thấy dáng vẻ cô đơn trầm lặng của Khôi trên ghế đá. Khôi lại hút thuốc, từng làn khói thuốc phảng phất như hoà quyện cùng nỗi buồn của cậu ấy.

Quân dừng lại ngoái đầu nhìn mình với nụ cười tươi: “Chúc cậu may mắn!”

Khi mình bước ra khỏi xe thì Quân quay đầu xe và đi mất.

Nhìn bóng dáng lặng lẽ của Khôi từ xa mà mình không cảm được nước mắt. Mình đặt tay lên bụng khẽ nói: “Mẹ con mình cùng tới gặp bố nào...”

Từ từ bước tới, mình đứng ngay sau lưng Khôi rồi cất giọng run run: “Tại sao anh lại hút thuốc? Em tưởng anh đã bỏ rồi mà?”

Khôi giật mình quay lại. Ánh mắt của cậu như thể mới lần đầu nhìn thấy mình.

Cả hai đứa cứ nhìn nhau đăm đăm như bỏ quên thời gian, bỏ quên thế giới, bỏ quên tất cả những hiểu lầm những đau thương phiền muộn.

Và rồi trên đôi mắt của Khôi, lần đầu tiên, mình nhìn thấy...

Một giọt lệ đang từ từ lăn xuống.

Cậu ấy đã khóc...

Thời gian như ngừng lại.

Từng dòng ký ức quay về, tuôn trào trong tâm trí cả hai đứa. Bỗng dưng cả hai cùng bắt gặp mỉm cười.

Ngay lúc đó một tiếng thét vang lên:

“TẠI SAO EM DÁM?”

Mình và Khôi giật mình nhìn lại.

Đó là anh Nam với một khẩu súng trên tay.

Mình đang chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Khôi lao tới ôm lấy, đẩy mình vào trong và...

ĐOÀNG! ĐOÀNG!

Hai tiếng súng lạnh lùng vang lên.

Khôi gục xuống trong vũng máu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Nắng

Mình nhào tới ôm lấy Khôi gào lên kinh hoàng.

Máu từ vết thương tuôn trào như không thể ngừng lại, leng lắt cả một vùng. Khôi mấp máy môi như muốn nói điều gì nhưng không thể thốt nên lời.

Mình cầm lấy tay cậu đặt lên bụng rồi run rẩy kêu lên: “Đây là con anh... con.. của chúng ta.. anh đừng chết... đừng bỏ rơi mẹ con em...”

Mọi người xung quanh kéo mình ra nhưng mình vẫn ôm rịt lấy cậu ấy vật vã gào trong đau đớn: “Đừng mà... anh ơi đừng bỏ em mà... anh ơi...đừng mà..đừng rời xa mẹ con em... đừng anh ơi...”

Đôi mắt Khôi găng gượng mở ra, đôi tay đầy máu cố vươn về phía mình. Máu vẫn không ngừng chảy, và sự sống của cậu dường như đang leo lắt như ngọn đèn dầu trước gió.

Tại sao khi mọi hiểu nhầm được gỡ bỏ thì lại xảy ra cố sự này. Tại sao vì mình Khôi lại phải gánh chịu biết bao đau đớn và tổn thương như vậy?

Cậu tìm mọi cách để liên lạc với mình nhưng mình đã tặng cho cậu một tin nhắn vô tình và tàn nhẫn rồi lạnh lùng rời bỏ cậu ấy như đã làm cách đây bốn năm

Cậu ấy gạt bỏ mọi tự tôn, bỏ công việc để vào Sài Gòn tìm mình nhưng đổi lại mình đã khiến cậu phải ra về trong vô vọng và đau đớn tột cùng.

Vậy mà không một lời oán trách. Cậu vẫn chúc mình hạnh phúc.

Trên thế gian này biết tìm đâu ra một người chân thành như vậy. Người đã cùng mình về nên những ngày tháng thanh xuân ngọt ngào đầy hoài niệm. Tuy có những hiểu nhầm, những khổ đau nhưng sau tất cả cậu vẫn dành cho mình một tình yêu sâu đậm, thủy chung không phai mờ.

Khôi ơi! Anh đừng chết...Đừng bỏ lại em với những ân hận đang dày xéo tâm can...

Mọi người cố kéo mình ra khỏi Khôi. Mình muốn nhìn thấy cậu ấy, muốn giữ chặt đôi tay kia không thể buông rời nhưng mọi thứ trước mắt mình đang dần nhoè đi...

Mình... ngất lịm không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh dậy thì thấy xung quanh một màu trắng xoá. Mình đã chết rồi sao?

Không phải, đây là giường bệnh, mình đang ở trong bệnh viện. Và bên cạnh là gương mặt đầy lo lắng của mẹ. Mình giật tung chăn định lao ra khỏi giường nhưng rồi loạng choạng ngã khiến mẹ phải vội đỡ lấy. Mình hốt hoảng lay mẹ: “Khôi đâu rồi? Cậu ấy đâu rồi? Mẹ hãy đưa con đến chỗ cậu ấy! Mau đi mẹ!”

“Bình tĩnh, con bình tĩnh lại nào...”

Mình vẫn cố nhào người ra khỏi mẹ khiến mẹ phải vất vả giữ lại. Mẹ hét lên: “Cậu ấy đang ở trong phòng cấp cứu con có làm loạn thì cũng chẳng giúp cậu ấy mau tỉnh lại đâu!”

Mình sững sờ: “Phòng cấp cứu..”

Chưa kịp để mẹ phản ứng mình đã xô cửa lao tới phòng cấp cứu.

Ở đó có Quân, Thế, Tường, Khánh Chi, cùng một số đồng nghiệp của Khôi đang ngồi chờ đợi bên ngoài với gương mặt đầy lo lắng. Thấy mình Quân tiến tới vội nói: “Họ đang cứu cậu ấy...chắc sẽ không sao đâu!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của mọi người mình hiểu rằng hai từ “không sao” rõ ràng chỉ là lời an ủi.

Vừa lúc đó chợt bác sĩ mở cửa phòng, khuôn mặt vô cùng nghiêm trọng: “Cậu ấy hiện cần được truyền máu gấp nếu không tính mạng khó giữ. Tuy nhiên nhóm máu O RH- là nhóm máu hiếm. Hiện ngân hàng máu không còn nguồn dự trữ. Có ai ở đây có nhóm máu này không? Thực sự tình hình cấp bách lắm rồi.”

Người thân của Khôi chưa kịp có mặt. Mà tình thế nguy cấp như vậy không thể chờ đợi họ.

Tất cả mọi người nhìn nhau lo sợ.

Bỗng nhiên một giọng nói run run cất lên: “Tôi có cùng nhóm máu với Khôi.”

Cánh tay Khánh Chi đang run rẩy trong không trung.

Mình nhào tới ôm lấy Khánh Chi: “Hãy cứu Khôi, cầu xin cậu...”

Khánh Chi gỡ mình ra rồi nói: “Tất cả lỗi lầm là do tớ, coi như ông trời cho tớ một cơ hội sửa sai...”

Khánh Chi nở nụ cười an ủi mình rồi bước vào phòng theo bác sĩ.

Tất cả căng thẳng chờ đợi. Từng phút giây trôi qua nặng nề đến nghẹt thở.

Một tiếng...

Hai tiếng..

Ba tiếng...

Cánh cửa mở ra

Một bác sĩ xuất hiện với nụ cười nhẹ nhõm: “Cậu ấy đã qua cơn nguy kịch.”

Đã hơn một năm trôi qua.

Anh Nam bị kết án tù do tội cố ý giết người.

Quân đã lấy vợ và sang Anh định cư.

Khánh Chi về quê và cũng lập gia đình với một người đàn ông hiền lành chất phác.

Hôm nay là một ngày tháng tư nắng đẹp.

Mình đang hạnh phúc ngắm con ngủ ngoan trong nôi thì một vòng tay vòng qua người mình. Khôi thì thầm: “Con ngủ rồi à?”

Mình đặt tay lên miệng: “Suyt! Con vừa ngủ thôi!”

Khôi hôn lên cổ, rồi bờ môi dần tiến đến vành tai mình, cắn nhẹ. Phả hơi thở nóng ấm khiến mình khẽ run lên. Cậu cất giọng khàn khàn đầy mờ ám: “Anh không ngờ mùi sữa cũng quyến rũ như vậy, em thậm chí còn gọi cảm hơn cả lúc trước.”

Mình mắng khẽ: “Nào! Con vừa ngủ, khẽ thôi nào...”

Khôi mặc kệ cái lừ mắt của mình, cậu luồn tay qua áo và bắt đầu mon trón, mân mê, nhào nặn.

Bị kích thích, sữa chảy ra thấm ướt áo. Mình véo Khôi một cái: “Còn tranh sữa với cả con à, hư quá!”

“Nó tranh vớ của anh thì anh cũng tranh sữa của nó.”

Vừa nói Khôi vừa rúc đầu vào áo mình. Đôi môi bắt đầu làm loạn.

Khôi vẫn như vậy, vẫn dữ dội, đam mê và mãnh liệt như lần đầu. Tình yêu của hai đứa đã trải qua quá nhiều thử thách nên cả hai đều trân trọng từng giây phút bên cạnh nhau.

Ánh nắng len lỏi qua cửa sổ, chiếu rọi căn nhà nhỏ nơi có đôi vợ chồng đang chìm đắm trong tình yêu.

Ánh nắng ấm áp, rực rỡ mang đến niềm hạnh phúc và một tương lai tươi đẹp đang đón chờ phía trước.

“Nắng muôn thủa vẫn nồng nàn như thế

Vẫn tia vàng như để dỗ dành hoa

Vẫn hong khô giọt lệ tui hoen nhoà

Vẫn một lòng thắm năm qua nào đôi

Dù đôi bận con giông cuồng phủ lối

Ngăn cách đường nên lối hẹn hoa yêu

Nhưng tâm tư nắng vẫn nhớ thương nhiều

Vẫn nung nấu biết bao nhiêu hẹn hứa

Vẫn mơ ước duyên ngày kia ghép nửa

Đem bờ vai để dựa lúc hoa buồn

Vẫn mong chờ ve vuốt cánh hoa suôn

Mơ kẻ cạnh ấm áp nguồn hạnh phúc.”

(St)

HẾT!

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nắng

Mình nhào tới ôm lấy Khôi gào lên kinh hoàng.

Máu từ vết thương tuôn trào như không thể ngừng lại, leng lênh cả một vùng. Khôi mấp máy môi như muốn nói điều gì nhưng không thể thốt nên lời.

Mọi người xung quanh kéo mình ra nhưng mình vẫn ôm rịt lấy cậu ấy vật vã gào trong đau đớn: “Đừng mà... anh ơi đừng bỏ em mà... anh ơi...ĐỪNG...”

Đôi mắt Khôi gắng gượng mở ra, đôi tay đầy máu cố vuron về phía mình. Máu vẫn không ngừng chảy, và sự sống của cậu dường như đang leo lắt như ngọn đèn dầu trước gió.

Tại sao khi mọi rào cản được gỡ bỏ thì lại xảy ra cố sự này. Tại sao vì mình Khôi lại phải gánh chịu biết bao đau đớn và tổn thương như vậy?

Những dòng ký ức như một thước phim quay chậm dần trôi về.

Kỷ niệm ngày đầu gặp nhau với túi chè đồ tung toé cùng khuôn mặt hốt hoảng của cậu ấy.

Ngày cậu ấy tặng cho Quân một cú đấm khi mình bị Quân phản bội.

Ngày cậu đặt headphone bên tai mình xoa dịu trái tim tổn thương của mình giữa trời mưa tầm tã.

Ngày cậu xuất hiện như vị cứu tinh giải vây giúp mình tại buổi họp lớp.

Ngày hai đứa có nụ hôn đầu chớp nhoáng giữa đêm mưa đầy kỷ niệm.

Ngày hai đứa chính thức đến với nhau cùng nụ hôn mãnh liệt bên hồ.

Ngày mình đau đớn rời xa cậu ấy vì những hiểu lầm và tổn thương.

Ngày hai đứa gặp lại mà như hai người xa lạ.

Ngày cậu ấy hát lên bài hát kỷ niệm với ánh mắt nồng nàn, rực cháy chỉ dành riêng cho mình.

Biết bao cảm xúc ứa về.

Cảm xúc ngọt ngào và hoài niệm khi cậu ấy chờ mình trên chiếc xe đạp lướt qua biết bao con phố.

Cảm xúc mãnh liệt và say đắm khi mình trao tất cả cho cậu ấy...chân thành và trọn vẹn.

Trên thế gian này biết tìm đâu ra một người chân thành như vậy. Tuy có những hiểu nhầm, những khổ đau nhưng sau tất cả cậu vẫn dành cho mình một tình yêu sâu đậm, thủy chung không phai mờ.

Cậu ấy là cả tuổi thanh xuân, là tình yêu sâu nặng đầy vắn vương không thể nào quên được.

Khôi ơi! Anh đừng chết...Đừng bỏ lại em với những ân hận đang dày xéo tâm can...

Mọi người cố kéo mình ra khỏi Khôi. Mình muốn nhìn thấy cậu ấy, muốn giữ chặt đôi tay kia không thể buông rời nhưng mọi thứ trước mắt mình đang dần nhòe đi...

Mình... ngất lịm không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh dậy thì thấy xung quanh một màu trắng xoá. Mình đã chết rồi sao?

Không phải, đây là giường bệnh, mình đang ở trong bệnh viện. Và bên cạnh là gương mặt đầy lo lắng của mẹ. Mình giật tung chăn định lao ra khỏi giường nhưng rồi loạng choạng ngã khiến mẹ phải vội đỡ lấy. Mình hét hoảng lay mẹ: “Khôi đâu rồi? Cậu ấy đâu rồi? Mẹ hãy đưa con đến chỗ cậu ấy! Mau đi mẹ!”

“Bình tĩnh, con bình tĩnh lại nào...”

Mình vẫn cố nhào ra khỏi giường khiến mẹ phải vát và giữ lại. Mẹ hét lên: “Cậu ấy đang ở trong phòng cấp cứu con có làm loạn thì cũng chẳng giúp cậu ấy mau tỉnh lại đâu!”

Mình sửng sốt: “Phòng cấp cứu..”

Chưa kịp để mẹ phản ứng mình đã xô cửa lao tới phòng cấp cứu.

Ở đó có Quân, Thế, Tường, Khánh Chi, cùng một số đồng nghiệp của Khôi đang ngồi chờ đợi bên ngoài với gương mặt đầy lo lắng. Thấy mình Quân tiến tới vội nói: “Họ đang cứu cậu ấy...chắc sẽ không sao đâu!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của mọi người mình hiểu rằng hai từ “không sao” rõ ràng chỉ là lời an ủi.

Vừa lúc đó chợt bác sĩ mở cửa phòng, khuôn mặt vô cùng nghiêm trọng: “Cậu ấy hiện cần được truyền máu gấp nếu không tính mạng khó giữ. Tuy nhiên nhóm máu O RH- là nhóm máu hiếm. Hiện ngân hàng máu không còn nguồn dự trữ. Có ai ở đây có nhóm máu này không? Thực sự tình hình cấp bách lắm rồi.”

Người thân của Khôi chưa kịp có mặt. Mà tình thế nguy cấp như vậy không thể chờ đợi họ.

Tất cả mọi người nhìn nhau lo sợ.

Bỗng nhiên một giọng nói run run cất lên: “Tôi có cùng nhóm máu với Khôi.”

Cánh tay Khánh Chi đang run rẩy trong không trung.

Mình nhào tới ôm lấy Khánh Chi: “Hãy cứu Khôi, cầu xin cậu...”

Khánh Chi vừa vỗ vỗ lên lưng mình vừa nói: “Ông trời cho cơ hội báo đáp cậu, tớ sẵn sàng mà!”

Khánh Chi nở nụ cười an ủi mình rồi bước vào phòng theo bác sĩ.

Tất cả căng thẳng chờ đợi. Từng phút giây trôi qua nặng nề đến nghẹt thở.

Một tiếng...

Hai tiếng..

Ba tiếng..

Cánh cửa mở ra

Một bác sĩ xuất hiện với nụ cười nhẹ nhõm: “Cậu ấy đã qua cơn nguy kịch.”

Đã hơn một năm trôi qua.

Anh Nam bị kết án tù do tội cố ý giết người.

Quân đã lấy vợ và sang Anh định cư.

Khánh Chi về quê và cũng lập gia đình với một người đàn ông hiền lành chất phác.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp. Mình đang hạnh phúc ngắm con ngủ ngoan trong nôi thì một vòng tay vòng qua người mình. Khôi thì thầm: “Con ngủ rồi à?”

Mình đặt tay lên miệng: “Suyt! Con vừa ngủ thôi!”

Khôi hôn lên cổ, rồi bờ môi dần tiến đến vành tai mình, cắn nhẹ. Phả hơi thở nóng ấm khiến mình khẽ run lên. Cậu cất giọng khàn khàn đầy mờ ám: “Anh không ngờ mùi sữa cũng quyến rũ như vậy, em thậm chí còn gọi cảm hơn cả lúc trước.”

Mình mắng khê: “Nào! Con vừa ngủ, khê thôi nào...”

Khôi mặc kệ cái lừ mắt của mình, cậu luồn tay qua áo và bắt đầu mon trón, mân mê, nhào nặn.

Bị kích thích, sữa chảy ra thấm ướt áo. Minh véo Khôi một cái: “Còn tranh sữa với cả con à, hư quá!”

“Nó tranh vớ của anh thì anh cũng tranh sữa của nó.”

Vừa nói Khôi vừa rúc đầu vào áo mình. Đôi môi bắt đầu làm loạn.

Khôi vẫn như vậy, vẫn dữ dội, đam mê và mãnh liệt như lần đầu. Tình yêu của hai đứa đã trải qua quá nhiều thử thách nên cả hai đều trân trọng từng giây phút bên cạnh nhau.

Ánh nắng len lỏi qua cửa sổ, chiếu rọi căn nhà nhỏ nơi có đôi vợ chồng đang chìm đắm trong tình yêu.

Ánh nắng ấm áp, rực rỡ mang đến niềm hạnh phúc và một tương lai tươi đẹp đang đón chờ phía trước.

“Nắng muôn thừa vẫn nồng nàn như thế

Vẫn tia vàng như dễ dãi dành hoa

Vẫn hong khô giọt lệ túi hoen nhoà

Vẫn một lòng thảng năm qua nào đôi

Dù đôi bận con giông cuồng phủ lối

Ngăn cách đường nên lối hẹn hoa yêu

Nhưng tâm tư nắng vẫn nhớ thương nhiều

Vẫn nung nấu biết bao nhiêu hẹn hứa

Vẫn mơ ước duyên ngày kia ghép nửa

Đem bờ vai để dựa lúc hoa buồn

Vẫn mong chờ ve vuốt cánh hoa buồn

Mơ kẻ cạnh ấm áp nguồn hạnh phúc.”

(St)

HẾT!

Bạn đang đọc truyện *Nắng Hạ Đầu Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.